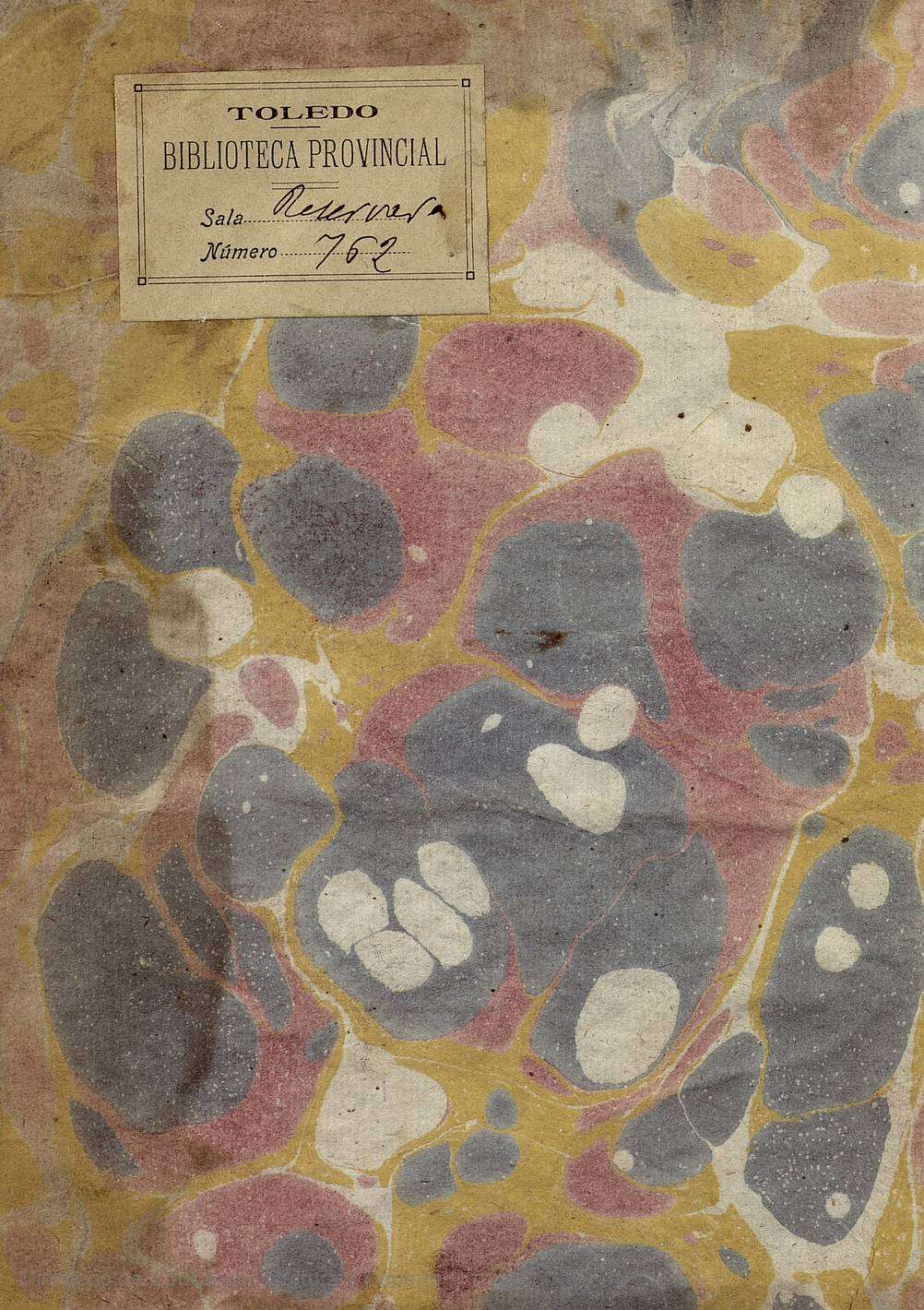

DO
VINCIAL
[Handwritten]
62

TOLEDO
BIBLIOTECA PROVINCIAL

Sala *Reservada*

Número *762*

T. 147763

C. 1195727

R. 376089

5-15-4

Pa "Reservado" 25-9-6

del Regio de Canas

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟ
ΤΑΤΕΩΣ ΘΕΩΝ ΔΙΑ-
ΛΟΓΟΙ.

LVCIANI SA-
MOSATENSIS DIALO
gi numero septuaginta. lbrj. //
vna cum interpreta- *legito*
tione e regione
latina.

Contenta Librorum partialiū.

1	Deorum Supernorum, habet Dialogos	26	26.
2	Deorum Marinorum, habet Dialogos	14	— 15
3	Deorum Infernorum, habet Dialogos	30	— 16
			<hr/>
			57

EGIDIUS GORMONTIVS

Νεώτερος ἐγενό-
μην, καὶ γὰρ ἐ-
γύρασα, καὶ οὐκ
εἶδον δικαιορῆ-
καταλειμμέ-
νον οὐδε τῆσπερ
μα αὐτοῦ ζιτοῦν
ἄρτους.

ἄ φ κ κ

ἄ φ κ κ

ΠΙΩΛΝΝΗΣ ΧΕΡΑΔΑΜΟΣ ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΤΑΞ
 τῷ ῥαυλίνῳ σεγουερίῳ εὐπράτῃμ.

ΙΣΤ' ΩΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΤΑΤΕ
 οτιπερ' καλόμεστι καὶ γεραόμ τὸ ἀεὶ
 βόλεαυς μανθάνῃμ καὶ δ'ιώκῃμ τὰ ἄσπε
 δ'αίωμ ἐπιτηδ'εύματα καὶ σοφίας με
 τέχῃμ μέρος ἀληθῶς φιλοσοφούντων
 ὄιομ πάντες, σὲ γινώσκουσ' ἰπρὸς τ' ἔ
 πλῆσιάζοντας σόφους ὁμιληκῶ τρὸς
 τῷ ἀλλὰ μὴ σεμνῶ γίγνεαυς, καὶ μάλι

στα πρὸς ἐλλογιμωτάτους ὧμ πεθώτις ὑπόκαθῃται τοῖς χείλεσι μ
 καὶ κληῖ καὶ τὸ κέντρομ καταλείπῃ τ' ἀρετῃς σοί καὶ βῆμα βυλομνύω
 μνημονεύειμ, δ' ἴωμ μοι δοκεῖς εὐριῶμ πρὸς τ' ἔπλῃσει εὐδοκιμῆμ,
 πόθεν δ' καὶ τ' ἴωμ τίς μάλλον ἀν' εὐδοκιμοίῃ, ἢ τ' ἔπλῃ, τ' ἄνδραυς ὡσε
 δ'αίους μετρία ἀπολάυτῃ ὑπ' ἄχόντων ἀγαθῶμ εὐριῃμ, τ' ἔπλῃ, ὑπ' ἔ
 βαλλόσης κτήσευ, μητροπόλευ πάσης κακίας, ἢ εὐθὲν τέρμα πε
 φασ μένομ ἄνδραυς, ἄπλίοις χαλεπῶμ χήματα πλλακίς πορνῃς
 γυναικῶς ἐντερομ καταίροντα συναγειρομνύοις τ' χαλεπώτερομ
 φυλακῶ ταυτοῖς πρῆτιθῃσι, ὀλιγορῃμ; δ' ἴωμ ὡμ ὑπ' ἔχ' ὄση ὀυσία
 φίλοις ὡσε δ' αἰοῖς δυστυχῶσι βοηθῃσαι, καὶ λόγῳ τολμωτάτῳ πρὸς
 τ' ἀρετῶ ὄυκ ἀνεργεθῆναν δ' υναμένοις, ἀλλὰ μανδραγύραμ πετω
 κάσι ἢ τι φθμακόμ ἄλλο τοῖστομ εἰκόσιμ ἀνθρώποις, ἐπιβ' μῆσαι
 ὄυε ἀδ' ὑνατόν ὄσι τ' εἰς μικρὰ ὄυτω καὶ εὐδ' ἐνός ἀξία τοσ' ἀν' ἴκν' φρον
 τισ' ἀκαταβ' μεμέν' υπ' ἐρ μεγάλων τινῶν ὡσε δ' ἄσαι, τ' ἄν τ' ἄυε
 τῶμ ὄυδ' ἐνός ἀξίων ὄυδ' ἐμ μάλλον τ' μὴ ζῶντος τ' Διάνοίαμ εἰς ἐκείνα
 ἀποτεθῃσαμ ἀνάγκη τῶμ εὐτραπελωτάτῳ καὶ χρησιμωτάτῳ ὄμ
 σοί εὐτραπέλω δ' ὄωρομ πέμπω, νομῶ προσεχόντων, ὀλιγορῃμ.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

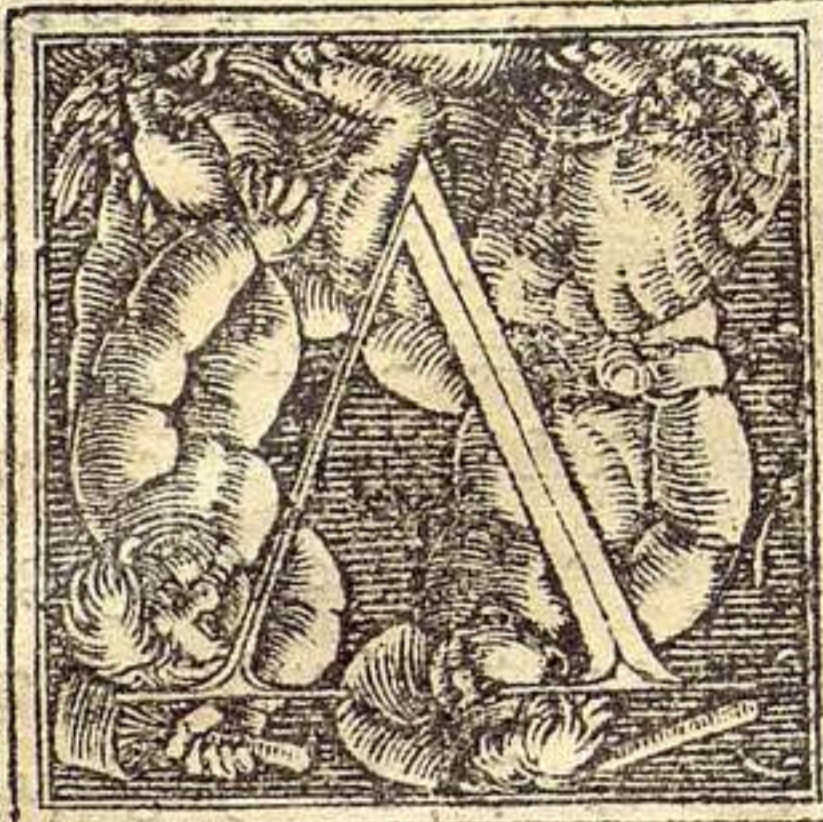
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Γρομηθέως,

καὶ Διός.

Προμηθεύς.

ΥΣΟΝ με ὦ Ζεῦ, Δεινὰ γὰρ ἦδ' ἠ
πέπονθα. Ζ. Λύσω σε φῆς ὄρ
ἐχρῶ βαρυτέρας πένθας ἔχοντα,
καὶ τὸν καύκασον ὄλον ὑπὲρ κε-
φαλῆς ἐπικείμενον ὑπὸ ἑκκαίδε-
κα γυνῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ
ἦπαρ, ἀλλὰ ἄ τ' ὀφθαλμῶν ἐ-
ξορύττεσθαι, ἂν δ' ὦρ] τοιαῦθ' ἡμῖν

ξῶα τ' ἀνθρώπους ἔωλασας, ἄ τὸ πῦρ ἔκλεψας, ἄ τὰς γυ-
ναῖκας ἐδ' ἡμιούργησας ἄ μὲν ῥέμει ἐξηπάτησας ἐν τῇ Δια-
νομῇ τῶν κρεῶν, ὅσα τιμελῆ κεκαλυμμένα μοι πρῶτα δαίεις καὶ
πῶ ἀμείνω τ' μοιζῶν σεαυτῶ φυλάττωρ, τί χρὴ λέγαι;

Π. οὐκοῦν ῥικανῶ ἦδ' ἠ πῶ Δίκηρ ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον
τῶ καυκάσῳ προσκλωμένος δυνάκιστα ὀρνέων ἀπολούμε-
νομ' αὐτὸν τρέφωρ τῶ ἦπατι. Ζ. οὐδὲ πολλοσὴ μόριον τοιο-
ῶν σε δαίπαδῆρ. Π. ἄ μὲν οὐκ ἀμισθὶ με λύσεις ὦ Ζεῦ,
ἀλλὰ σοὶ μὲνύσω πάνυ ἀναγκάϊον. Ζ. κατασοφίξῃ με ὦ προ-
μηθεῦ. Π. καὶ τί πλέον ἔξωϊοῦ γὰρ ἀγνοήσῃς αὐθις ἐνθα ὁ
καύκασος ἔσιν οὐδ' ἀπορήσῃς λεομῶν ἢν τι τεχνιάζωρ ἀλί-
σκωμαι. Ζ. εἰπέ πρότερον ὄντινα μισθὸν ἀρτίσῃς ἀναδ' ἀϊον
ἡμῖν ὄντα. Π. ἢρ εἶπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῶν ἀξιόπιστος ἔσομαι
σοὶ ἄ πρὶ τ' ὑπ' ἄλοϊστον μαντευόμενος. Ζ. πῶς ῥ' οὐ; Π. πρῶ
τ' ἄ θέτιμ συνεσόμην ἄ αὐτῇ. Ζεῦ. τὰ τὶ μὲν ἔγνωσ, τί δ' οὐ
δ' ἐπὶ τούτῳ δ' ὀκῆς ἄ τι ἀληθὲς ἔρῃμ. Π. μηδὲρ ὦ Ζεῦ κοινω-
σῆς τῆς Νηρείδι, ἢρ ῥ' αὐτὴ κυοφορῆσῃ ἐκ σου, δ' τεχθῆρ' ἴσα ἔρ-

LVCIANI SAMOSATENSIS

DEORVM DIALALOGI.

Promethei, & Iouis.

PROMETHEVS.

OLVE ME IVPITER, GRA
uia enim iā passus sum. I. Soluā
te ais: quē oportebat grauiores pe
dicas habētē / & Caucasum totū
super caput incūbentē / à sexdecī
vulturibus nō solū corrodi epar:
sed & oculis carere effossis, eo q̄
hec nobis animalia homines ef-

finxeris, & ignem furtim surripuisti: & mulieres fabricat⁹
es, quibus equidē me decepisti in distributione carniū: ossi
bus pinguedine obductis, mihi appositis / meliorē partē tī
bi ipsi seruās. Quid opus est dictis. P. Igit̄ sufficiētē iā pe
nā exolui, tm̄ tēpus Caucaso affixus / pessimā auīū perdē
dā aquilā, nutriens in epate. I. Neq; momētū particule
hoc eorū quę te oportet pati. P. Atqui nō sine mercede
me solues Iupiter: sed tibi significabo valde necessariū. I.
Blādiēdo decipis me prometeu. P. Et quid plus habebo?
Nō em̄ ignorabis rursus vbi caucasus es? neq; idigebis vi
culis, si quō versutias agēs deprehēdar. I. Dic pri⁹ quā
mercedē exolues, necessariā nobis existētē. P. Si dixerō
ad quē locū vadis nunc, fide dignus ero tibi, & de reliquis
vaticinās. I. Quō em̄ nō? P. Ad thetī, coitur⁹ cū ipsa.
I. Hoc quidē nosti. Quid igitur ob hoc? videris enim
quid veritatis dicturus. P. Nihil iup. cōmunicaueris
nereidi, si em̄ ipsa grauida reddat̄ ex te: fet⁹ similia faciet

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

γάσεται σε, δία καὶ σὺ ἐδράσας τὸν χρόνον. Ζ. τοῦτο φῆς,
ἐκπεσεσθαί με τῆς ἀρχῆς. Π. μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ πλὴν τοι
οὐτότι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειθεῖ. Ζ. χαίρετω τοιγαροῦν ἡ θε-
τις, σὲ δὲ ὁ ἦφαισος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Β Διός, καὶ Ἑρμοῦ. Ζ ΕΥΣ.

τὴν τ' ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα ὦ Ἑρμῆ. Β.
ναί, τὴν ἰὼ λέγεις. Ζ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ Δάμα-
λις. Ε. τεράσιον τ' τοῦτο τρεῖς τρόποι δ' ἐνυλλάγῃ; Ζ. ξηλοτυπήσα-
σα ἡ ἡρα μετέβαλερ' αὐτῶν, ἀλλὰ Ἐκείνον ἀλλότι Δεινὸν
ἐπιμεμηχάνηται, τῆ κακῶ δ' αἰμονι βουκόλορ τινὰ πολυόμμα-
τον Ἀργον τούνομα ἐπέσκησερ, ὅς νέμει τὴν Δάμαλιν ἄυπνος
ῶν. Β. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιῆν; Ζ. καταπτάμενος ἐς τὴν Νέ-
μεαρ, ἐκῆ δὲ πρὸς Ἀργος βουκολεῖ, ἐκῆνον μὲν ἀπόκτενον, τὴν
δὲ ἰὼ Διὰ τὴν πελάγους ἐς τὴν Αἰγυπτον ἀπαγαγῶν, ἴσιν
ποιήσορ, καὶ τολοιπόρ ἔσω θεός τοῖς ἐκῆ, τ' νῆλορ ἀναγέ-
τω. Ἐ τ' ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τ' πλείοντα.

Γ Διός, καὶ Γανυμήδους. Ζ ΕΥΣ.

Ἀγε ὦ γανύμηδες, ἦκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῶν, φίλῃσόν με
ἦδ' ἡ ὄπως εἰδῆς οὐκ ἔτι ῥάμφορ ἀγκύλορ με ἔχοντα, οὐδ' ὅ-
νυχας ὀξείας, οὐ πτερὰ δῖος ἐφαινόμην σοι πτηνός εἶναι Δο-
κῶν. Γ. ἄνθρωπε, οὐκ ἄετος ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτά-
μενος ἦρπασας με ἀπὸ μέσσορ τ' ποιμνίης, πῶς οὖν τὰ μὲν
πτερὰ ἐκῆνα σοι ἐξερρύνηκε; σὺ δ' ἄλλορ ἦδ' ἡ ἀναπέφηνας;
Ζ. ἀλλ' οὔτε ἄνθρωπος ὄν ὄραρ ὦ μῆράκιον, οὔτε ἄετός ὃ
δὲ πάντων βασιλεύς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν
ἀλλάζας ἑμαυτόν. Γ. τί φῆεις; σὺ γὰρ ὁ πᾶν ἐκῆν ἔπειτα
πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τα σκέλη;
Ζ. μόνον δ' ἐκῆνον ἡ γῆ θεός; Γ. ναί Ἐθὺο μέν γε αὐτῶ ἐνορχίμ

tibi, qualia & tu fecisti saturno. I. Hoc ais expulsurum me à regno. P. Ne fiat iupiter, verum tamen tale quid coitus ipsius minatur. I. Valeat igitur thetis. te vero Vulcanus ob hæc soluat.

ij. IOVIS, & MERCURII. Iupiter.

Illam Inachi puellam pulchram nosti mercuri. M. Etiam Iò dicis. I. Non amplius puella est, sed iuuenca. M. Monstruosum hoc. Quomodo mutata est? I. zelotypia mota Iuno, transformauit ipsam. Sed & nouum aliud quoddam molestum fabricauit: miserę bubulcū quēdā multocularē, Argū noīe prefecit qui pasceret iuencā, insomnis. M. Quid igitur nos oportet facere? I. Deuolās in nemeā syluā, illic alicubi Arg⁹ pascit: illū quidē interficito, ipsam verò Iò per pelagus in egyptū abductā, Isim facito: & in posterū sit deus incolis: & Nilū reducat, & ventos relaxet & seruet nauigantes.

ijj. IVPITER, & GANYMEDES. Iupiter.

Age ò ganimes, peruenimus enim quo oportebat, osculare me iam, vt videas non amplius rostrū ad uncū me habentē: neque vngues acutos, neq; alas, qualis videbar tibi volatilis esse. G. Homo nū aquila nuper eras, & deuolās rapuisti me à medio ouili. Quo pacto igitur alæ illæ tibi ablatae sunt? Tu alius iam apparuisti. IVPIT. Sed neque homo quem vides adulescentule, neque aquila sed omnium rex deorum ego ipse sum, ad occasionem mutans me ipsum. GANYM. Quid ais tu? Pan ille es? deinde, quomodo fistulā nō habes: neq; cornua: neq; hirsutus es crura? I. Solū enim illū existimas deū. G. Certe & solū illū cognosco, sacrificauimus quidē ipsi coleatum.

τράγοι ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔσκηκε σὺ δὲ ἀνδρα-
 ποδισὴς τις εἶναι μοι δοκῆς. Ζ. εἶπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ
 ἦκασα ὄνομα, οὐδὲ βωμόν εἶδες ἐν τῷ γαργάρῳ τοῦ ὕου-
 τοῦ καὶ βροντῶντος καὶ ἀστράπαε ποιῶντος; Γ. σὺ ὦ βελ-
 τισε φῆς εἶναι, ὃς πρῶτον κατέχευε ἡμῶν τὴν πολλὴν χά-
 λαζαμ, ὃ οἰκῆρ ὑπὲρ ἄνω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν φόφον, ὃ
 τὸν κριόμ ὃ πατὴρ ἔθυσεν, εἶτα τί ἀδίκησαμ τά με ἀνῆρπα-
 σαε ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι δι-
 κηπάσαντο, ἢ δὴ ἐρήμοις ἐπιδεσόντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει
 σοι τῶν προβάτων ἀθανάτω γεγεννημένῳ, ὃ ἐν ταῦθα συνε-
 σομένῳ μεθ' ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με
 ἢ δὴ ἐς τὴν ἰδοὺν τήμερον; Ζ. οὐδ' αὖτως, ἢ πεί πάτῃς ἀε-
 τὸς εἶλω ἀντίθεον γεγεννημένῳ. Γ. οὐκοῦν ἐπιζητήσῃ
 με ὃ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσῃ μὴ εὐρίσκωμ, καὶ πλεγὰς ὕσε-
 ρον λήφομαι καταλιπὼν τὸ ποιμνιον. Ζ. ποῦ γὰρ ἐ-
 κῆνος ὀφεταιί σε; Γ. μηδ' αὖτως, ποδῶ γὰρ ἦδ' ἑαυτὸν, εἶδ'
 ἀπάξεις με, ὑπισχινοῦμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριόμ
 τυθήσῃσαι λντραῦ πέρ ἐμου, ἔχομεν δὲ τὸν τριετὴ τὸν
 μέγαρ ὃς ἠγῆται πρὸς τὴν νομὴν. Ζ. ὡς ἀφελῆς ὃ
 παῖς ἐστὶ καὶ ἀπλοικός, καὶ αὐτὸ λή ττοτο παῖς ἐτι ἀλλ'
 ὦ γανν μηδ' ἐκῆνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάθου
 αὐτῶν, τὸν ποιμνιον καὶ τῆς ἰδοῦς, σὺ δὲ ἦδ' ἑαυτὸν ἐπουρά-
 νιος εἶ, πολλὰ ἔου ποιήσεις ἐν τελευτῇ τὸν πατέρα, καὶ τὸ
 πατρίδα, καὶ ἀντί μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος, ἀμβροσίαν ἔ-
 δη, ὃ νέκταρ πίη, ττοτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐ-
 τοῦ παρῆξαι ἐγχεῶμ. τὸ δὲ μέγισον, οὐκ ἐτι ἀνθρώπῳ,
 ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σε φαίνεσθαι πρὶ ἡσὼ κάλ-
 λιστον, καὶ ὅπως εὐδαίμων ἔσῃ. Γ. ἦν δὲ παίζων ἐπι-

2
 1
 ΕΠΕΙ Μ
 ΤΗΝ. λεγέται

hircum ad speluncam ducentes, ubi stat. Tu vero man-
 go quispiam esse mihi videris. I. Dic mihi, Iouis ne
 audisti nomen: neque aram vidisti in Gargaro pluen-
 tis, & tonantis, & fulgura facientis? G. Tu ne ò bo-
 ne vir, ais te esse: qui paulo ante effudisti nobis copiose grã
 dinẽ: q̄ habitare superne diceris / quiq; facis strepitũ: cui
 arietẽ pater sacrificauit. Præterea cur me infontem sur-
 ripuisti ò rex Deorũ? Oues forsitan lupi ra-
 puerũt iã per solitudines impetu facto. I. Adhuc ne curæ
 tibi sunt oues immortalĩ facto, & hic conuersaturo
 nobiscum. G. Quid dicis? Non demittes me
 modo in Idã hodie? I. Nequaquã quoniã frustra aquila
 fuissem pro deo factus. G. Igitur inquireret me
 pater: & indignabitur, me non reperto: verberaq; post-
 ea capiam relicto ouili. I. Vbi nam il-
 le videbit te? G. Neq; vero desydero iã ipsum. Si autẽ
 hinc dimoueris me: promitto tibi & alium ab ipso arie-
 tem immolaturũ, præmia de me. Habemus equidẽ trienẽ
 magnũ, qui præcedit ad pabulũ. I. quã simplex hic puer
 est, & incõsyderat⁹. sicq; se habet res: puer est adhuc. Sed
 Ganymedes / illa quidẽ omnia valere sine: & obliuiscere
 ipsorum: ouilis / & Idẽ, quandoquidẽ tu iam coele-
 stis es, multa bene facies hinc coelitus & patri &
 patriæ. Et quidẽ pro caseo & lacte ambrosiam
 comedes: & nectar bibes. hoc insuper alijs dijs nobis ipse
 præbebis infundẽs. Hoc vero maximũ: non amplius hõ /
 sed immortalis effectus es: & astrũ tuũ apparere faciã pul-
 cherrimũ: prorsusq; foelix eris. G. Si vero ludere cu-
 b

ΔΙΑ ΛΟΪΚΙΑΝΟΥ

θυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ ἰδίᾳ πολλοὶ ἤλιε
 κινῶται ἡμεῖς. Ζ. ἔχεις κάρταυτα τὸν συμπαίζόμενον; 245
 σοι τίποτ' εἴρωτα, καὶ ἀσφαγάλους μάλα πολλοὺς. θάρσ
 ρει μόνον καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κά
 τω. Γ. τί δὲ ὑμῖν χησίμος; ἀν γενοίμην; ἢ ποιμαί
 νειν δέησει κάρταυθα; Ζ. οὐκ, ἀλλ' οἰνοχοήσεις. καὶ
 ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξι, καὶ ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίου.
 Γ. τίποτ' μὲν οὐ χαλεπὸν, οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖαι τὸ γάλα,
 καὶ ἀναδουῖναι τὸ κισυβιον. Ζ. ἰδοῦ, πάλιν οὕτω γά
 λακτῷ μνημονεύει, καὶ ἀνδρώποις διακονήσεσθαι οἴε
 ται, ταυτὶ δ' οὐρανόεσσι, καὶ πίνομεν ὡσπερ ἐφίω τὸ νέ
 κταρ. Γ. ἡδ' ἴσθι ὡς ζεῦ τῷ γάλακτος; Ζ. εἴσθι μετ' ολί
 γον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. Γ. κοί
 μήσομαι δὲ πούρ' ὅτι νυκτόε; ἢ μετὰ τῷ ἡλικιώτου βρω
 τος; Ζ. οὐκ, ἀλλὰ διὰ τῷ τόσε ἀνήρπασα ὡς ἅμα κα
 θενδουίμεν. Γ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δάωαιο, ἀλλ' ἡδ' ἰόν σοι
 καθενδουίμεν μετ' ἐμον; Ζ. ναί, μετὰ γε τοιοντοῦ οἶος εἴσθ
 γανν μηδ' εἰς οὕτω καλόε. Γ. τί γάρ σε πρὸς τὸν ὑπνον οὐκ
 σθ' τὸ κάλλος; Ζ. ἔχει τί θέλγητρον ἰδοῦ, καὶ μαλακώτε
 ρον ἐπάγει αὐτόν. Γ. ὦ μὲν ὄγε πατήρ' ἤχθετό μοι συγκα
 θεύδοντι, καὶ δ' ἡγεῖτο ἔωθερ ὡς ἀφ' ἑλὸν αὐτ' εἰς ὑπνον σρε
 φόμνος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενῳ μεταξὺ ὀπό
 τε καθεύδοιμι, ὥστε παρὰ πῶν μητέρα ἔπεμπε με κει με
 θησόμενον τὰ πολλὰ ἄρα δ' ἡ σοι εἰ διὰ τίποτ' ὡς φῆς ἀνήρ
 πασάε με, καταθεῖναι αὐθις εἰς πῶν γλῶν ἢ πράγματα εἰ
 ζεις ἀγρυπνῶν, ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς σρεφόμενῳ. Ζ.
 τίτ' αὐτόμοι τὸ ἡδ' ἴστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι με
 τὰ σόν, φίλων γὰρ διατελέσω παιδικῆς καὶ περιπτύσσων.

piam: quis colludet mecum? In Ida enim multi coe-
 tanei eramus. I. Habebis & hic collusorem
 tibi hunc Cupidinem / & ludos plurimorum. Con-
 fide solum: & letus sis: & nihil desyderes inferio-
 rum. G. In quo vobis vsui ero? An oues pasce-
 re oportebit & hic? I. Non: sed ministrabis potum et
 ad nectar mox ordinaberis: & curabis conuiuium
 G. Hoc quidem non difficile. scio enim ut opteat effundere lac
 & coronare poculum pastorale. I. Vide, rursus hic la-
 ctis meminit: & hominibus se ministrare pu-
 tat. Hoc vero coelum est: & bibemus quemadmodum dixi ne-
 ctar. G. Dulcius de Iupiter lacte? I. Scies post pusil-
 lum: & cum gustaueris / non amplius desyderabis lac. G. Por-
 ro ubi dormiam nocte? An cum coetaneo Cupi-
 dine? I. Non, sed ob hoc te rapui / ut simul dor-
 miremus. G. Solus ne poteris, sed suauius
 dormire mecum? I. Profecto, cum tali, qualis es tu
 Ganymedes / adeo pulcher. G. quidem te ad somnum iuua-
 bit pulchritudo? I. Habet quiddam incitamentum suaue: & facili-
 us inducit ipsum. G. Atque pater meus indignabatur mihi con-
 dormire: & narrabat mane quod priuasset ipsum somno vo-
 lutando per lectum calcitrando, & aliquid loquendo interim dum
 dormire. quapropter ad matrem remittebat me dormi-
 turum sepiuscule. Vide ergo si ob hoc ut ais / rapui-
 sti me: ut hinc demittas rursus in terram: aut molestias habe-
 bis vigilans, turbabo enim te frequenter volutando.
 Hoc quidem mihi suauissimum facies: si vigilauero te-
 cum, exosculando enim perficiam sepe & amplectendo.

Γ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης, ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι σοῦ καταφίε
 λούντος. Ζ. εἰσόμεθα τότε τί, πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε
 αὐτὸν ὣς ἔρμῃ, καὶ πτόντα τῆς ἀθανασίας ἄγε ὀνοχοήσου
 ταῖς ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς καὶ ὄρεγερ δὲ
 σκύφορ. Δ Ερωτῶς, καὶ Διός. Ε ΡΩΣ.
 Αλλ' εἰ καὶ τί ἡμαρτον ὡς Ζεῦ, σύγνωθί μοι, παιδίον γὰρ
 εἰμι καὶ ἐτι ἄφρων. Ζ. σὺ παιδίον ὡς ἔρως; ὅς ἀρχαιοτέ
 ρος εἶ πολὺ τῷ Ἰαπετοῦ, ἢ Διότι μὴ πώγωνά μὴ δὲ πο
 λιάς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι
 γέρωρ καὶ πανούργου ὡς; Ε. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρωρ
 ὡς φῆς ἐγώ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῆς; Ζ. σκόπει
 ὡς κατάρσατε εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντυφᾶς, ὥς
 τε μηδ' ἐρῆσι μὲν ἢ πεποίηκας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόρ,
 κύκνον, ἄετον. ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδέ μίαν ἦντινα ἔρασθῆναι
 πεποίηκας, οὐ δὲ συνῆκα ἠδύς γυναικὶ διὰ σὲ γεγεννημέ
 νῳ. ἀλλὰ με δ' εἰ μαγγανεύειν ἔπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐ
 μαυτόρ. αἰδὲ τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον φιλοῦσι. ἐμὲ δὲ
 ἠμ' ἰδῶσι τεθνᾶσιρ ὑπὸ τοῦ Δέου. Ε. εἰκότως, οὐ γὰρ φέ
 ρουσιρ ὡς Ζεῦ θνηταὶ οὐσα πτὴν πρόσοφιρ. Ζ. πῶς οὐκ ἐρ
 Απόλλω ὁ βράγχος, καὶ ὁ ὑάκινθος φιλοῦσιρ; Ε. ἀλλ'
 ἢ Δάφνη καὶ κέρον ἐφευγε καὶ τοι κομήτιν καὶ ἀγένειορ ὄντα.
 εἰδ' ἐθέλεις ἐπέρασος εἶναι, μὴ ἐπίσσει πτὴν αἰγίδα, μὴ δὲ
 τὸν κεραυνὸρ φέρε, ἀλλ' ὡς ἠδίσορ ποίει σεαυτόρ, ἐκατέρω
 θερ καθειμένος βοσφύχου τῆς μήτρας τὸ τρεῖς ἀνεἰληκμ μλύος.
 πορφυρίδα ἔχε. ὑποδέου χρυσίδα ὑπὸ αὐλῶ, καὶ τυμ
 πάιοις ἔυρυθμα βαῖνε. καὶ ὅψαι ὅτι πλείους ἀκολουθήσου
 σοι τῶν Διονύσου μαινάδων. Ζ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμιω
 ἐπέρασος εἶναι τοιοῦτος γενόμενῳ. Ε. οὐκοῦν ὡς Ζεῦ μὲ

ἄετον. λέγ
 ο. / ex toto
 1. luciana. pla
 02.

G. Ipse videris, ego vero dormiam te deoscu-
late. I. Videbimus tunc quod agendum. Nunc vero abduc
ipsum Mercuri: & ubi biberit immortalitate/duc ut mini-
stret nobis: docēs prius quemadmodum oporteat porrigere
scyphum . q . Amoris, & Iouis . AMOR.
Sed & si quid peccaui Iupiter /ignosce mihi . puerulus enim
sum & adhuc demens. I. Tu puerulus Amor, qui antiqui-
or es multum iapeto. An' quoniam non barbam/neq; ca-
nos pduxisti: ppter hęc & infantē dignū putas existimari:
senex & veterator quū sis. A. qd̄ x̄o te iurā effeci senex
vt ais ego/ ppter qd̄ me et vincire affectas? I. Cōsidera
ō perfide / si sint parua: qui mihi sic deliciaris: quapro-
pter nihil est quod non effeceris me: satyrū, taurū, aurum,
cygnū, aquilā. me vero prorsus nullā quempiam amare
fecisti: neq; intellexi me gratum mulierī per te fa-
ctum . Sed me oportet liceri ipsas / & abscondere me-
ipsum. Hæ vero quidē taurū/vel cygnū amant: me vero
si viderint/moriunt̄ præ timore. A. Merito, nō enim fe-
runt Iupiter/mortales existentes/aspectū. I. Quō igit̄
Apollinem Brachus / & Hyacinthus amant? A. Sed
Daphnis & illū fugiebat/ utiq; comatū et iherbē exntē.
Si vero vis amabilis esse: non concutias clypeum: neque
fulmē feras. Sed quā suauissimū fac te ipsum: vtra'q; par-
te demissum capillos/in mitra his resumptis.
purpuram habe, subliga aureas crepidas ad tybiā, et tym-
pano sonoro incede: & videbis quod plures sequentur
te Bacchi menadum. I. Sile. non probauerim
amabilem talem extare factum. A. Igitur Iupiter/ne-

ΔΙΑ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Δὲ ἔραμ θέλε, ῥάδιον γὰρ τοιόδε. ζ. οὐκ ἀλλ' ἔραμ μὲν
ἀπραγμοιέσσορ Δ' αὐτοῦ ὑπὸ γυγχανῆ, ἐπὶ τούτοις αὐ-
τοῖς ἀφίημί σε.

Ε' Ηραε καὶ Διός.

Η Ρ Α.

εξ οὗ μεράκιον τοιο ὦ ξενὶ τὸ φρύνγιον ἀπὸ φθι' ἰδ' ης ἄρ-
πάσας δ' ἐν ῥο' ἀνήγαγες, ἐλαττόμ μοι προσέχεις εἴν νοῦν.
Ζ. καὶ τοιο γ' ὦ Ηραε ζήλοτυπῆς ἠδ' ἡ ἀφελῆς οὕτω καὶ ἄλυ-
πότατον; ἐγὼ δ' ἐ ὦμιλῶ τάς γυναιζὶ μόναις χαλεπῶ σε
εἶναι ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί. Η. οὐδ' ἐκῆνα μὲν
εὐποιῆς, οὐδ' ἐ πρέποντα σεαυτῶ, ὅς ἀπάντων θεῶν Δεσπ-
ότης ὦρ, ἀπολιπὼν ἐμὲ πῶ νόμῳ γαμεῖν, ἐπὶ πῶ γλῶ-
κάτῃ, μοι χένωρ, χρυσίου ἢ ταῦρ Θ' γειόμαν Θ'. πλὴν ἀλλ'
ἐκῆνα μὲν σοι ἢ ἂν εἴν γῆ μένισσι, τὸ Δ' ἰδ' αἶον τριτὶ παῖ-
δίον ἄρπάσας ἀνέπτῃς ὦ γενναϊότατε θεῶν, καὶ σιωοικῆ
νῶ ἐπὶ κεφαλῶ μοι ἐπαχθῆρ ὀινοχοοῦν, δ' ἢ τῶ λόγῳ, οὐτ' ἔ-
ἠπόρεις ὀινοχόωρ, καὶ ἀπκηγορ εν κασίρ, ἄρα ἦ τε ἠβη καὶ ὁ ἦ-
φαισορ διακονόμενοι. σὺ δὲ καὶ τ' κνλικά βουκ ἄρ ἄλλωρ
λάβοιρ παρ' αὐτοῖ ἢ φιλήσας πρότερορ αὐτὸν ἀπάντων ὁ-
ρῶντων, καὶ εἰ φίλημά σοι ἦδιον τοι νεκταρορ, καὶ δια-
τοιο οὐ δὲ Διφῶρ πολλάκιρ αἰτῆρ πιῆρ, εἴνιοτε δὲ καὶ
ἀπογευσάμενορ μόνον ἔδωκας ἐκείνῳ, καὶ πίνοντορ ἀπο-
λαβῶν πῶ κνλικά, ὅσοι ὑπέλιπορ εἴν αὐτῆ πίνειρ, ὅθῃ
καὶ αὐτόρ ἔπειε, καὶ ἐνθα προσήρμωσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ
πίνῃρ ἅμα καὶ φιλήρ. πρώτω δὲ ὁ βασιλεύρ καὶ ἀπάντων
πατῆρ, ἀποδέμνω Θ' πῶ αἰγίδα καὶ τὸν κεραινοῦρ, ἐκάθηρ
σο ἄσραγαλίζωρ μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικούτορ καθίμέ-
νορ, πάντα οὐ ὄρω ταν' τα, ὥστε μὴ οἴου λαγθάνειρ. ζ.

© τί δ' ἐνόμ

λυπός (καὶ)

q; amare vis. facile quidē hoc est. I. Nō. sed amare quidē:
expeditius vero ipso frui, ob hæc ipsa remitto te.

I V N O. — *tomo .1. Lucianus grecus*
|| pla .107.

Ex quo adulescentulum hunc Iupiter / phrygiū ab ida rap-
ptum / huc introduxisti, minus mihi adhibes mentem,
I. Et ob hoc Iuno inuides iam syncero huic & minime
molesto? Ego vero rebar mulieribus solis molestam te
esse, quotquot cōuersaturis mecū. IV. Neque illa qdē
recte facis, nec cōuenientia tibi sunt, qui omnium deorum do-
minus quā sis, relicta me legitima vxore, ad terram
descendis, moechando, aurum / vel taurus factus. Verū tñ
illæ mulieres tibi in terra manent: hoc vero troiano pue-
rulo rapto, huc aduolasti gñofissime, deorum & cohibitat
nūc icaput mihi intrusus, pot' minister, haud dubio fama, *3* *Secundū dirasti*
adeo idigebas pocillatoribus: & defessi erāt utiq; Hebe &
Vulcanus seruietes. Tu vero & calicem non alioqui
excipies ab ipso / q̄ osculatus fueris pri' ipm omnibus vis-
dentibus: & osculum tibi iucundius neētare. Et ob
hoc neq; sitiēs sepe numero petis potū. Interdū vero vbi
degustasti solum / dedisti illi. & vt bibit, appre-
henso calice / quantum reliquum est in ipso bibis: vnde
& ipse bibit: & vbi admouit labra: vt &
bibas simul & osculeris. Nuper vero rex & omnium
pater / posito clypeo & fulmine sedi-
sti talis ludendo cum ipso: barbam tantam demis-
sus. Omnia igitur video hæc: quare ne putes me latere. I.
Et quid graue

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

ὦ ἦρα μεράκιον οὕτω καλὸν μεταξύ πίνοντα καταφιλεῖν
 καὶ ἠδέσθαι ἀμφοῖν καὶ τοῖς φιλήματι, καὶ τοῖς νέκταρι, ἢ ἢ
 γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῶ καρᾶπαζ φιλήσαι σε, οὐκ ἔτι μέμψ
 ψῆ μοι προτιμότερον τοῖς νέκταρι οἰομύω τὸ φίλημα εἶ
 ναι. Η. Παιδερσῶν οὗτοι λόγοι ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανεί
 κρῶς τὰ χεῖλη προσενεγκῆν τοῖς μαλθακῶ τούτω φρυγί
 οὕτως ἐκτεθλυμύω. Ζ. μή μου λοιπὸν ὦ γενναιοτέ
 τη τοῖς παιδικοῖς, οὐτοσί γὰρ ὁ θηλυδρία, ὁ βάρβαρος.
 ὁ μαλθακός, ἠδῶ μὴ πρῶτον, οὐ βόλομαι δὲ εἰπεῖν,
 μή σε προζύνω ἐπιπλέον. Η. εἶδε καὶ γαμήσιας αὐδῆ
 ἔμοῦ ἔνεκα, μέμνησο γοῦν οἰάμοι διὰ δὲ οἰνοχόον τοῦ
 δὲ ἐμπαροινεῖς. Ζ. οὐκ ἀλλὰ δὲ ἠφαισον εἶθε τὸν σὸν
 υἱὸν οἰνοχοῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ φη καμίνου ἤκοντα,
 ἔτι τῶν σπινθηρῶν ἀνάπλεων, ἄστ, πλὴν πυράγγρα ἀπο
 δέμενον, καὶ ἀπὸ ἐκείνων αὐτῶν ἢ δακτύλων λαμβάνειν
 ἡμᾶς πλὴν κύλικα, καὶ ἐπιπασσάμενους φιλήσαι, μεταξύ,
 οὐ οὐδ' ἄν ἡμῆτης σὺ ἠδέως φιλήσεις, ὑπὸ φη ἀσβό
 λου κατηθαλωμύον δὲ πρόσωπον ἠδέως ταῦτα, οὐ γὰρ
 καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκένθη ἐμπρέπει τοῖς συμπο
 σίω τῶν θεῶν. ὁ γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐθις ἐσ
 πλὴν ἴδην. καθαρὸς γὰρ καὶ ῥοδὸδ' ἀκτυλῶ, καὶ ἐπισαμέ
 νως ὀρέγει δὲ ἔκπομα. καὶ ὅσε λυπεῖ μάλισα, καὶ φιλεῖ
 οἰον τοῖς νέκταρος. Η. νῦν καὶ χωλόεω ζεῦ ὁ ἠφαισος, καὶ
 οἱ δακτύλοι αὐτοῖ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου με
 σός ἐστι καὶ ναυτιᾶς ὀρῶν αὐτῶν. δζότου τὸν καλὸν κομή
 τῶν τοῦτορ ἢ ἴδην ἀνέδρεψε. Πάλαι δὲ οὐχ ἔώρας ταῦτα, οὐ
 οὐ
 Δ οἰσπινθηρες, οὐ δὲ ἠκάμινθη ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πῖ
 νεῖν παρ' αὐτοῦ. Ζ. λυπεῖς ὦ ἦρα σε αὐτῶν, οὐδὲν ἄλλο

ð Iuno/quod adulescentulū adeo pulchrū , inter bibendū
osculer & leter ambobus & osculo/& nectare? Si igitur cō
mittam ipsi vt semel osculetur te: non amplius conquere-
reris mihi/prestantius nectare putanti osculum esse.

IV. Pediconum sunt hi sermones, Ego vero non vsque
adeo insana sum: vt labra admoueam molli huic phrygio,
intātum effoeminato. I. Ne me obiurges generosissima/
pediconum, hicce enim effoeminatus / barbarus / mollis,
iucundior & desyderabilior, nolo dicere, ne te irriter ma-
gis. IV. Vtinam & in vxorem duxisses ipsum mei
causa. Memineris igit / qualiter me ppter pocillatorē hūc
ludibrio habes. I. Non. Sed Vulcanum oportebat tu-
um filium pocillari nobis claudicantem, ex fornace veniē-
tem, adhuc scintillis scatentem, paulo ante forcipe depo-
sita ab illis ipsis digitis recipere nos calicem: & ample-
ctantes osculari interim quam neque mater tu / iucun-
de osculata fueris: a fuligine exustum facie, Delectabilia
ne hæc? non enim, & præter multa alia/pocillator hic de-
corat conuiuium deorum. Porro Gany. mittendus ite-
rum in Idam, purus/& roseos digitos habens: docteque
fundit pocula: & (quod te male habet in primis) osculatur
iucundius nectare. IV. Nunc & claudus ð Iupiter Vul.
& digitū ipsius indigni tuo calice, & fuligine ple-
nus est: & nausea afficeris videndo ipsum: ex quo
illum pulchrum/commatum hunc Ida educauit, olim ve-
ro non respiciebas hæc: neque fauille/ neque caminus ab-
duxerunt te quo minus biberes ab ipso.

IVP. tristitia afficis Iuno teipsam, nihil aliud.

ἡμῶν ἐπιτείνεις δὲ ἔρωτα ξηλοτυπούσα, εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
 παιδὸς ὡραίου. Δεχομένη τὸ ἔκπομα. σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἶνος
 χοεῖτω σὺ δὲ ὡ γανυμένη εἰμοὶ μόνω ἀναδίδῃ τὴν κύλικα,
 καὶ ἐφέκαστῃ. Δίς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις καὶ αὐθις
 ὅποτε παρ' ἐμῶ ἀπολαμβάνοις. τί τοιοῦτο δακρύεις; μηδέ εἰ
διδοίμαζέται γὰρ ἦν τις σε λυπῆν ἐθέλη.

Σ' ΗΡΑ ΚΑΙ ΔΙΟΣ. ΗΡΑ.

Τὸν ἰζίονα τοιοῦτον ὄρα εἰ Ζεῦ, ποῖόντινα τὸν τρόπον
 ἦγῃ; Ζ. ἄνθρωπον εἶναι χρῆσόν ὡς ἡρα καὶ συμποσίου,
 οὐ γὰρ ἂν συνῶ ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὄν. Η. ἀλλ'
 ἀνάξιος ὄστιν ὑβριστὴς γε ὢν, ὥστε μηκέτι συνέστω. Ζ.

τί δαὶ ὑβρισεῖ; χρὴ γὰρ, ὄϊμαι, καὶ μὲ εἰδέναί. Η. τί δ'
 ἄλλο; καὶ γὰρ ἀσχάομαι εἰπεῖν αὐτὸ, τοιοῦτον ὄστιν ὁ
 ἐτόλμησε. Ζ. καὶ μὴν διὰ τοιοῦτο καὶ μάλλον εἶποις
 ἂν ὄσον καὶ ἀσχροῖς ἐπεχείρησε. μῶροῦ ἔπειρα τινὰ; συνίη
 μὲ γὰρ ὁ ποῖόντι τὸ ἀσχρόν ὅπερ ἂν ὀκνήσῃς εἰπεῖν.

Η. αὐτὴν ἐμὲ οὐκ ἄλλω τινὰ ὡς Ζεῦ πολλῶν ἦδ' ἡ χρόνον,
 τὸ μὲν πρῶτον ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα. Διότι ἀτενεὲς ἀφεώρα
 εἰς ἐμὲ, ὁ δὲ καὶ ἔστενε καὶ ὑπεδάκρυε, καὶ εἴ ποτε πιού-
 σα παρὰ οἴῳ τῷ γανυμένη τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ ἦτι ἐν αὐ-
 τῷ ἐκείνῳ πιῆν καὶ λαβῶν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοῦς ὀ-
 φθαλμοῦς προσῆγε. καὶ αὐθις ἀφεώρα εἰς ἐμὲ, ταῦτα ἦδ' ἡ
 συνίημ' ἐρωτικὰ ὄντα, καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἠδούμην λέγειν
 πρὸς σέ, καὶ ἄμην παύσασθαι φησὶ μανίας ἐν ἄνθρω-
 πον, ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησ' ἐμοὶ προσενεγκῆν, ἐγὼ
 μὲν ἀφῆσα ἰαυδὲν ἔτι δακρύνοντα καὶ ἰπροκυλινομένον,
 ἐπιφραξαμένη τὰ ὄτα, ὥς μὴ δὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβρι-
 στικὰ ἰκετενόντων, ἀπῆλθον σοὶ φράσονσα, σὺ δὲ αὐτὸς

Et mihi exaggeras Cupidinem zelotypia mota. Si vero tristeris/a puero pulchro accipies poculum: tibi quidem filius tuus pocilletur: tu vero Ganymedes mihi soli redde calicem: & toties bis osculare me: & quando plenum calicem porrexeris & rursus quam a me receperis. Quid ob hoc lachrymaris? Ne timeas. Lugebit enim si quis te tristari voluerit.

vi Iunonis & Iouis.

IVNO.

et tomo. 1. Luc

Ixionem huc vides Iupiter: quibus nam moribus perditum putas? I. Hominem esse utilem Iuno/ & conuiuam, non enim intellexi nobis indignum symposio existere. IV. Sed indignus est: iniuriosus quidem exis, qua propter non amplius intersit. I. Quid autem contumelie intulit: oportet enim (ut puto) & me scire. I. quid vero aliud, Etenim erubesco dicere ipsum: tale quod presumpsit. I. Atqui ob hoc & potius dixeris quodcumque turpi conatu tetrauit. numquid igitur adnixus est aliquo modo: intelligo enim cuiusmodi turpe sit quod reformidaueris dicere. I. Ipsam me: non aliam quam ipsam Iupiter/ loquo iam tunc. Et quidem primum ignorabam rem/ ob quam attente respiciebat in me ille vero gemebat et sublachrymabatur. Et si quando in quo bibissem, tradidissemque Ganymedi poculum, hic petebat ex eo ipso bibere, & eo capto osculabatur interim: & ad oculos admouebat, & rursus prospectum in me intendebat. haec intelligebam amatoria esse, & multo quidem tempore verebar dicere apud te: putabamque cessaturum ab insania hominem. Postque vero & sermones ausus est mihi adijcere: ego ubi remisi ipsum adhuc lachrymantem & voludentem/ obthuratis auribus, ne audirem ipsius contumeliosa supplicatis, accessi tibi dictura.

any greci. p

110.

et volun

tantem.

Tu vero ipse

c ij

ὄρα, ὅπως μέτει δὲν ἄνδρα. Ζ. Ευγε ὁ κατάρταθ' ἐπ' ἐ-
 μέ αὐτόν, καὶ μέχρι τῶν ἡρας γάμων τοσούτον ἐμεθύσθη
 τοι νέκταρθ', ἀλλ' ἡμεῖς τόντων αἴτιοι καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου φιλάιδρωποι, οἱ γε καὶ συμπότας αὐτοῦς ἐποίη-
 σάμεθα, συγγνωσοὶ οὖν εἰπιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόν-
 τες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύ-
 μος ἄπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἄλόντες. ὁ δὲ ἔρωθ, βί-
 αιορτίδ' ἐστι, καὶ οὐκ ἀνδρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν
 αὐτῶν ἐνίοτε. Η. σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτος γε δεσπότης
 ἐστὶ, καὶ ἄγειρε, καὶ φέρει φθὶ ῥινόε, φάσιμ, ἔλκωρ, καὶ ἔπη
 αὐτῶν εἶδα ἂν ἡγῆταῖσοι, καὶ ἀλλάττη ῥαδίως ἐς ὅτι
 ἂν κελύσῃ, καὶ ὄλωσθη καὶ παιδίᾳ τοῦ ἔρωθ' συ-
 γε, καὶ νῦν τοῦ ἰζίου οἶδα καθότι συγγνώμῃ ἀπονέμεις.
 ἄτε καὶ αὐτὸς μοι χένσας ποτε αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἢ σοι
 τὸν περίθωρ ἔτεκεν. Ζ. ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων εἰ τι
 ἐγὼ ἔπαυσα ἐς γῆν καθελθῶν, ἀτὰρ οἶσθα ὅμοι δ' οὐκ εἶπερὶ
 τοῦ ἰζίου, κολάζει μὲν καὶ μὴ ἀμῶς ἀνδρῶν, μὴ δ' ἀπωθῆναι
 τοῦ συμποσίου, σκαλὸν γὰρ, ἐπεὶ δ' ἔρα καὶ ὡς φῆς δ' ἀκ-
 ρνῆ, καὶ ἀφόρητα πάσχει. Η. τί ὦ Ζεῦ; Δείδια γὰρ μή
 τὴν βρισικὸν καὶ σὺ εἶπες. Ζ. οὐδ' ἀμῶς, ἀλλ' εἶδωλον
 ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῆ σοι ὅμοιοι, ἐπειδ' ἂν λυθῆ δ'
 συμπόσιοι, καὶ κῆνθ' ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκόε, ὑπὸ τοῦ ἔ-
 ρωθ', παρὰ κατακλίνω μὲν αὐτῶ φέροντες, οὕτω γὰρ παν-
 σαιτο ἀνιόμενθ', οἰκθεῖς τετυχηκέναι φθὶ ἐπιθυμίας. Η.
 ἄπαγε, μὴ ὠραίσιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. Ζ.
 ὅμως ὑπόμεινον ὦ ἡρα, τί γὰρ ἂν εἴ πάθοις δεινὸν ἀπὸ
 τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ ἰζίωρ συνέσαι; Η. ἀλλὰ ἡ νε-
 φέλη ἐγὼ εἶναι Δόξω, καὶ τὸ ἀσχερόν ἐπ' ἐμὲ ποιήσῃ δ' ἰα.

ἄλλως κτῆμα.

vide quō aggrediaris virum. I. Euge sceleratus in me
 ipsum / & vīq; ad Iunonis nuptias tantum inebriatus ne-
 ctare. Sed nos horum authores: & vltra modum amato-
 res hominū: qui quidē & conuiuas ipsos fecimus, venia di-
 gni sunt igitur si vbi biberint equaliter cum nobis: & visis
 celestibus pulchritudinibus, quales nūq̄ viderūt in terra:
 desyderauerunt frui ipsis / amore capti. Hic vero Cupido
 violentū quiddā, & nō hoībus solū imperat: sed & nobis
 ipsis interdum. IV. Tuus quidem & valde hic dominus
 est: & ducit te: & fert naso (vt aiunt) trahens: & sequeris ip-
 sum quo duxerit te: & immutaris facile in id quod iusse-
 rit: & prorsus possessio & ludibriū Cupidinis tu es. Et
 nunc Ixioni scio, quamobrem veniam tribuis: quando qui-
 dem & ipse stupraisti olim ipsius vxorem: quæ tibi Peri-
 thon peperit. I. Adhuc enim tu meministi illorū si quid
 ego lusi in terrā profectus infimā. Sed nūc noueris qđ mi-
 hi videt̄ de Ixione, mulctare quidē nequaq̄ ipsum: neque
 expellere a cōuiuiō, rusticū em̄ esset: eo qđ amat, & vt ais
 lachrymatur & itolerāda patit̄. I. quid Iupiter? timui em̄
 ne quid iniuriosum dicas. I. Nequaquā. Sed simulacro ex
 nube ficto tibi simili, postquā solutum fuerit conuiuium,
 & ille vigilat (vt par est) prę amore: adhibeamus ipsi affe-
 rentes. Sic enim cessauerit: putans se consecutum esse de-
 syderium. IV. Apaga, ne ad maturitatem perueniat
 id ipsum desyderans. IVP. Tamen sustine Iuno,
 quid enim & passa fueris molesti a fictione: si cum nube
 Ixion coibit? IVP. Sed nubes
 ego esse videbor: & turpitudinem in me faciet per

C iij

p Ibi. Apaga
 et q. tu sic le-
 gito. absit vt vni-
 ad effectuz pbe
 niat eoz deside
 riorz quos vltra
 meritorz suuz de-
 derabit desidera-
 tes merito suo su-
 piorz: s. id est
 vti p̄ autov.

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗΝΟΥ

τὴν ὁμοιότητα. Ζ. οὐδὲν τοιοφῆς, οὔτε πῆνεφέλη κῆρτε ηῖρα
 γένοιτ' ἄμ, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ Δ' ἰζίωρ μόνον ἔξαπατηθήσε
 ταί. Η. ΑΛΛ' οἱ πάντες ἄνθρωποι ἀπειροκαλοὶ εἰσιν,
 αὐχίσει καθελθὼν ἴσως, καὶ δῖκῆσεται ἅπασι, λέγων
 συγγεγενῆσθαι τῆ ηῖρα, καὶ σὺλλεκτρος εἶναι τῷ Διὶ, καὶ
 που τάχα ἐξ ἄμ με φήσεται αὐτοῖ. οἱ δὲ πῖσεν σουσιν, οὐκ εἶ
 δότες ὡς νεφέλη σὺνῶ. Ζ. οὐκοῦν ἦν τι τοιοῦτον εἶπῆ,
 ἐστὸν ἄδῆμ ἐμπεσὼν, τροχῶ ἄθλιθ προσθεθεῖς, συμ
 περινεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἀπαυσομ ἔξει,
 δῖκῶ διδούς τοῦ ἔρωτθ. Η. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό
 γε, ἀπὸ φθι μέγαλαυχίαε. Δια. Ζ. Απολλωνθ, κῆ ἠφαισε.
 Η. Εἴρακαε ὦ Απολλωνθ δ' φθι μαίιαε βρέφθ τὸ ἄρτι τεχ
 θέμ, ὡς καλὸν ὄσι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ Δηλοῖ τι ἠδῆ
 ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενοι. Α. ἐκεῖνό γε φῶ βρέ
 φος ὦ ἠφαισε ἢ μέγα ἀγαθόν, ὃ τῶ ἰαπετοῦ πρεσβύτε
 ρόν ὄσιρ ὄσορ ἐν τῆ παουρηγία. Η. καὶ τίνα ἄμ ἀδύκῆ
 σαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄμ; Α. ἐρώτα τὸν προσειδῶνα, οὐ
 πὴν τρίαίναμ ἐκλεψεν, ἢ τὸν Αρη, καὶ τοιοῦτο γῆ ἔξειλκυ
 σε λαθῶν τῶ κῆλεθ δ' ζίφθ, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὄμ ἄ
 φώπλισε τῶ τόξου καὶ τῶν βελῶν. Η. δ' νεογνὸν ταῦ
 τα, ὃ μόγιε ἐκινῆτο ἐν τοῖς παργάροις. Α. εἰσῆ ὦ
 ἠφαισε, εἰσοι προσέλθῃ μόνον. Η. ὦ μὴν προσῆλθεμ
 ἠδῆ. Α. τί οἶ ὦ πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, κῆ οὐδὲμ ἀπόλω
 λεμ αὐτῶν; Η. πάντα ὦ Απολλομ. Α. ὅμως ἐπίσκεφε
 ἀκριβῶς. Η. νῆ Δία τὴν πυράραμ οὐχ ὄρω. Α. ἀλλ' ὄψθ αυ
 τὴν πῆ ἐν τοῖς παργάροις τῶ βρέφουε. Η. οὕτως ὄξυχίε
 ὄσι, καθάπερ ἐν τῆ γαστρί ἐκμελετήσας τὴν κλεωτικῆν. Α.
 οὐ γὰρ ἠκῆσας αὐτῆ κῆ λαλοῦτοε ἠδῆ σωμνλα κῆ ἠὲ ἔροχα;

dialogg. 7. arth
 oλλιης et vnlcaij.

similitudinem. I. Nihil hoc quod ais. neque enim nubes aliquando Iuno fuerit: neque tu nubes. Hic vero Ixiō solū decipietur. IV. Sed (quales omnes homines insolētes sunt) gloriabitur ubi descēderit forsitan & narrabit omnibus: dicendo coiuisset cum Iunone, & corrualem esse Ioui: & alibi forsitan amicā me dixerint ipsius. illi vero credēt: nō visa nube cū qua coiuerit. Igitur si quid tale dixerit: in infernum lapsus, & in rota miser vinctus circumferetur cū ipsa semper, & laborē irrequietum habebit, vltionē dādo amoris. IV. Non enim graue hoc quidem: ob iactantiam. 7. by. Apollinis, & Vulcani. V. Vidisti Apollo, maiaē infantem nuper natum, quā pulcher est, & arridet omnibus, præfagit quippiam iam vtpote magnum bonum aduenturum? A. Illum quidē dicā infantem Vulcane vel magnum bonum, qui iapeto senior est quantū in versutia? V. Quem nā iniuria afficere posset nuper genitus quum sit. A. Roga neptunum: cui tridentem furatus est: aut martem, nam huius detraxit vbi latuit, ex vagina ensem. Vt non me ipsum dicam, quem destituit arcu & sagittis. V. Illum nuper genitum hæc fecisse ais? qui vix mouebatur in fasciolis. A. Scies Vulcane: si te accesserit solum. V. Atqui accessit iam. A. Igitur omnia habes instrumenta: & nihil perditum est ipsarum? V. Omnia Apollo. A. Tamen inspicere diligēter. V. per Iouē, forcipē nō video. A. Certe videbis ipsam alicubi in fasciolis infantis. V. vsq; adeo ad uncis manibus est: quasi in vtero matris calluisset furandī artē. A. Nūquid lepida audisti ipsū: & loquētē iā lepida & inuolucra?

Lucianus greci
tomo. 1. pla.
113. habet hoc

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ὁ δὲ καὶ διακονήσθαι ἡμῖν ἐθέλει, χθὲς δὲ προσκαλεσάμενθ' τὸν Ερωτα, κατεπάλαισεμ' εὐθύς οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλικων τῷ πόδι, εἶτα μεταξύ ἐπαινούμενθ', φησὶ Ἀφροδίτης μὲν τὸν κροσσὸν ἔκλεψε, προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὕλης, τῶν Διὸς δὲ γελῶντος ἠλθερ' ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, εἰ δὲ μὴ βαρύτερθ' ὁ κεραινοῦς ἦν, καὶ πολὺ δ' πῦρ εἶχε, κάκεινορ' ὑφέλετο. Η. γογγύοντινα δ' ἐν παῖδα φησ. Α. οὐ μόνον, ἀλλ' ἠδὲ καὶ μουσικόν. Η. τῶν τούτων τεκμαίρεσθαι ἔχεις. Α. χελώνην που νεκρὰν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνέσκηξατο, πῆχας γὰρ ἑναρμόσας καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγὰδ' ἰορ' ὑποδείξ, καὶ ἑντείνάμενος ἔπειτα χορδαῖς, μελωδ' εἰ πάνυ γλαφυρόμῳ ἠφαιστε καὶ ἑναρμόνιον, ὡς κάμει αὐτῶν φρονεῖν δ' ἐν πάλαι κυθαρίζειν ἀσχοῦντα, ἐλεγχε δ' ἡ μάϊα, ὡς οὐ δὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατιοί, κλέψων τὴν ἀκείδην δ' ἠλαδ' ἔπ' ὀπίεσθ' ἑσὶ, καὶ ῥάβδον τινα πεποίηται θραυμασίαν πῶν δ' ἴναμι, ἢ ψυχαγωγῆ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. Η. ἐγὼ ἐκεῖνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Α. τοι γαρῶν ἀπέδωκέ σοι δ' ἐν μισθόν πῶν πυράγγραμ. Η. εὐγε ὑπέμνησας, ὥστε βαδίουμαι ἀποληφόμενθ' αὐτῶν, εἰπού ὡς φησ εὐρεθῆν ἐν τοῖς σπαργάνοις. // §. // ἠφαιστε. καὶ Διὸς ΗΦΑΙΣΤΟΣ. τί με ὦ Ζεὺς δ' εἰ ποιεῖς; ἦ καὶ γὰρ ὡς ἐκέλευσας, ἔχωρ δ' ἠπέλεκτον ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους Δέοι μῖα πληγῆ διατεμῆρ. Ζ. εὐγε ὦ ἠφαιστε. ἀλλὰ δ' ἰαλέ μου πῶν κεφαλῶν εἰς δύο κατενεγκώρ. Η. περᾶ μου εἰ μέμνη; πρῦσατε δ' οὐ τὰ ληθῆς ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι. Ζ. Διαίρει θῆναί μοι δ' κρανίον, εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐκ αὖ πρῶτον ὄργισ

καλοῦνται - ὅτι -
- Η. λεγίτο //
εἴτ - ὅτι.

hic quidem & seruire nobis vult. Heri verò prouocato Cupidine / superauit eū lucta: subito nescio quo modo subtrahendo pedes. Deinde interim dum laudabatur Veneris quidem cestum furtim abstulit dato amplexu illi ob victoriam: ioue verò ridente aggressus est sceptrum, nisi grauius fulmen fuisset, & multum ignis habuisset, illud surripuisset. V. Terrificum quendam puerum naras. A. Nō solū / sed iā & musicū. V. Quomodo cōijcere id possis. A. Testudine alicubi mortua iuuēta / organū ex ipsa cōpegit. cubitibus em̄ adaptis / & appposito manubrīo. Deinde calamis compositis / & magadio supposito & extensis septem chordis: canit valde suaue Vulcane / & valde cōcinnū, ita vt ipse qui dudū artē canēdi cythara calleo inuideā illi. dixit vero maia: q̄ neq; maneat noctes in coelo: sed prę sedulitate, vsque ad infernū descendat: furaturus quippiā & illic videlicet, Alatus vero est. Et virgam quandā fecit mirabili virtute: qua animas ducit & deducit mortuos. V. Ego illam dedi ipsi pro ludicro. A. Igitur reddidit tibi mercedem forcipem. V. Euge, recordari me fecisti, quapropter vado recepturus ipsam, sicubi (vt ait) inuenta fuerit in fasciōlis.

Vulcani. & Iouis.

VULCANVS.

Quid me ò Iuppiter. oportet facere venio enim vt iussisti: habēs securim acutissimā, etiā si lapides oporteat vna plaga dissecare. I. Euge Vulcane / diuide meū caput in duas partes, Vbi deieceris. V. Tentas me si insanus sum? precipe ergo verum quod velis tibi fieri. I. Diuide mihi caluariam, Si vero inobediēs fueris: nō nūc quidem primū ira-

¶ dialogus
Vulcani qui habet
bet. lucianus
græca. fumo.
pla. 115.

d

ζομένου πειράση μου, ἀλλὰ χρὴ καδικνῆσθαι παντὶ ἄθλῳ
 θυμῷ, μὴ δὲ μέλλειν, ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ πῦρ ἑδύων,
 αἷμου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστέφουσι. Η. ὅρα ὦ Ζεῦ μὴ
 κακόν τι ποιήσωμεν, ὄξυς γὰρ ὁ πῆλεκός ἐστι, καὶ οὐκ ἀναίμα
 τί, οὐ δὲ κατὰ πῦρ ἐιλείθυιαν μαίωσεται σε. Ζ. κατένευσε
κεμόνομ ὧ ἠφαισε θάξῃωρ, οἶδ' αὖ γὰρ ἐγὼ δὲ συμφέρον. Η.
 ἄκωρ μὲν κατοίσω δὲ. τί γὰρ χρὴ ποιῆσαι σου κελεύοιτος;
 τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος. μέγα ὦ Ζεῦ κακόν ἔειχες ἐν τῆ κε-
 φαλῇ ἐικότως γοῶν ὄξυ θυμῷ ἥσθ' αὖ Τηλικάντηρ ὑπὸ πῦρ
μήνι γὰρ παρθένομ ζωογονῶν, καὶ τὰντα ἔνοπλον, ἦ πρὸς
 στρατόπεδον οὐ κεφαλῶν ἐλελήθεις ἔχωρ, ἢ δὲ πῆλ' ἀκὴ πύρ-
ξι χίζη, καὶ τῶν ἀσπίδ' αὖ τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ
εἶδουσι ἄ, καὶ τὸ μέγισον, καλὴ πᾶντι, καὶ ἀκμαία γεγέ-
 νηται ἥδ' ἐν βραχέει, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοι
 τοῦ ἔργου, ὥστε ὦ Ζεῦ μαίωτρά μοι ἀπόδος, ἐγγνήσας
 μοι αὐτῶν. Ζ. ἀδύατα αἰτῆς ὧ ἠφαισε, παρθένομ γὰρ
 αἰεὶ θέλει μένειν ἐγὼ γοῶν τόγε ἐπ' ἐμοί, οὐδὲρ ἀντιλέγω.
 Η. τοῦτ' ἐβυλόμην, ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπὰ καὶ ἥδ' ἔστυ-
 ναρπάσω αὐτῶν. Ζ. εἴ σοι ῥάδιον οὕτω ποίη, πλὴν οἶδ' αὖ
 ὅτι ἀδύατῶν ἐρᾶς.

ὕπὸ τοῦ //
 ἀταφερῶ //
 ὄξυ θυμῷ //
 ὄξυ θυμῷ //
 ο. κατοί //
 τω - ε. κα //
 ἐνεγκε. ε. //
 ατενεγκῶν //
 ετιβαν φησὶ ἀβ //
 ο. //
 γλαυκῶπις //
 ἄθρηνα. ιδ //
 ε. τηνησθα βα //
 εης οσουλός φησὶ //
 εος. ιδ εστ τη //
 σθα.

ΦΗΜΙ -

Θ' ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ. καὶ ΕΡΜΟΥ. ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
 Ἴστ' ἰρῶ Ἑρμῆν ἄντυχῆρ τῶ Διί; Ερ' οὐδ' ἀμῶς
 ὧ πόσειδον. Π. ὅμως προσάγγελον αὐτῶ. Ε μὴ ἐνό-
 χλη φημὴ, ἀκαιοσιν γὰρ. ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ πα-
 ρόντι. Π. μῶρ τῆ ἡρα σὺνεστιρ; Ε. οὐκ, ἀλλ' ἐπεροῖον
 τί ἐστι. Π. συνήμι. ὀ γανυμήθεος ἐνόσ' ομ. Ε. οὐ δὲ τοιο-
 ἄλλα μαλακῶς ἔχῃ αὐτὸς. Π. πόθεν ὧ Ἑρμῆ; Δεινὸν γὰρ
 τοῦτο φῆς. Ε. ἀσχνύνομα εἶπεν, τοιοῦτόμ ἐσι,

tum probabis me. Verum tamē oportet cedere omni irē,
neque curare. pereo enim ob parturiginēs quæ meum ca-
put subuertunt. V V L C A N V S. Vide Iupiter ne ma-
li quippiam faciamus. acuta enim bipennis est: & non sine
sanguine: neq; per LUCINĀ, obstetricabitur tibi .I. Deice
solum Vulcane confidens. noui ego conducibile. V V L.
Inuitus quidem deiciā. quid enim oportet facere te iubē-
te? qd hoc? Puella armata, magnū ò Iupiter malū habui-
sti in capite, merito igitur concitato animo fueras / tantam
in cerebri pāniculo virginē producēs, & ipsam armatam:
certe exercitū, nō caput latueras habens. Hæc verò puella
tripudiat: & clypeum quatit: hastam vibrat: debacchatur
& quod maximum, pulchra valde & adulta facta est iam
in breui tempore / glaucis oculis. sed decorat & hoc galea.
quapropter Iupiter premia obstetricis mihi exolues: pro-
missa mihi ipsa. I. Impossibilia petis Vulcane, virgo em̄
vult manere. Ego quidē (quod ad me attinet) nihil cōtra-
dico. V V L. Hoc volebam, mihi cure erunt reliqua, &
nunc rapiam ipsam. I. Si tibi facile hoc modo fuerit /
fac. verumtamen noui quòd impossibilia amas.

IX.

NEPTUNI

& MERCURII. NEP.

Est ne mercuri modo locus cōueniēdi Iouē? M. Nequaquā
neptune. N. Verūtāmē prenūtia ipsi. M. Ne cōturbes
aio. intēpestiuū enim est, quare nō videbis eū in presenti.
N. Nunquid cū Iunone coit? M. Nō sed aliud quippiā
est. N. Intelligo, ganymedes intus est. N. Neque
hoc, incōmoda est valetudine, N. Vnde mercuri? gra-
ue enim hoc est quod ais. M. Vereor dicere quale est.

d ij

iste dialogus
habet. tomo.
lucianus greca
plana. 117.

πιστὸς σου //
 u tyo her //
 rano de tu
 adte.

υσιοντι // πῶ
 ex carite meo
 s natus sicuti
 r nentiam aiunt
 ex Jobe.

Π. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ δεινὸν γε ὄντα. Ε. τέτοκερ ἄρτι
 ως ὧ πόσειδον. Π. ἀπαγε, τέτοκερ ἐκείθι; ἐκ τίνος; οὐ
 κοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς αἰδ' ἰσόγυνοσ ὦρ, ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαι
 νεν αὐτῷ ἢ γαστρὸς ὄγκορ τινά. Ε. εὐ λέγεις, οὐ γὰρ ἐκείνη
 εἶχε τὸ ἔμβρυον. Π. οἶδα ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκερ αὐτίς,
 ὥσπερ τῷ Ἀθηνᾶρ, τοκάδ' α γὰρ τῷ κεφαλῷ ἔχει. Ε. οὐκ,
 ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ φιλ σεμέλης βρέφθ. Π. εἴγε
 ὁ γενναῖος ὡς ὄλθ' ἡμῖν κυφορεῖ, καὶ πανταχόθι το σώ
 ματθ, ἀλλὰ τίς ἢ σεμέλη ἐσίρ; Ε. θηβαία, πῶν κάδ
 μου θυγατέρων μία, τάντη σινωελθῶρ ἐγκύμονα ἐποίησερ.
 Π. εἶτα ἔτεκερ ὧ ἐρμηῖ αὐτ' ἐκείνης; Ε. καὶ μαλὰ εἰ καὶ
 παράδοξον εἶναί σοι δοκῆ, πῶν γὰρ σεμέλιω ὑπελ
 θοῦσα ἢ ἦρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αὐτῆσαι
 παρὰ τοι Διός, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἦκερ παρ
 αὐτῷ, ὡς δ' ἐπείσθη καὶ, ἦκεν ἔχωρ καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνε
 φλέγη ὄροφθ, καὶ ἡ σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὲρ τοι πυ
 ρός, ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τῷ γαστέρα φιλ γυναικός
 ἀνακομίσαι ἀτελές ἐτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον,
 καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα. Διελὼν δ' ἐν ἑαυτοῖς μηρόν ἐντίθησιν,
 ὡς ἀποτελεσθεῖν, ἐνταῦθα καὶ νῦν τρίτῳ ἡδὴ μηνὶ δ' ἔτετε
 κερ αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ πῶν ὠδίνων ἔχει. Π. Νῦν οὔ
 ποῦ τὸ βρέφθ ἐσίρ; Ε. ἐς πῶν Νύσσαν ἀποκομίσας πα
 ρέδωκα ταῖς νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασ
 θέντα. Π. οὐκ οὔ ἀμφοτέρω τῷ Διονύσου τούτου καὶ μη
 τῆρ καὶ πατῆρ ὁδ' ἐστίν. Ε. εἴκειν, ἀπειμίδ' οὔ ὕδωρ
 αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τ' ἄλλα ποιήσωρ ὡς ἀρ νο
 μίζεται ὡσπερ λεχεῖ.

Sed nō oportet apd̄ me vereri diuinū quū sit. M. Peperit nū
 per neptune. N. Apage, peperit ille? EX quo? Igitur la-
 tuerat nos / hermophrodyta ex n̄s. Sed neque indicauit ip̄
 si venter tumorem quendam. M. Bene dicis, non enim ille
 habuit embryon. N. Noui, è capite peperit rursū quem
 admodū Mineruam, parturiū enim caput habet. M. Non
 sed in coxa peperit ex Semele infantem. N. Euge, ille ge-
 nerosus, solus ex nobis pregnās est, & in omni parte corpo-
 ris. Sed quæ Semele est? M. Thebana, Cadmi filia-
 rum vna, cum hac vbi concubuit / grauidam fecit.
 N. Deinde peperit Mercuri pro illa? M. Etsi valde id in-
 opinatum esse tibi videatur: hanc quidem Semelē latēter
 aggressa Iuno (nostri vero vt zelotypa est) persuadet ei:
 vt petat a Ioue / cum tonitru & fulguribus accedere ad se.
 Vt vero persuasus est: & venit / habens fulmen: combu-
 stum est tectum domus: & Semele quidem dirumpitur
 pre igne. Me vero iubet: resecto ventre mulieris / vt infe-
 ram imperfectum adhuc ad se, foetum septem mensium.
 Et postquam feci: diuisa sua coxa imponit vt perficeretur,
 nunc tertio iam mense peperit ipsum: & egrotat ob dolo-
 res. N. Nunc igitur vbi infans est? M.
 in Nyssam montem delatum / prebui nymphis nutrien-
 dum, Dionysium nominatum. N. Igitur vtro-
 uis modo Dionysij huius, & mater & pater hic est. M.
 Videtur. Accedo igitur / aquam ipsi ad vul-
 nus laturus: & alia facturū ei, quæ approbabuntur puer-
 peræ.

¶ diuinus quū
 Sim. legito. b
 Sic. poz q̄ Sa
 tu tyo. p̄
 mercurio
 h̄jō de mayo
 y de Jupiter

¶ Semele era
 cadmi filia.

Γ' Ερμῆ. καὶ ἡλίου. ΕΡΜΗΣ,

ὦ ἡλιε μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεὺς φκσὴ, μὴ δὲ αὐριον, μὴ
 δ' εἰς τρίτῃ ἡμέραν, ἀλλ' ἐνδορ μένε, καὶ τὸ μεταξύ μία
 τις ἔστω νύξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἰῶραι ἀνδρῶν
 τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀναπαυε δὶα μακροῦ
 σεαυτόν. Η. καὶ τὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἀλλόκοτα
 ἦκες παραγέλωρ, ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τί ἔδοξα ἐν τῷ
 δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι πῶ ὄρωρ, κατὰ μοι ἄχρεται, καὶ
 πῶ νύκτα τριπλασίαν φιλὶ ἡμέρας ποιῆσαι Διέγνωκερ.
 Ε. οὐδὲρ τοιοῦτα, οὐ δ' εἰς ἀεὶ τούτο ἔσται, δ' ἔται δ' ἔτι
 νῶν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι ὁ, πῶ νύκτα. Η. πῶ
 δὲ καὶ ἐστὶν; Ε. πόθεν δ' ἐπέμφθης ἀγγέλωρ ταῦτά μοι;
 Ε. ἐκ βοιωτίας ὦ ἡλιε παρὰ φιλὶ ἀμφιτρυφίῳ γυναικός,
 ἠσσωεστί νύξ αὐτῆς. Η. εἶτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία; Ε.
 οὐδαμῶς, τεχνῶναι γάρ τινα δ' εἶ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης
 μέγαρ καὶ πολὺ ἀθλορ θεόρ, ποτὶσρ σῶν ἐν μᾶ νυκτὶ ἀποσ-
 τελεσθῆναι ἀδύνατον. Η. ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν
 ἀγαθῆ τύχη, τὰντα δ' οὐκ ὦ Ερμῆ οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ χρό-
 νου, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐς μὲν, οὐδ' ἀπόκοιτο ἐκεῖ παρὰ
 τῆς ρεας ἦρ, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν θηβαις ἐ-
 κοιμᾶτο, ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦρ ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέ-
 τρον τὸ αὐτῆς ἀτάλογον ταῖς ὥραις, ξένον δ' ἢ παρηλ-
 λαγμένον οὐδ' ἔμ, οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖ δυκτῆ γυ-
 ναικί, νῶν δ' ἐ Διστήνου ἔνεκα χρὴ ἀνεγράφθαι τὰ πάντα,
 καὶ ἀκάμπεσέρας μὲν γενέσθαι, τοὺς ἵππους ὑπὸ φιλὶ ἀρ-
 γίας, δ' ὑσπορορ δ' ἐ πῶ ὄρορ, ἀτριβῆ μὲν οὖσαν ἐξῆς τρι-
 ὦν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνδρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ Διαβι-
 οῦν, τοιαῦτα ἀπολαύσονται ἢ Διὸς ἐξώτωρ, καὶ καθεδ' ὄνται,

XI. MERCVRII. & PHOEBI. MERCVR.

*Lucianus tomo
plana. 118.*

O Phœbe/ne aurigã agas hodie, ait Iupiter, neq; cras, neq; in tertium diem. sed intus mane. & interea vna quædam sit nox longa, quapropter dissoluent horæ rursus equos: tu verò extingue ignem, & quieti trade aliqua ndiu te ipsum. P. Noua hæc Mercuri/& aliena venis annuntians. verum nec trãsgredi quippiam visus sum in cursu: extra que agitare montes. Deinde mihi indignatur: & noctem triplicem à die facere decreuit. MERCVRIVS.

terminus

Nihil tale, neque semper hoc erit, Rogat autem quippiã nunc ipse, vt longissima sibi fiat nox. P. Vbi verò est? vel vnde emissus es nuncians hæc mihi. MERC:

Ex Boetia Phœbe / ab Amphitryonis vxore, cum qua coit: amans ipsam. PHOEBVS. Deinde nõ sufficit nox vna?

MER. Nequaq; gigni enim quendã oportet ex cõuictu hoc magnũ & bellicosum deũ. hũc igitur in vna nocte perfici impossibile est. PHOE. Igitur perficiatur bona fortuna hæc verò Mercuri nõ fiebãt tẽpore saturni, ipsi enim nos eramus, neque adulter ille à Rhea erat, neq; relicto cœlo in Thebis dormiebat. Sed dies quidem erat dies, nox vero secundum mensuram suam proportionabilis horis. peregrinum porro aut errabundum nihil. neq; communicauit aliquando ille se mortali mulieri. Nunc vero infelicis mulieris causa oportet subvertere omnia: & inflexibiliores quidem fieri equos præ ocio.

Difficile iter, inuium quippe esse futuris tribus diebus, homines autem misere in caligine viuere.

Taliter ipsi fruuntur Iouis amoribus: & dormient.

ΔΙΑ. ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκείνῳ ἀποτελέσῃ τὸν ἀδελφὴν ὄρ
λέγεις ὑπὸ μακρῷ ἔθ' ἕξοφω. Ε σιώπα ὦ ἦλιε, μή τι
κακὸν ἀπολαύσῃς ἢ ἄλλῳ λόγῳ. ἐγὼ δὲ παρὰ πῶν σελήνῳ
ἀπελθῶν, καὶ τὸν ὕπνον ἀπαγγελάω, κακείοις ἄπερ ὁ
Ζεὺς ἀπέσειλε, πῶ μὲν σχολῆ προβαίνειν, πέν δὲ ὕπνον
μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω
τὴν νύκτα γεγεννημένην.

Δια Αφροδίτης. καὶ σελήνης. ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Τί ταῦτα ὦ σελήνη φασὶ ποιῆν σε; ὁπότ' ἄρ κατὰ τὴν
καρίαν γένῃ, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεῦγος, ἀφορῶσαρ ἔσ' ἔρ
ευθυμίῳνα κατ' ἐνδ' αὐτὰ ὑπαίθριον ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἔνιο
τε δὲ καὶ καταβαίνειν ἔφ' αὐτὸν ἐκ μέσης φθι οὐοῦ. Σ.
ἔρώτα ὦ Αφροδίτη δὲν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτῳ αἴτιος.

Α. ἔα ἐκείνῳ, ὑβριστὴς ἔστιν, ἐμὲ γοῶν αὐτοῦ τὴν μητέρα
ὄδια Δέδρακερ, ἄρτι μὲν ἐς πῶν ἰδὴ κατὰ γῶν Αἰχίσιον ἔξ
νεκα τῷ Ἰλιέω, ἄρτι δ' ἐς πῶν Λιβάνον ἐπὶ τὸ ἄσσύριον ἔξ
κῆνο μεράκιον, ὃ καὶ τῆ περσεφάτῃ ἐπέρασον ποιήσας,
ὅς ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον, ὥστε πολλάκις,
ἠπέιλῃσα, εἰ μὴ πάνσετα τοιαῦτα ποιῶν, κλάσῃ μὲν
αὐτῷ τὰ τόξα καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσῃ δὲ καὶ τὰ
πτερὰ ἠδ' ἡ δὲ, καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυ-
γὰς ἔθ' σανδάλῳ. ὃ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως δ' παραυτίκα Δεδίῳ
ἔικετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλῃσαι ἀπάντων. Α τὰρ εἶπέ-
μοι καλὸς ὁ εὐθυμίῳν ἐσίμ; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ Δει-
νόν. Σ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς ὦ Αφροδίτη δ' οὐκ, ἔ-
μάλιστα ὅταν ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ φθι πέτρας τὴν χλα-
μύδα καθύδῃ, τῆ λαίᾳ μὲν ἔχωρ τὰ ἀκόντια ἠδ' ἡ ἐκ φθι
χειρὸς ὑποζέροντα, ἡ Δεξιά δὲ περὶ τὴν κεφαλῶν ἐς τὸ ἄνω

Διαλο. 1α.

expectantes donec ille perficiat athletam quem dicis/
per longam obscuritatem. M. Tace Phoebe: ne quid
mali consequaris verbis. Ego vero ad Lunam profes-
ctus, & Somnum, annuntiabo & illis quęcunque Iupiter
prestituit. Illam quidem ocium producere: hunc vero Sō-
num non demittere homines, vt ignorent longam adeo
noctem factam.

xi

Venus. & Luna.

VENVS.

φινιασ γρεα
τομο. 1. plan
. 120. ponit hoc

Quid hęc Luna aiunt facere te? quando aduersus Ca-
riam peruenis / sistere te iugum: respiciendo ad Endymio-
nem dormientem sub diuo tanquam venatorem, interdū
vero & descendere ad ipsum ex media via. L.

Interroga Venus tuum filium: qui mihi horum causa est.

V. Sine illum, iniuriosus est, mihi etiam suę matri qua-
lia fecit? Modo quidem in Idam deducens Anchisę cau-
sa troiani: modo vero in Libanum ad assyrium illum ado-
lescentulum: quem & Proserpine amabilem vbi fecit ab-
stulit mihi amatum. Quapropter sepe numero minata
sum: si non cessauerit talia faciens: fracturam esse quidem
ipsius sagittas & pharetram, ablaturam vero & alas.

Nunc quidem & plagas ipsi intuli ad nates sandalijs, ve-
rum tamen non noui: quo pacto statim timens & suppli-
cans / paulo post oblitus est omnium. Sed dic mihi:
pulcher ne Endymion est? consolatorium enim hoc est
idoneum. LVNA.

Mihi quidem valde pulcher Ve-
nus vide tur: & maxime quando deiectus in saxum, su-
per chlamidem dormit: laua quidem habens sagittas iam
ex manu decedentes: dextra verò circa caput superius

φ malum.

e

επιπεκλασμένη ἐπιπρέπη τῷ προσώπῳ περιεμύνη. ὁ δὲ
 ὑπὸ τοῦ ὑπνοῦ λελυμείθε ἀναπνέψτε τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐκείνο ἄσθ=
 μα, τότε τοίω ἐγὼ ἀφροφῆτι κατιῶσα, ἐπ' ἄκρω πῶ δ' α=
 κτύλω βεβηκῆια, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενθε ἑκταραχθεῖν, οἷς
 θατί ἂν σὺ σοι λέγοιμι τὰ μεταπαντα πλὴν ἀπόλλυμαι
 γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. · ιβ' · Αφροδίτη. κῆρυξ. Α.

ὦ τέκνον ἔρωτες, ὅσα ὀία ποιῆς, οὐ τὰ ἐν τῇ γῆ λέγω ὅπο=
 σα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις κατ' αὐτῶν, ἢ κατ' ἄλλή=
 λωμ' ἐργάζεσθαι. ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τοῦ οὐρανοῦ, ὅς τιν' ἐμὴ Δία
 πολύμορφον ἐπίδεικνύεις, ἀλλά ττωρ ἐς ὅ, τι ἂν σοι ἐπί=
 τοι καιρὸν Διὸς πλὴν σελήνῳ δὲ καθαρῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,
 εἰ μὴ ἡλιὸν δὲ παρὰ τῆς κλυμύης βραδύνην ἐννοτε ἀναγκά=
 ζεις, ἐπιλελισμείον τῆς ἵππασίας, ἃ μὴ γὰρ ἐς ἐμὴ πλὴν
 μητέρα ὑβρίζεις δαξῶν ποιῆς, ἀλλὰ σὺ ὦ τολμηρότατε,
 καὶ πλὴν γέαρ αὐτῶν γραῦν ἠδ' ἡ καὶ μητέρα τεσούτων θεῶν
 ἀνέπεισας παιδερσαστῆρ, καὶ τὸ φρύγιον μεράκιον ἐκεί=
 νο πρῶτον, καὶ ἰῶν ἐκείνη μέμνημι ὑπὸ σου, καὶ ζευζαμύνη
 τοὺς λέοντας παραλαβούσα, καὶ τοὺς κορύβαντας, ἄτε=
 μανικοὺς καὶ αὐτοὺς ἄντας, ἄνω καὶ κάτω πλὴν Ἰδην περι=
 πολούσιν ἢ μὴ ὀλολνξοσα ἐπὶ τοῦ Αττη οἱ κορύβαντες ὅ=
 ὁ μὴ αὐτῶν τέμνεται ζίφει τὸν πῆχυν. ὁ δὲ ἀνείς τὸ κόμιον
 ἴεται μεμνηῶς Διὸς τῶν ὄρων. ὁ δὲ αὐλῆ τοῦ κέρατι. ὁ δὲ ἐπι=
 κομῆ τοῦ πῶ πάνω, ἢ ἐπικτυπῆ τοῦ κυμβάλλω, καὶ ὅλως θό=
 ριβος καὶ μαία τὰ ἐν τῇ Ἰδῆ ἅπαντα ἐσί Δέδια τίνυι ἅπαν=
 τα Δέδια τὸ τοῖδο, ἢ δ' μέγα σὲ κακὸν τεκῶσα. μὴ ἀπομα=
 νῆσ' ἀποτε ἠρέα, ἢ καὶ μάλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ὄνσα, κελευσῆ τοὺς
 κορύβαντας, συλληθόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς
 λέσσι παρακαλῆν, τὰντα Δέδια, κινδυνεύοντά σε ὠρῶσα,

admota / decorem adfert faciei adiacens. Hic verò præ
 sommo solutus, spirat ambrosium anhelitum. tunc igitur
 ego sine strepitu descendens, in summis pedum articu-
 lis profecta, vt ne excitatus turbaretur. nosti itaque quid
 tibi dicerem quæ post hæc. Verum pereo præ amore.

XII. VENERIS. & CUPIDINIS. Vener.

= O fili Cupido, vide qualia facis: non in terra dico quan-
 ta hominibus persuades in seipsos / vel inuicem facere:
 sed & ea quæ in coelo. qui ipsum quidem Iouem multiformem
 demonstrans mutando in quodcunque tibi pro tem-
 pore visum fuerit. Lunam deuocas è coelo. Solem ve-
 rò apud Clymenam morari interdum cogis: oblitum
 aurigandi muneris. Quæ quidem in me matrem con-
 tumelijs experiris, confidendo facis. Sed tu ò audacis-
 sime, & Rheam ipsam anum iam: & matrem tot deorū
 induxisti in pueros lasciuire, & troianum adulescētem il-
 lum ardere. Et nunc illa insaniuit propter te: iugo que
 imposito leonibus / & vbi assumpsit Coribantes, tanquā
 furiosos & ipsos existentes: sus' que deq; p Idā circūagū-
 tur. Hæc quidem vlulans est ob Athen. Coribantum
 verò alius dissecat gladio cubitum. Hic vero demissus
 comam / fertur insanus per montes, alius canit cornu.
 alius vero intonat tympano: vel sonat cymbalo. est q; om-
 nino tumultus & vesania eorū que in Ida sunt omniū. tī-
 meo igitur oīa. Timeo & hoc ipsum que magnū te malū
 peperit: ne vbi resipuerit aliquū Rheam / vel potius adhuc in
 ipso furore psistēs / iperet Coribātib⁹ vt apprehēsū discer-
 pēt te aut leonibus obijciāt. hæc timeo periculo irretitū te

*Luciam greci
 tomo. 1. plana*

121.

*Rhea mat
 deoz. adam
 bit Attin
 phrygiuz.*

e ij videns

ΔΙΑ. ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

Ε. Θάρξει μήτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσι αὐτοῖς ἦδη ζυγὴς
 δεξ εἰμι, καὶ πολλάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ φη
 κόμης λαβόμενος ἠνιοχῶ αὐτοῖς, οἱ δὲ σαίνουσί με, καὶ
 πῶ χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ σῶμα, περιλιχμησάμενοι ἀπο-
 διδάσσιμοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ ρέα πότε αὖ ἐκείνη σχολῶν
 ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ; ὅλη ὄυσσα ἐν τῷ ΑΤΤΗ, καὶ τοῖ τί ἐγὼ ἀδ-
 κῶ, δεικνύς τὰ καλὰ οἷα ἐστίν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν
 καλῶν, μὴ τοῖνυρ ἐμὲ αὐτιάσθε τόντων, ἢ θέλεις σὺ ὦ μή-
 τερ, αὐτὴ μὴκέτι ἐρᾶν μήτε σὲ τῷ ΑΡΕΘ, μήτ' ἐκένου σοῦ;
 Α. ὡς δεινός εἶ καὶ κρατῆς ἀπάντων, ἀλλὰ μεμνήσῃ με
 ποτὲ τῶν λόγων.

Γ γ' Διός. Ἀσκληπιού. καὶ Ἡρακλέους. ΖΕΥΣ.

Πανσασθε ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡράκλειε ἐρίζοντες πρὸς ἀλ-
 λήλους ὡς ἄνθρωποι, ἀπρεπῆ γὰρ τὰντα καὶ ἀλλότρια τοῖ
 συμποσίου τῶν θεῶν. Η. ἀλλὰ θέλεις ὦ Ζεῦ τριτονί
 φαρμακία προκατακλίνεσθαί μου; Α. νῆ Δία, καὶ ἀμεί-
 νω γὰρ εἰμι. Η. καὶ τί ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς
 ἐκερανῶσερ ἢ μὴ θέμις ποιοῦντα; ναῦ δὲ κατ' ἔλεον αὐ-
 θιε ἀθανασίας μετείληφας. Α. ἐπιλέλησθαι γὰρ καὶ σὺ
 Ἡρακλεε ἐν τῇ οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνειδίζεις τὸ
 πῦρ. Η. οὐκ ἔρ' ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, ὅς Διός
 μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων ἐν βί-
 ορ, δεξία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμω-
 ροῦμαι, σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ καὶ ἀγνῆς, νοσῶσι μὲν
 ἴσως ἀνθρώποις χρησίμως ἐπιδήσειν φαρμάκων, ἀνδρῶ
 δεξ δὲ οὐδὲν ὑπὸ δειγμεί. Α. εἴ λέγεις, ὅτι σου
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμιω, ὅτε πρῶτω ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος
 ὑπὸ ἀμφοῖν διεφθραμένος; τῷ σώματι τῷ χιτῶνος, ὃ με-

(διεφθαρμένος)

C. Confide mater, quoniam & leonibus ipsis iam affue-
tus sum, & sepe numero ubi incendi super terga / & iubis
apprehensis, equitis ritu agito illos, hi vero blandiuntur
mihi & manum accipientes in os / circumlambitam red-
dunt illaenam mihi. Ipsa autem Rhea quando vacauerit
in me tota est. Atqui quid ego iniuria afficio in Atte mon-
stratis pulchris qualia sunt Vos vero non appetite
pulchra. Ne igitur me accusetis de his, an vis tu o mater
ne amplius amet te Mars: neque illum tu? V. Quam
callidus es, & dominaris omnibus. Sed memineris meo-
rum aliquando verborum.

XIII. IOVIS. AESCVLAPII. & HERCVLIS. *Lucianus ge-
cus tomo. 1
pla. 123.*
IUPI. Cessate o Aesculapi & Hercules / certantes mutuo
quemadmodum homines, indecora enim haec & aliena
sunt conuiuio Deorum. H. Sed vis Iupiter / nunc ce in-
cantatorem praeponi mihi? AE. Per Iouem melior cer-
te sum. H. Propter quid stupide? aut quomodo te iupi-
ter fulmine afflauit / nefas committentem? Nunc vero secun-
dum misericordiam rursus immortalitatem induisti. AE. Ob-
litus es & tu Hercules / quod in OETA combustus es qui mihi in-
properas ignem. H. Non igitur equali similiq; ratione viuunt
nobis, quonia ego IOVIS filius sum: tanta vero laboravi
expurgando vitam: feras debellando, & homines iniuriosos ex-
cruciando. at tu radicem incisor es & prestigiator egrotanti-
bus forsitan hominibus utilis ad adhibendum pharmacum
virili vero nihil demonstrato. AESCVLAPIVS. Bene-
dicis, quoniam tuas iniustiones curavi: quando nuper ascen-
disti semiustus vtrinque: corruptus corpore vesteq; & vl-

τὰ τοῦτο τῷ πυρὸς, ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μὴ ἐν ἄλλο, οὔτε ἐδ' οὐκ
 λευσάωσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν λιθία πορφυρίδα ἐν
 δέδυκώς, καὶ παιόμενος ὑπὸ φιλὸμφάλης χρυσῶσαν
 δάλω, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτενα τὰ τέκνα καὶ
 τὴν γυναῖκα. Η. εἰ μὴ πάνση λοιδόρουμένος μοι, αὐτί
 κα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἄθανασία, ἐπεὶ ἀρά
 μένος σε ῥίψω ἐπὶ κεφαλῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ἐμὴ δὲ τὸν
 παιήονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συντριβέντα. Ζ. παύ
 σασδέ φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ζυνοσίαν, ἢ
 ἀμφατέρους ἀποπέμφομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου, καί τοι
 εὐγνωμοῦ ὡς ἦρα κλες προκατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκλη
 πίου, ἄτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

ιδ' Ἑρμού. © Απόλλων. ΕΡΜΗΣ.

τί σκυθρωπὸς εἶ ὡς Ἀπόλλων. Α. ὅτι ὡς Ἑρμῆ Δυσυ
 χῶς ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ε. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον,
 σὺ δὲ τί Δυστηχῆς; ἢ δὲ κατὰ πλὴν Δάφνην σελυθεῖς ἔτι;
 Α. οὐδ' αὖτως, ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα, τὸν οἱ
 βάλου. Ε. τέθνηκε γὰρ εἶπέ μοι ὁ τάκινθος; Α. καὶ μά
 λα. Ε. πρὸς τίνας ὡς Ἀπόλλων; ἢ τίς; οὕτως ἀνέρας ©
 ἦρ, ὡς ἀποκτεῖναι δὲ καλὸν ἐκείνο μεράκειον; Α. αὐτοῦ
 ἔμον δ' ἔργον. Ε. οὐκοῦν ἐμάνης ὡς Ἀπόλλων. Α. οὐκ,
 ἀλλὰ Δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ε. πῶς; ἐθέλω
 γὰρ ἀκοῦσαι ἐν λόγῳ. Α. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ κῶ
 συνεδίσκευον αὐτῶ, ὃ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολλούμεν ©
 Ζέφυρος, ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς ἀμελούμενος δὲ
 καὶ μὴ φέρων πλὴν ὑπεροφίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέξριφα, ὡσπερ
 εἰώθαμην, δὲ Δίσκομ, ἐς τὸ ἄνω ὃ δὲ ἀπὸ τῆς ταυγέτου
 καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλῶν τῶν παιδῶν ἐνέσθεσε

tra hęc igne. Ego vero (& si nihil aliud est) nō seruiui quē
 admodum tu: neq; deduxi lanas in lydia purpura indutus
 & verberatus ab OMPHALE. aurea crepida. Cæterum
 neq; insanus interfeci liberos & vxorem. HERCVLES.
 Nisi cessaueris conuicijs afficiens me, statim scies quod
 non multum te iuuabit immortalitas. quoniã viribus ap=
 prehensum te iaculabor in caput è cœlo: ita vt non medi=
 cina deorum sanare te possit, cranio contrito. IVPITER. *παιήονα -*
 Cessate aio: & non turbate nobis conuentum aut vtrof=
 quē remittam vos à conuiuio. Verumtamen iusta est sen=
 tentia HERCVLES vt ante recumbat AESCULAPIUS qui &
 prius mortem obierit.

¹⁴
 XIX. MERCVRIVS. & APOLLO. mercu: *φινιαμ γρο*
 Quare mœstus es Apollo? Apol. Quoniam mercuri *tomo. 1. plan*
 infelix sum in amatorijs. M. Dignū quidem merore tale. *124.*
 Tu verò quid infelix es? Num hoc de daphne te mole=
 stat adhuc. A. Nequaquã: sed amatū lugeo laconē fi=
 lium oebali. M. Nū mortuus est dic mihi hyacinthus: *hyacinth*
 A. Et maxime. M. A quo ò Apollo? vel quis a deo in ama *filius Oeb*
 bilis extitit q̄ interfecerit pulchrū illū adolescētē. A. mei *ex laconja*
 ipsius est opus. M. Igitur insanus fuisti Apollo. A. Non:
 sed infœlicitas q̄dã inuita accidit. M. quo pacto? volo
 enim audire rationem. A. Disco ludere discebat: & ego
 colludebã ei. hic vero pessimus vëtorū perdēdus zephy=
 rus amabat certe à multo tempore, qui vbi neglectus nō
 tulit despiciētīã, at ego iaculatus (vt solebamus) discū in
 sublime. Ille verò flatu immisso a taygeto in caput pueri
 traxit

φέρωρ' αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ φι πληγῆς αἶμα τὲ ροῆναι πο-
 λύ, καὶ τὸν παῖδα εὐθύς ἀποθανεῖν, ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζεῦ
 φουρον αὐτίκα ἠμυνάμιω κατατοξεύσας, φένγοντι, ἐπισπό-
 μουσ' ἄχρι τοῦ ὄρου, θεὸ παιδί δὲ καὶ τάφορ ἐχωτάμιω
 ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ Δίσκος αὐτὸν κατέβαλε, καὶ ἀπὸ
 τοῦ αἵματός ἀνδρὸς ἀναδουῶαι τὴν γλῶσσοίσα ἠδ' ἰσορῶ
 ερμῆ, καὶ εὐανδέστατον αἰδέωρ ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμ-
 ματα ἔχορ ἐπαιάζοντα θεὸ νεκρῶ ἀράσοι ἀλόγως λελυπῆ
 σθαι Δοκῶς Ε. καὶ ὦ Ἀπολλῶν, ἠδ' εἰς γ' ἄντικυ πεποικ-
 μῶος ἐν ἐρώμενον, ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος

ΙΕ' ΕΡΜΟΥ. Ε' ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ. ΕΡΜΗΣ.

τὸ δὲ καὶ χολὸρ αὐτὸν ὄντα ἠφαισον, καὶ τέχνῳ ἔχου-
 τὰ βάνασορ ὦ Ἀπολλορ, τὰς καλλιστας γεγαμηκέναι
 τὴν τε Ἀφροδίτῳ, καὶ τὴν χάρι. Α. εὐπουμία τις ὦ
 ερμῆ, πλὴν ἐκείνων ἐγὼ θαυμάζω. τὸ ἀνέχεσθαι σωύσας
 αὐτῶ, καὶ μάλισα ὅταν ὄρωσιν ἰδρῶτι ρέομενον, εἰς τὴν
 κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλλω ἐπὶ τοῦ προσώπου
 ἔχοντα, καὶ ὁμῶς τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν περιβάλλουσί τε,
 καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκατείδουσι. Ε. τοιο καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, καὶ θεὸ ἠφάισω φθονῶ σὺ δὲ κόμα ὦ Ἀπολ-
 λον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ θεὸ κάλλι φρόνει, καὶ γὰρ
 ἐπὶ τῆ εὐεξία καὶ τῆ λνρα, εἴτα ἐπειδ' ἄρ κοιμᾶσθαι Δέοι, μό-
 νοι καθυδ' ἴσομεν. Α. ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος
 εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῶν οὐς μάλιστα ὑπερηγά-
 πησα τὸ Δάφνῳ καὶ τῷ γάκιον, ἢ μὲν ἀφροδίτῳ με-
 καὶ μισθῶσε εἴλετο ζῆλον γενεᾶς μάλλον ἢ ἐμοὶ σωφναί.
 ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ Δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν αὐτὸ ἐκείνων σεφά-
 νους ἔχω. Ε. ἐγὼ δὲ ἠδ' ἠ ποτὲ τὸ Ἀφροδίτῳ, ἀλλ' οὐ

ferendo ipsum ita vt à plaga sanguis deflueret multum. & puer statim è vita cederet. Sed ego ipsum quidem zephyrum statim vltussum vbi confeci sagittis: fugiētē persequendo vsque ad montem. Pueroverò & sepulchrum tumulaui in Amyclis / vbi discuseum deiecit, & à sanguine florem reddere terram feci suauissimum, mercurij & bene olentissimum florem omnium, adhuc & literas habentem condolentes mortuo. Nunquid tibi sine ratione luxisse videor? M. Profecto ap. noueras certe mortale te fecisse amicum, quaproter ne indignare ob mortuū:

XV. MERCURII. & APOLLINIS. Mercur. *Lucianus grecu*

Certe claudus quum sit vulcanus & artem habeat mechanicam Apollo / pulcherrimas vxores duxit Venerem & gratiam. A Felicitas quaedam mercurij. Verum illa ego demiror: quòd tolerant coire cum illo: maxime quum videant sudore defluentem / in fornacem inclinatum / multam fuliginem in facie habentem: & tamen eiusmodi existentem amplectuntur osculantur: & simul dormiunt.

MERCURIVS. Hoc & ipse ægrefero: & Vulcano inuideo. Tu verò comare. Apollo: & cythara cane, & magnum quid ob pulchritudinem sape. Ego quoque ob dexteritatem ingenij & lyram. Deinde postquam cubare oportebit soli dormiemus. A. Ego verò & alioquin minime venere⁹ sum circa amatoria: & è duobus quos maxime amaui Daphnem & Hyacinthum: illa quædem refugit me & odit. quapropter elegit lignum fieri potius quàm mecum coire. hic vero disco periit. & nunc pro illis coronas habeo. M. Ego vero iam aliquando Venerē. Sed nō

f

*Lucianus grecu
tomo .1. plana
pag. 126.*

χρῆ' αὐχῆρ. Α. οἶδα, καὶ τὸν ἔρμαφροδίτην ἐκ σοῦ λέγε-
 ται τε τοκέων, πλὴν ἐκ ἑνομοι εἶπε εἶτι οἶσθα, πῶς οὐ ζήλο-
 τυπῆ ἢ Αφροδίτη πῶς χάρις, ἢ χάρις ταύτῃ. Ε. ὅτι ὦ
 Απολλομ ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Δήμῳ σώεστίμ, ἢ δὲ Α-
 φροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ, ἄλλωττε περὶ τὸν ἄρηρ ἔχειτα πλ
 λά, καὶ κείνῃ ἐρᾷ ὡς ὀλίγον αὐτῆς τοῦ χαλκῆς τούτου μέλει.
 Α. καὶ τὰν ταῦτα οἶσθαι τὸν ἠφαιστομ εἶδέναι; Ε. οἶδερ, ἀλλὰ τί
 ἄρ Δράσαι Δάωατο; γενναῖον ὄρωρ νεανίαν καὶ στρατιώτῃ
 αὐτὸρ ὡς τε τὸ ἡσυχίαν ἄγει, πλὴν ἀπειλεῖγε Δεσμὰ τι-
 να πῶς μηχανήσασθαι αὐτοῖς καὶ συλλήφασθαι, σαγηνεν-
 σας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. Α. οὐκ οἶδα, ἐυζαίμῳ δ' ἄρ αὐτὸς ὁ
 ζυλλήφθῃσ ὄμῃος εἶναι.

15

ἠρα.

ἢ Λητοῦς.

ἠρα.

καλὰ μὲν γὰρ ὦ Λητοῖ καὶ τὰ τέκνα ἔτεκτε, τῷ Διὶ. Α.
 οὐ πᾶσι ὦ ἠρα τοιόντους τίκτηρ δωάμεθα οἶος ὁ ἠφαισός
 ὄβρι. Η. ἀλλ' οὐτῷ μὲν ὀχλός, ὅμως χρήσιμός γε
 ὄβρι, τεχνίτης ὢρ ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκερ ἡμῖν τὸν οὐ-
 ρανόν, ὅτι τὸ Αφροδίτῃ ἔγνηκε, καὶ τὸ πῶς ἀζέται πρὸς αὐ-
 τῆς, οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἢ μὲν αὐτῶν ἀρξενικὴ πέρα τῆς μέτρου, καὶ
 ὄβριος, καὶ τὸ τελευταῖον ἐς τὸ σκυθίαρ ἀπελθούσα, πάντες ἴ-
 σασιν οἶα ἐσθίει ζενοκτονοῦσα, καὶ μιμῶ μὲν τῆς σκῆθας αὐ-
 τοῖς ἀνθρωποφάγος ὄντας. ὁ δ' Απολλομ προσποιεῖται μὲν
 πάντα εἶδέναι, καὶ τοξενερ, ὅτι καθαρίζερ, καὶ ἰατρος εἶναι, καὶ
 μαντεῖα, καὶ κατασκόπει τῆς ἐργασίης τῆς μαντικῆς.
 τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν κλάρω, καὶ ἐν Διδύμοις ἐξαπατᾷ
 χρωμύθῃ αὐτῷ λοζᾷ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα, πρὸς ἑκάτε-
 ρον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλ-
 μα, καὶ πλῆτῃ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιόντος, πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι καὶ

oportet gloriari. A. Intelligo, & hermaphroditum ex te dicitur peperisse. Verum hoc mihi refer / si quid nosti, quomodo non celotypia prosequitur Venus gratiam / vel gratia hac. M. Quoniam Apollo / illa cum ipso in Lemno coit: hec vero Venus in coelo: praesertim cum Marte habet multa: & illum amat, quapropter parum ipsum fabrum curat. Apo. Et haec putas Vulcanum scire? M. Nouit, sed quid facere queat? generosum videns iuuenem & militarem. Ideo quietem agit. Verum minatur quidem vincula quaedam se fabricaturum ipsis & comprehensurum, circumligato cubili. A. Non noui, optarem vero ipsum comprehensurum.

XVI. IUNONIS. & LATONAE.

Iuno.

*Lucianus gre
ci. tomo. 1
pla. 127.*

Pulchros Latona liberos peperisti Ioui. L. Non omnes Iuno tales parere possumus qualis Vulcanus est. I. Sed hic claudus tamen utilis est, artifex existens optimus, Exornauit nobis coelum: Venerem in uxorem duxit: sedulus que est circa ipsam. Porro tui pueri, hec quidem (Diana) ex ipsis virilis ultra modum, montiuaga, & tandem ad scythiam abiens / oes sciunt qualia comedit hospitum interfectrix: imitans Scythas ipsos, hominum comestores Ille vero Apollo simulat quidem omnia scire: & iaculari: & cithara ludere: & medicum esse: & vaticinari: & constitutis officinis vaticinariae artis. Hac quidem in Delphis / illa vero in Claro & Didymo: decipit vtentes se / obliqua & quae in vtramque partem referri possunt / ad vtrumque quaesitis respondens: vt sine periculo sit error: & ditatur quidem ob id. Multi enim amentes sunt:

παρέχοντες τὴν αὐτοῦσ' καταγοητεύουσαι, πλὴν οὐκ ἀγνοῦνται γέ ὑπὸ πῶσ' σωετώτερον τὰ πολλὰ τερατενομία, αὐτὸς γοῶν ὁ μάντις, ἠγνοῖ ὅτι φονεῖσθαι μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ Δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἢ Δάφνη καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτιον ὄντα, ὥστε οὐχ ὀρθῶς καθότι καλλιτεκνότερα ἐπινοήσας ἔδοξας. Δ. τὰντα μὲν τοι τὰ τέκνα ἠξενεκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδ' αὖ ὡς λυθῆσεν ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅτ' ἄρ' ἡμῶν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ καθαρήσῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. Η. ἐγέλασα ὡς Δητοῖς, ἐκῆνθα θαυμασός; ὁ μὲν ὁ μαρσνάς, εἰ τὰ Δίκαια αἰμοῦσαι Δικάσαι ἠθέλον, ἀπέδ' ἕρμεν ἄρ' αὐτὸς κρατήσας τῆ μυστικῆς, νῦν δὲ κατασοφισθεῖς ἄθλιθα ἀπόλωλεν ἀδίκως ἄλους, ἢ δὲ καλήσου παρθένοι οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπειδὴ μαρμερόφθῆσα ὑπὸ τῶν Ἀκταίων, φοβηθεῖσα μὴ ὀνεανίσκος εἰσαγορευθῆσθαι τὸ αἰσχρὸν αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῶν τοὺς κῦνας, ἐὼς γὰρ λέγειν, ὅτι οὐδὲ τὰς τεκνοσας ἐμαίουτο παρθένοι γε καὶ αὐτὴ οὖσα. Δ. μέγα ὡς ἤρα φρονεῖς ὅτι ζῆναι τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλέναι αὐτῶν, καὶ διατοντοῦν βρίζαι ἀδ' ἑῶς, πλὴν ἀλλ' ὄφομαι σε μετ' ὀλίγον αὐθις διακρῖνους αμ, ὁ πόταρ σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατὴν τάντρος ἢ κύνος γενόμενος.

13 ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ἢ ΕΡΜΗΣ. ΑΠΟΛΛΩΝ.

Τί γελᾷς ὡς Ἑρμῆς; Ε. ὅτι γελοιοτάτα ὡς Ἀπολλῶν εἶδ' ὁρ. Α. εἰπέ σῶν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγελᾶν. Ε. ἢ Ἀφροδίτη ζυνοῦσα τῷ Ἀρσῇ κατεῖληπται, καὶ ὁ ἦφαιστος εἶδ' ἑσ' ἐμ' αὐτοῦς ζυλλαβῶν. Α. πῶς; ἢ ὄ γὰρ τί ἐξ ἑμ' εἰκας. Ε. ἐκ πολλοῦ οἶμαι ταῦτα εἶδ' ὡς ἐθήρην ἐμ

τις γίτο. Σις //
αὐτὸν παρέχον
τες αὐτοῦς
καταγοη //
τεύουσαι.

qui exhibent se prestigijs decipiendos. Verum non ignoratur quidem a doctioribus sæpe mentiens. Ipse igitur vates/nesciebat quod interfectorus erat amatum disco. non preuaticinatus fuerat/quod fugeret ipsum daphne. Præsertim quum sit adeo pulcher & comatus quare nõ video: quo nam modo felicior liberis NIOBE videaris. L. Hi tamen filij hospitem interfectrix, & falsus vates, scio quo pacto molestant te, visi inter deos: & potissimum quando hæc quidem laudatur ob pulchritudinem. hic vero cythara canedo in conuiuio/admirationi est omnibus. I. Risi Latona. Ille admirandus: quem Marsias (si iuste Musæ iudicare voluissent) excoriauisset: ipse ubi vicit musica, nunc vero deceptus/miser periit: inique captus. Hæc vero pulchra tua virgo, adeo pulchra est vt ubi se visam didicit ab Acteone: veritate iuuenis accusaret turpitudinem suam misit in ipsum canes. Omitto enim dicere: quæ neque parturientibus obstetricabatur virgo quidem ipsa quum esset. L. Magnum Iuno sapis quando cois cū Ioue: & vnà regnas cum ipso. & ob hoc contumeliaris intrepide. Verum enimvero videbo te paulopost rursus lachrymantem: quando te relicta/in terra descenderit taurus/vel cygnus factus.

XVII. APOLLINIS. & MERCVRII. Apol.

Quid rides Mercuri? N. Quoniam maxime digna risu. Vidi. A. Dic igitur vt & ipse his auditis possim vnà ridere. M. Venus coiēdo cū Marte deprehēsa est: & Vulcan⁹ ligauit ipsos cōprehēsos. A. quō? iucūdi certe quippiā dicere videris. M. à multo tpe (puto) hæc sciens venabat

*Lucianus greci
tomo. 1. plana
129*

αὐτοῦς, καὶ περὶ τῶν ἐννῶν ἀφανῆ Δεσμὰ περιθεῖς εἰργάζε-
 ρετο, ἀπελθὼν ἐπὶ τῶν κάμινον, εἶτα ὁ μὲν Ἀρης εἰσέρχεται
 λαθῶν, ὡς ᾤετο, καθορᾶ δὲ αὐτὸν ἠλιθ, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν ἠφαιστον, ἐπεὶ δὲ ἐπέβρισκα τὸν λέχου, καὶ ἐν
 ἔργῳ ἦσαμ, καὶ ἐντὸς ἐγένοντο τῶν ἄρκινω, περιπλέκεται
 μὲν αὐτοῖς τὰ Δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ ἠφαιστῶ,
 ἐκείνη μὲν οὖν καὶ γὰρ ἔτυχεν γυμνὴ ὄουσα, οὐκ εἶχεμ ὅπως
 ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη. ὁ δὲ Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυ-
 γῆν ἐπειρᾶτο, καὶ ἠλπιζεν ῥῆξαι τὰ Δεσμὰ, ἔπειτα δὲ συ-
 νεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχώρηντο αὐτὸν, ἰκέτενε. Α. τί οὖν ἀπέ-
 λυσεμ αὐτοῦς ὁ ἠφαιστῶ; Ε. οὐδέπω, ἀλλὰ ζυγαλέ-
 σασ τοὺς θεοὺς ἐπίδρακνυται τῶν μοιχείων αὐτοῖς, οἱ δὲ γυ-
 μνοὶ ἀμφοτέρω κατὰ νενευκότες, ξωδεδεμένωι ἐρυθριῶσι,
 καὶ τὸ θέαμα ἠφαιστον ἐμοὶ ἔδοξε, μονουσχί αὐτὸ γινόμενον
 τὸ ἔργον. Α. ὁ δὲ χαλκεύς ἐκένθη οὐκ αἰδέεται καὶ αὐ-
 τὸς ἐπίδρακνυ μὲν τῶν αἰσχύνων τῶν γαμων; Ε.
 μὰ Διὸς τε, καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεσῶς, ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρὴ
 τὰ ληθῆς εἰπεῖν, ἐφθόνουω τῷ Ἀρη μὴ μόνον μοι χένσαντι τὸ
 κάλλιστῶν θεῶν, ἀλλὰ καὶ Δεδεμένω μετ' αὐτῆς. Α. οὐ
 κοῦν καὶ Δεδεμένω ἀρ' ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; Ε. σὺ δ' οὐκ
 ἀρ' ὡς πολλοὶ; ἰδὲ μόνον ἐπελθῶν, ἐπαίνεσσομα, γὰρ σε, ἦρ
 μὴ ὁμοῖα καὶ αὐτὸς εὖζη ἰδῶμ.

ἰκ'

ἠρας.

καὶ Διῶ.

ἠρα.

Ἐγὼ μὲν ἠισχυρόμην ἀρ' ὡς Ζεὺς, εἴ μοι τοιοῦτῶ ἦν
 υἱὸς θεῶν οὕτω καὶ διεφθαρμένῳ ὑπὸ φθιμῆς, μήτρα
 μὲν ἀναδεδεμένῳ τῶν κόμην. τὰ πολλὰ δὲ μαίνο-
 μύαις γυναξί σωῶν, ἀβρότερον αὐτῶν ἐκείνων ὑπὸ τυμ-
 πάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοισι χορῶν, καὶ ὄλωε

ípfos, & circa cubile mínime apparentibus vinculis circũ
 positis fecerat, profectus in caminum. Deinde Mars ac-
 cedit vbi latuit / vt putabat. Intuetur vero ípfum sol & dí-
 cit Vulcano. Porro vbi conscenderũt cubile, & in opere
 erant & intra retia extitere circumnectit eos vinculis,
 astat que ípſis Vulcanus. Illa igitur quum eſſet nuda &
 non haberet quo operiretur, verebatur. At Mars primũ
 diſſugere tentabat: & ſperabat ſe fracturum vincula. verũ
 poſtq̃ intellexit ineuitabiliter ſe detentum / ſupplicabat.

A P O L L O. Quid igitur diſſoluit ípfos, Vulcanus?

M E R C V R I V S. Nondum. Sed conuocatis dijs / de-
 monſtrat adulterium ípſis. Hi verò nudí ambo, infe-
 rius curuati & colligati, erubescunt. Et ſpectaculum iu-
 cundiffimum mihi viſum eſt: quaſi id ípfum quod fiebat
 opus. **A P O L L O.** At faber ille non veretur demon-

ſtrando turpitudinem coniugis? **M E R C V R I V S.**

Non per Iouem, ſed arridet ípſis aſtans. Ego quidem
 tum (ſi licet vera dicere) inuidebam martí, non ſolum
 mœchanti cum pulcherrima dea, ſed & ligato cum ípſa.
Apol. Igitur & vinciri tolleraffes ob hoc? **Mer.** Tu
 vero non Apollo? Vide ſolum aggreſſus. laudabo te / ſi
 non ſimilia & ipſe optaueris certe viſa.

X V I I I. **I V N O N I S.** & **I O V I S.** Iuno.

Ego quidem vererer Iupiter / ſi mihi talis eſſet filius. *- In crany gra
 tomo. 1. pla. 1.*
 effoeminatus a deo & corruptus pre ebrietate: mitra qui-
 dem redimitus cæſariem.

Sæpe verò cum inſanientibus mulieribus coiens / mollior
 illis, ad tympana & tibias coream ducit. Et prorsus

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

παντί μαλλῶν ἑοικώς ἢ σοὶ ἔσθ' πατρί. Ζ. Οὐ μὲν οὖτος
γε ὁ δηλυμίτρης, ὁ ἄβροπερθερῶν γυναικῶν, οὐ μόνον ὡς Ἡ-
ρα τῷ λυδίαρ ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν τμῶ-
λορ ἔλαβε, καὶ τοὺς θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ἰν-
δοὺς ἐλάσας ἔσθ' γυναικείῳ τούτῳ; στρατιωτικῶς τοὺς τε ἐ-
λέφαντας εἶλε, καὶ ἅλη χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς
ὀλίγον ἀνίστηναι τολμήσαντα, ἀιχμάλωτον ἀπήγαγε,
καὶ τὰ πάντα ἅπαντα ἐπραξεν ὄρχον μόνος ἅμα καὶ χορεύων,
θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων ὡς φῆς καὶ ἐνθεάζων,
εἰ δ' ἐτις ἐπεχείρισε λοιδορήσασθαι αὐτῷ ὑβρίσας ἐς πλὴν
τελετῶν, καὶ τοῦτο ἐτιμωρήσατο ἢ καταδήσας τοῖς κλή-
μασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ φθι μκτρὸς ὡς
περνεβρόν, ὁρᾷ ὡς ἀνδρῆα τὰ πάντα καὶ οὐκ ἀνάξια τῷ πα-
τρὸς; εἰ δὲ παιδία καὶ τρυφή, πρόσεστιν αὐτοῖς οὐδεὶς
φρόνθε, καὶ μάλιστα εἰ λογισαίτο τις, οἷος ἀρνήφωρ οὐ-
τθερῶν, ὅπως τὰ μεθῶν ποιῆ; Η. σύ μοι δοκεῖς ἐ-
παίνεσθαι καὶ τὸ ἔνθεμα αὐτοῦ πλὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶ-
νον, καὶ τὰ ὀρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιῶσι σφαλλόμε-
νοι καὶ πρὸς ὑβρίν τραπόμενοι, καὶ ὅλος μεμνηότες ὑπὸ
τῷ πότου. τὸν γοῶν ἱκάριον ὡς πρῶτον ἔδωκε δὲ κλῆμα,
οἱ ζυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν παίοντες ταῖς δίκηλαις.

Ζ. οὐδὲν τοιοῦτο φῆς, οὐ γὰρ οἶνος τὰ πάντα, οὐδ' ἐὶ ὁ Διόνυ-
σθερῶν ποιῆ, τὸ δὲ ἄμετρον φθι πόσεος καὶ δὲ πέρα τῷ κα-
λῶς ἔχοντος, ἐμφορῆσθαι τῷ ἀκράτου, ὅς δ' ἀρ' ἐμμετρα-
πίνῃ, ἱλαρώτερο μὲν καὶ ἡδύων γένοιντ' ἀν, οἷον δὲ ὁ ἱκάρ-
ιοθερῶν ἔπαθεν οὐδὲν ἀν ἐργάσαιτο οὐδένα πῶν ξυμφοτῶν,
ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπῆρ ἑοικας ὡς Ἡρα, καὶ φθι σεμέλης μνη-
μονεύηρ, εἶγε διαβάλλης τῷ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

cuilibet magis similis quã tibi patri I. Atqui hic quidem
 foemineo more mitra redimitus / mollior mulieribus : nõ
 solum Iuno / Lydiã manu seruauit : & inhabitantes Tmo
 lum cepit : Thraces subegit : sed & ad Indos equitem egit.
 muliebre hoc ? Exercitu elephantes coepit : regionem de-
 uicit : regem paululum resistere audentem , captiuum ab-
 duxit . Et hæc omnia fecit saltans simul : & choreas du-
 cens : pampinis vtens hederatijs inebriatus vt ais / & fu-
rens . Si verò quispiam conatus fuerit iniurijs efficere
 eum / illata contumelia tandem hunc puniuit alligatum
pampinis : aut dilaniari fecit tanquam hynnulum .

Vides quã virilia hæc / & non indigna patre ? Si ve-
 rò ludus & deliciae fuerint , præest ipsis nulla inuidia : &
 maxime si existimauerit aliquis , quisnam sobrie viuens
 hic erat : vbi hæc ebriosus faceret ? **I V N O .** Tu mihi
 videris præconijs extulisse inuentum ipsius / vineam &
 vinum : talia que videns qualia ebrosi faciunt commoti
 & in contumeliam conuersi / prorsus insani præ potu .
 Ipsum igitur Icarion , cui primo dedit palmitem , com-
 potores ipsi corruerunt percutientes ligonibus .

I V P I T E R .

Nihil hoc est quod ais . non enim vinum hæc / neque dío-
 nysius facit : sed excessus mensuræ potationis citra de-
 corum se habentis / satiando se puro vino . Qui verò
 modice biberit : hilarior quidem & iucundior fit .

Quod verò Icarus gessit / nihil fecit vlli compotorum .
 Sed tu zelotypa videris Iuno / & Semeles reminisci .
 Siquidem calumniaris Dionysium pulcherrimum .

19 Αφροδίτης. ἢ Ἐρωτος. ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

τί δή ποτε ὦ Ἐρως; τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω
 ἅπαντας. ὃν Δία, τὸν προσεδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ἥρα, ἐ-
 μέ τὴν μητέρα, μόνης δὲ ἀπέχη φίλῃ Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπὶ ἐκεί-
 νης ἄπρηθ μὲν σοὶ ἦ δάς, κενὴ δὲ ὀσπῶν ἢ φαρύτρα, σὺ δὲ
 ἄτοξος εἶ καὶ ἄστοχος. Ε. Δέδρα ὦ μήτερ' αὐτῶ, φο-
 βερὰ γὰρ ὄξι, καὶ χαροπὴ, καὶ λενωῶς ἀνδρική. ὁ πόταρ
 οὖν ἐντείνά μιν το τόξον ἴω ἐπὶ αὐτῶ, ἐπισείδσα τὸν λό-
φορ ἐκπλήττει με, καὶ ὑπάτρομος γίνομαι, καὶ ἀποζῆμι
 τὰ τοξενίατα ἐκ τῶν χειρῶν. Α. ὁ ἄρης γὰρ οὐ φοβε-
 ρώτερος ἦν; καὶ ὁμως ἀφώπλισας αὐτὸν καὶ νειίκηκας.

Ε. ἀλλ' ἐκένθ' ἐκὼν προσίεται με καὶ προσκαλεῖται,
 ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἄει, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρῆ-
 πτω πλησίον ἔχωρτῶ λαμπάδα. ἢ δὲ εἶ μοι, πρόσε φη-
σὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῶ Δοξατίω σε διὰ πείρασά, ἢ τὸ πο-
 δὸς λαβομένη, καὶ ἐσ τὸν τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτῆ.
Διασπασαμένη, πολλὰ τοιαῦτα ἠπειλήσασε, καὶ ὄρα δὲ Δρι-
μύ, καὶ ἐπὶ τῇ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν ἐχίδ-
 ναις κατάκομος, ὅπως ἐγὼ μάλιστα Δέδρα, μορμολίπτε-
ται γὰρ με καὶ φένγω ὅταν ἴδω αὐτό. Α. ἀλλὰ τί μὲν
 Ἀθηνᾶν Δέδρα, ὡς φῆς, καὶ τὴν γοργόνα, καὶ ταῦτα, μὴ
 φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός, ἅτι δὲ μοῦσαι διατί σοι
 ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βολῶν εἰσι; ἢ κακῆναι λόφους ἐπι-
 σείουσι καὶ γοργόνας προφαίνουσιν; Ε. αἰδοῦμαι αὐτάς,
 ὦ μήτερ, σεμναὶ γὰρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσ, καὶ περ'
 ὧδ' ἔχουσιν, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς κη-
 λον μένος ὑπὸ τῷ μέλους. Α. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σε-
 μναί, τὴν δὲ Ἀρτεμιρ τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; Ε. τὸ μὲν

XIX. VENERIS. & CUPIDINIS. Venus.

Quid tandem Cupido, in causa est? alios deos bello expugnasti omnes: Iouem, neptunum, apollinem, Iunonem, me matrem: à sola verò abstines Minerua: & aduersus illam sine igne quidem tibi est fax / vacua'q; iaculis pharetra. tum verò sine arcu es / iaculandiue arte. C. Timeo ò mater ipsam, formidabilis enim est & truculento aspectu, & ferocitate virili, quando igitur extenso arcu peto ipsam, concusa galea deturbat me, & subtremulus fio, & defluunt mihi sagitte è manibus. v e. Mars num terribilior erat? & tamē armis destituiti ipsum & deuicisti. C. Sed ille libens occedit ad me: & inuitat. Minerua verò obseruat semper. Et cum aliquando aduolauì propius admotā, habens facem: illa, si me accesseris ait, per parētem Iouem, hac hasta te transfodiam: vel pede apprehensum & in infernum deiectum: ipsa te discerpam. multa que talia minata est. Adhæc. videt terribiliter: & in pectore habet faciem quandam horrendam, viperis crinitam, quam ego maximopere formido. territat enim me: fugio' que, quoties aspicio ipsam. v e. Verumtamen ipsam quidem mineruam times (vt ais) & gorgona & huiusmodi, non territus fulmine Iouis. Musæ vero propter quid à te non vulnerantur / & absq; iaculis agunt? nū quid & illæ galeas concutiunt: aut gorgones ostentant. C. Reuereor ipsas mater. venerādē enim sunt, & semper q̄p piā curāt: & circa cantū cōtinent. & ego aſto sæpe iſtis delinītus melodia. v e. Omitte & has, qm̄ sunt venerādē ipsam verò dianā qua cā nō vulneras? C. Profecto

g ij

Pliniam graec
tomo. i. plan
132.

ὅλον οὐδὲ καταλαβῆν αὐτὴν οἰόντες, φεύγουσα μὲν αἰεὶ διὰ
 τῶν ὄρων, εἶτα καὶ πρὸς ἰδίον τινα ἔρωτα ἦδ' ἔρα. Α. τίνος ὦ
 τέκνον; Ε. Δίρα, καὶ ἐλάφω, καὶ νεβρῶν αἰρεῖν τὴν Δίω
 κουσα ἢ κατατοξεύειν, καὶ ὅπως πρὸς τῶν τοιούτων ἐσίμ, ἐπει
 τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, ἢ τοι τοξότῳ καὶ αὐτὸν οὔτα, καὶ ἐκκρό
 λον. Α. οἶδ' αὖ τέκνον, πολλὰ ἐκείνοισι ἐτόξευσας.

κ

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

ΖΕΥΣ.

Ἐρμῆ λαβῶν τοῦτ' ἰδὼν τὸ μῆλον, ἀπιθὶ ἐς πρὸς φρυγίαν πα
 ρὰ τὸν Πριάμω παῖδα τὸν Βουκόλον, νέμει δὲ τῆς ἰδίας ἐν τῶν
 Γαργάρω, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς
 ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, Δικά
 σαι ταῖς θεαῖς ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστὶ, τῷ δὲ ἀγῶ
 νος τὸ ἀθλοῦν ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον, ὥρα δὲ ἦδ' ἢ καὶ ἕ
 μῃν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν Δικαστήν, ἐγὼ δὲ ἀποδοῦ
 μαι πρὸς Δίαίταρ ἐπίσης τὴν ἑμῶν ἀγαπῶν, καὶ εἰ γε οἰο
 τε ἢν ἰδέω, ἢ ἀπάσας νενικύιας εἶδον, ἄλλως τε ἢ ἀνά
 κημιᾶ τὸ καλλισθέον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθα, ταῖς
 πλείοσι, διὰ τὰ πάντα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ἢ μῆρ δίκαι
 στήσ. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ φρυξὶ ἐφ' ὃν ἀπῆτε βασιλικὸς ἐ
 σι, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τ' ἄλλα δὲ ἀφελήσ
 καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαζιώσειε τοιάντησ θεάσ.

Αφρο. ἐγὼ μὲν ὦ Ζεῦ εἶ καὶ τὸν μῶμον αὐτὸν ἐπίσησ
 ασ ἢ μῆρ Δικαστῶν, θαρξῶνσα βαδίσουμαι πρὸς πρὸς ἐπι
 δεξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ ταύταισ ἀ
 γέσκειν τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. οὐδ' ἡμεῖσ ὦ Αφροδίτη
 δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σοὸς ἐπιτραπῆ τῷ Δίαίταρ,
 ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτ' ὅστις ἂν ἢ τὸν Πάρι. Ζεὺσ.
 ἢ καὶ σοὶ πάντα ὦ θυγατερ σωδ' οκῆ; τί φῆσ; ἀποστρέφῃ

omnino assequi ipsum impossibile. Fugientem semper per montes. Deinde & suum quendam nunc amat cupidine.

A. Quem nam cognate? C. Feras/cervos/hynnu-
los ut capiat insectans, sagittis conficiens, & prorsus circa
huiusmodi occupat. tam & si fratrem eius: qui & ipse arcu va-
let: feritque emius. V. Noui filii. sepe illum sagittis confecisti.

XX. DE ORVM IVDICIUM. IVPITER:

mercuri/ accepto hocce pomo/ abi in phrygiam ad priami
puerum bubulcum. pascit autem Idæ in gargarō. & dic
ad ipsum: Tibi ò paris mandat Iupiter: quandoquidem
pulcher es & sapiens circa res amatorias: ut iudices de-
as / quæ ipsarum pulcherrima sit. Eius certaminis præ-
mium quæ vicerit capiat pomum. Tempus vero iam
vobis est abeundi ad iudicem. Ego enim recuso arbitri
munus / æqualiter vos amans. Siquidem possibile es-
set / lubens omnes viderem vicisse Præsertim quum sit
necesse vni præmium elegantia ad iudicantem / omnino
odium subire plurimarum. propter hæc ipse minime ido-
neus fuero vobis iudex. Iuuenis verò ipse troianus, ad
quem abitis regius est ganymedis huius cognatus. Cete-
rum simplex & montanus. nemo que ipsum indignum
iudicabit tali spectaculo. V. Ego quidem Iupiter / & si mo-
mon ipsum reprehensionis deum constitueris nobis iudi-
cem: confidens ibo ad ostentationem: in quo enim reprehē-
deret me? oportet enim & his duabus placere hominem.
I. Neque nos Venus timemus: ne Mars tu? susceperit arbi-
trium: sed recipimus hunc quicumque fuerit paridē. Iup. Nū-
quid tibi hoc filia simul placere videtur? quid ais fauerteris

Inciamy grae
tomo. i. plana.

134.

g. iij.

ΔΙΑ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

καὶ ἐροθριάσ; ἔστι μὲν ἴδιον τὸ αἰδέσθαι γε τὰ ταῦτα
 ὑμῶν πῶν παρθένων, ἐπιτεύεις δὲ ὁμῶς, ἄπιτε οὖν, καὶ
 ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ Δικαστῇ αἰνεϊκκμέναι, μὴ δὲ
 κακὸν ἐντριψῆσθαι τῷ νεανίσκῳ, οὐ γὰρ οἶόν τε ἐπίσης εἶ-
 ναι καλὰς πάσας. Ερμῆς. προίωμαι εὐθὺ τῆς φρυγίας,
 ἐγὼ μὲν ἠγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ-
 μοι, καὶ δαξέεσθε, οἶδ' αἰγὼ τὸν Πάριον, νεανίας ἔστι καλός
 καὶ τ' ἄλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρινεῖν ἰκανώτατος,
 οὐκ ἂν ἐκείνῳ δικάσειε κακῶς. Αφρο. τούτο μὲν ἄπαρ
 ἀγαθόν, καὶ πρὸς ἐμὸν λέγεις δὲ Δικαιομήτηρ εἶναι τὸν
 Δικαστήν, πότερος δὲ ἀγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνήτις
 αὐτῷ σύνεστιρ; Ερμῆς. οὐ παντελῶς ἀγαμῶς ἐστιμῶ
 Αφροδίτη. Αφ. πῶς λέγεις; Ερ. Δολεῖ τις αὐτῷ συ-
 νοικεῖν ἰδία γυνή, ἰκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ καὶ Δεινῶς ὄρεος, ἀλλ'
 οὐ σφόδρα προσέχει αὐτῇ ἔοικε, τίνῃ δ' οὖν ἔνεκα ταῦτα
 ἐρωτᾷς; Α. ἄλλως ἠρόμην. Αθῆνα. παραπρεσβεύεις
 ὡς οὗτος ἰδία ταύτη κοινολογούμενος. Ερ. οὐδὲν ὡς ἄθ-
 νᾶ Δεινόν, οὐ δὲ κατ' ὑμῶν, ἀλλ' ἠρετό με, εἰ ἀγαμός ὁ
 Πάριος ἐστίν. Αθῆ. ὡς δὲ τί τιπο πολυπραγμονούσας;
 Ερμῆς. οὐκ οἶδ' αἰ, φησὶ δ' οὖν, ὅτι ἄλλως ἀπελθόν, οὐκ
 ἔζη ἐπίτηδες ἠρετό με. Αθῆνα. τί οὖν; ἀγαμός ἐστιρ;
 Ερμῆς. οὐ Δολεῖ. Αθῆνα. τί δὲ, τῶν κλεμικῶν ἐστίν;
 αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;
 Ερμῆς. τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάσαι δὲ χρὴ,
 νέον ὄντα καὶ τούτων ὄρεγέσθαι τυχῆν, καὶ βουλεσθαι ἂν
 πρῶτον αὐτὸν εἶναι καὶ τὰς μάχας. Αφροδίτη. ὄρα; οὐδὲν
 ἐγὼ μέμφομαι, οὐ δὲ προτεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς αὐτῷ

& erubescis? Est proprium erubescere quidem ob hæc vobis virginibus. Annuis tamen. Abite igitur: & ne difficiles sitis iudici victæ. neque malum inferatis iuueni. non enim possibile est: æqualiter esse pulchras omnes. MERCVRIVS. Procedamus recta in phrygiã. Ego quidem ducens: vos verò non tarde sequimini me: & confidite. Noui ego paridem: iuuenis est pulcher, & maxime amatorius: talia que iudicare sufficientissimus. non ille iudicauerit male. VE. Hoc quidem omnino bonũ: & ad me dicis hoc iustum nobis esse iudicem. Nũ verò sine vxore est ipse? An & mulier cum ipso coit? MERCVRIVS. Non omnino sine vxore est Venus. VE. Quomodo dicis? MER. Videtur quædam cũ ipso cohabitare ex Ida mulier idonea certe / agrestis autẽ & valde montana. Sed non admodum adhibere mentẽ ipsi videtur. Cuius igiŕ rei gratia hæc interrogas. VE. Obiter interrogabã. MINER. Præter legationẽ agis heu ipse priuatim huic comunicans. MER. Nihil minerva calliditatis: neque contra vos: sed interrogabat me: an ne sine vxore paris esset. MINER. Verumtamen quid hoc nimium anxia querit? MER. Nõ noui ait vero: q̄ obiter subierit in memoriã: nec ex composito interrogauit me. MI. Quid igitur sine vxore est? MER. Nõ videt. MI. Quid verò rerũ bellicarũ est ne ipsi desiderium. an glorię cupido: an oĩno est bubulcus? M. Certe verum non possum dicere: coiŕcere verò oportet. eũ q̄ iuuenis ē hæc appetere: vellẽq; primũ ipsum eẽ circa pugnã. V. Vides? nihil ego cõqrõr: neq; increpo q̄ cũ hac

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Ἰδία λαλῆν, μεμφοίμαι γὰρ, καὶ οὐκ ἀφροδίτης τὰ ταῦτα. Ερμῆς, καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο, Διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μὴ δ' οἴου μειονεκτῆρ ἔϊτι καὶ ταύτη κατὰ τὸ ἀπλοῦ ἀπεκρινάμην, ἀλλὰ μεταξύ λόγων ἦδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπῶσαμεν τῶν ἀσέρων, καὶ σχεδὸν γε καὶ πρὸ φρυγίαν ἔς μὲν, ἐγὼ δὲ καὶ πρὸ ἰδίω ὄρω, καὶ τὸ γὰρ γαρὸν ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ δεῖ ἀπατῶμαι, καὶ αὐτῶν ὑμῶν δὲ δικαστῶν τὸν πάριον. Ηρα. ὅπου δὲ ἐσιν; οὐ γὰρ καί μοι φαίνεται. Ερμῆς. ταύτη δὲ ἤρα πρὸς τὰ λαϊὰ σκοπεῖ, μὴ πρὸς ἄκρω θεῶ ὄρει, παρὰ δὲ πρὸ πλευράν οὐ τὸ ἀντρον καὶ πρὸ ἀγέλλω ὄρα. Ηρα. ἀλλ' οὐκ ὄρω πρὸ ἀγέλλω. Ερμῆς. τί φῆσι; οὐκ ὄρα βοΐδια καὶ τὸν ἐμὸν οὐ τωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καὶ τινὰ ἐκ τῆ σκοπέλου καταδέοντα καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείροντα μὴ πρὸς ὁδὸν διασκιδίνασθαι τῶν ἀγέλλων; Ηρα. ὄρω νῦν, εἴ γε ἐκείνος ὄσιν. Ερμῆς. ἀλλ' ἐκείνος, ἐπειδὴ δὲ πλοσίον ἐς μὲν ἐπὶ φθί γῆς εἰ δοκῆ καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν δεῖ ἀφανοῦς κατὰ πτάμενοι. Ηρα. εὐλέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν, ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν ὥρα σοι ὡς ἀφροδίτη προϊέναι, καὶ ἢ γῆσθαι ἡμῖν φθί ὁδοῦ, σὺ γὰρ ὡς δ' εἰκός ἐμπερθεῖ εἰς τοῦ χωρίου πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχιίσκη. Αφ. οὐσφύρα δὲ ἤρα τούτοις ἀχθόμενοι τοῖς σκώμασιν. Ερμῆς. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ ὑμῖν ἠγῆσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδ' ἰέτριφα τῆ ἰδῆ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἤρα τῆ μερακίου τοῦ φρυγός, καὶ πολλάκις δέντρο ἦλθον ὑπὸ ἐκείνου καταπεμφθεῖς εἰς ἐπισκοπῶν τῆ παιδός, ὅποτε ἦδη εὖ αὐτῶν ἡμ' συμπαραπτάμην αὐτῶ, καὶ συνεκούφιζον τὸν κα-

priuatim loquaris querulorum enim hec & non veneris sunt.
 M. Et ipsa propemodum de eiusdem interrogabat, itaque
 æquo animo feras: neque putes minus habituram / si qui-
 piam & huic simpliciter respondi. Sed interea dum loqui-
 mur iam multum progressi / diuellimus nos à stellis, &
 fere circa Phrygiam sumus. Ego verò & Idam video / &
 Gargarum totum exacte: & (si quidem non fallor) ipsum
 quoque vestrum iudicem paridem. I V N O. Vbi est?
 non enim mihi apparet. M. Ex hac parte Iuno / ad læ-
 uam vide: non ad summitatem montis: ad latus ubi an-
 trum & gregem vides. I V N O. Sed non video gre-
 gem. M. Quid ais? non vides bucculas secundum meum
 hunc digitum / ex medijs petris procedentes: & quendam
 ex scopulo decurrentem / pedum habentem: & prohi-
 bentem ne ulterius dispergatur grex. I V N O. Vi-
 deo nunc. Si saltem ille est. M. Sed ille. Quoniam
 verò prope sumus: ad terram (si visum fuerit) consisten-
 tes proficiscamur: ne turbemus ipsum / superne de impro-
 uiso deuolantes. I V N O. Bene dicis. & sic facimus.
 Postquam verò descendimus oportunum tibi Venus / vt
 precedas & monstres nobis viam. tu enim (vt verisimile est)
 experta locum / sepe (vt sermo est) descendisti ad Anchisen.
 V E N V S. Non multum Iuno / his tristior commatibus.
 M. Veruntamen ego vos ducam, etenim ipse versa-
 tus sum in Ida / quando Iupiter amabat adulescentem
 phrygium, & sæpe huc veni ab illo demissus ad ex-
 plorandum puerum, & quando iam in aquilam mu-
 tatus erat / simul volaui cum ipso, & pariter subleuabam for-

ΔΙΑ ΛΟΙΚΙΑΝΟΥ

λόν, καὶ εἶγε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησί τῆς πέτρας αὐτὸν
 ἀνήρπασε, ὃ μὲν γὰρ τότε ἔτοχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμ-
 νιον, κοταπτάμενος δὲ ὅπωςθερ αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κόνφως μάλ-
 λα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σόματι τῷ ἐπὶ τῆ κεφα-
 βῆτιάραμ Δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον καὶ τῷ
 τραχίλω ἀπεστραμμένω ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα, τότε οὖν
 ἐγὼ τῷ σύριγγα ἔλαβον, ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτῷ ὑπὸ τοῖ
 θεοῦ, ἀλλὰ γὰρ ὁ Διαιτητῆς οὐτοσί πλῆσιον, ὥσε προσεί-
 πωμερ αὐτὸν. καῖρε ὦ βουκόλε. παρισ. νῆ καὶ σύ γε ὦ νεα-
 νίσκε, τίς δὲ ὦν Δένδρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταν-
 τας ἀγεις τὰς γυναικας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια, ὄρεοπολῆρ οὐ-
 τω γε ὄυσας καλᾶς. Ερμῆς. ἀλλ' οὐ γυναικας εἰσὶν,
 ηραμ δὲ ὦ πάρι, Ἐ Αθηνᾶν, καὶ Αφροδίτην ὄρα, καὶ μὲ τὸν
 Ερμῆν ἀπέσειλερ ὁ Ζεὺς, ἀλλὰ τί τρέμεις καὶ ὠχριάς; Ἐ μὴ
 Δέδιδι, χαλῶν γὰρ οὐδέμ, κελενει δὲ σε Δικασίω γενέσ-
 θαι τὸν κάλλουε αὐτῶν, ἐπειδὴ γὰρ φησι, καλός τε αὐτός
 εἶ, καὶ σοφός τὰ ἐρωτικά, σοί τῷ γυνῶσιρ ἐπιτρέπω, τῷ δὲ
 ἀγῶνι τὸν ἄλθλορ εἰση ἀναγνοῖς τὸ μῆλορ. Αλεξ. φεξ
 ἴδω τί καὶ βούλεται, ἢ καλή φησι λαβέτω, πῶς ἄρ οὖν ὦ δέ-
 σποτα Ερμῆ, Δυνηθείω ἐγὼ θυητὸς αὐτὸς Ἐ ἀγροικοσ ὦν,
 Δικασῆσ γενέσθαι παραδόξου θέασ, Ἐ μείζονι ἢ κατὰ
 βουκόλορ; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρῖνερ τῶν ἀβρῶν μάλλον Ἐ
 ἀστικῶν, τὸ δὲ ἐμὸρ αἶγα μὲν αἶγός ὅποτέρα ἢ καλλίωρ, καὶ
 Δάμαλισ ἄλλησ Δαμάλεωσ τάχ' ἄρ Δικάσαιμι καὶ τῷ τέ-
 χιλῷ, αὐται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίωσ καλαί, Ἐ οὐκ εἶδ' ὅπως ἄν-
 τισ ἄρ ἑτέρας ἐπὶ τῷ ἑτέραρ μετατάγοι τῷ ὄφιρ ἀπρωά-
 σασ, οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίσασθαι ῥαδίωσ, ἀλλ' εἶνα ἄρ ἀπρῆισκ.

mosum . & si vtique meminí, ab hac petra ípsum surré-
 puit . Hic quídem tunc erat fistula canens iuxta ouíle .
 Deuolans vero pone ípsum Iupíter, oportune admodum
 vnguibus circumiectis, & ore supra caput, & ormamen-
 to capítis morso, sustulit puerum turbatum, & collo con-
 uerso ípsum respicientem . Tunc ego fistulam coepi, de-
 iecerat enim ipsam præ timore . Sed iudex hicce prope
 est : quapropter alloquamur ípsum . Salue Bubulce . P .
 Et tu quídem iuuenis quis proinde es, qui huc peruenísti
 ad nos ? Aut quas ducis mulieres ? non enim idoneæ
 sunt in montibus versari adeo pulchræ . MERCURIUS .
 Non mulieres sunt . Iunonem vero ò paris míneruam,
 & Venerem vides . & me Mercurium misit Iupíter .
 Sed propter quid tremis & pallefcis ? ne time, molesti
 enim nihil est . Iubet autem te iudicē esse pulchritudínis
 ípsarum . Quandoquidem enim ait : pulcher ipse es,
 & sapiēs circa amatoria, tibi iudicium committo . Huius
 certaminis præmíum scies, vbi legeris pomum . P . Age
 scio quid velit, pulchra ait / accípiat . quo pacto igitur do-
 mine mercuri, possem ego mortalis ipse & agrestis quā
 sim iudex esse inopinatae speculationis, maioris q̄ perti-
 neat ad Bubulcū ? eq̄dē talia iudicare / delicatorū poti⁹ est
 & vrbānorum . At ego capra, ne capra sit pulchrior, & iu-
 uenca alía iuuenca, forsitan iudicarem ex arte . Hæ ve-
 ro omnes æque pulchræ sunt : neque noui, quo pacto quis
 píam ab altera transferatur aspectu amoto . Non enim
 vult intuitus abstinere facile : sed vbicunque inheserit

το πρῶτον, τούτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινῆ, καὶ ἐπὶ
 ἄλλω μεταβῆ, καὶ κῆνο καλὸν ὄρα, καὶ παραμύει, καὶ ὑ-
 πό τῶν πλησίων παραλαμβάνεται, καὶ ὅπως περιέχου-
 ταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχ-
 θομαι ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὡς περ ὁ Ἀργυρῶ ὅλω βλέπειν δύ-
 ναμαι τῷ σώματι, δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς Δικάσαι, πά-
 σαις ἀποδούς τὸ μῆλον, καὶ γὰρ αὐκαὶ τόδε τάντιν μὲν
 εἶναι συμβέβηκε τῷ Διὸς ἀδελφῶν καὶ γυναικῶν, τάντας
 δὲ θυγατέρας, πῶς οὐχ οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

Ε. οὐκ οἶδα, πλὴν οὐχ οἰόντε ἀναδύσασθαι πρὸς τῷ Διὸς
 κεκελευσμένον. Α. λέξ. ἐν τῷτο ὡς Ἑρμῆ πῆσαι αὐτὰς
 μὴ χαλεπῶς ἔχη μοι τὰς δύο τὰς νενικημένους, ἀλλὰ μό-
 νων τῶν ὀφθαλμῶν ἠγῆσθαι πλὴν Διαμαρτίαν. Ε. οὐ-
 τω φασι ποιήσασθαι, ὥρα δ' ἐσοι ἡδὴ περαίνων τὸν κρίσιμ. Α. λ.
 πηρασόμεθα, τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιτις; ἐκῆνο δὲ πρῶ-
 τον εἰδέναι βούλομαι, πότερα δευτέρως σκοπεῖν αὐτὰς
 ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσασθαι δεήσει πρὸς τὴν ἀκριβέως τῆς
 δευτέρας; Ε. τῷτο μὲν σὸν ἀνείη τῷ Δικαστοῦ, ὅ-
 πρόσαττε ὅπῃ καὶ θέλεις. Π. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνάς ἴ-
 δειν βούλομαι. Ε. ἀπόδύτε ὡς αὐταί, σὺ δ' ἐπισκόπει,
 ἐγὼ δ' ἀπεστράφην. Α. φρο. καλῶς ὡς Πάρι, καὶ πρώτη γε
 ἀποδύσομαι, ὥπως μάθης ὅτι μὴ μόνον ἔχω τὰς ὀλέ-
 νας λυκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δὲ
 εἶμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. Α. φρο. μὴ πρότερον αὐ-
 τῶν ἀποδύσῃ ὡς Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κροτὸν ἀπόδηται, φαρ-
 μακίς γὰρ ὅτι, μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ, καὶ τοι γέ
 ἐχρῆν μὴ δ' ὅτω κεκαλωπισμένῳ παρεῖναι, μὴ δὲ το-
 σαῦτα ἐν τεξίμην ἡρώματα καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖ-

primo in hoc detinetur quod q; presens est laudat . & si in
 aliud transferatur, illud quoque pulchrum videt & in illo
 moratur: & ab propinquis assumitur. Et prorsus confusa
 est mihi pulchritudo ipsarū, atq; omnino circūuenit me.
 & tristor, q; non ipse quemadmodum Argus toto aspiciere
 possum corpore . Videor itaque mihi pulchre iudicasse:
 omnibus reddito pomo. Etenim rursus & hoc in re est, &
 huic esse contigit Iouis sororem, & vxorem: has verò
 filias, quo pacto igitur non difficile fuerit & tale iudicium?
 M. Hoc non noui. verum non est quare recusetur Iouis
 imperium. P. Vnum hoc Mercuri persuadee ipsis ne
 moleste ferant, duę victæ sed tantum oculorum erratum
 esse putent. MERCVRIVS. Sic aiunt se facturas.
 Tempus verò incumbit tibi nunc exequendi iudicium.
 P. Tentemus. quid cuiuspiam contingere potest? Illud
 vero primum scire volo: sufficiat ne considerare ipsas quę
 admodum se habent: an & subire necesse sit, exactam
 indaginem? M. Hoc quidem ad te pertinebit. qui iu
 dex es. impera quodcūque velis. P. Quodcunque & vo
 lo? Nudas videre desidero. M. Exuite vos. Tu
 vero contemplare, ego auersus sum. V. Recte ò Paris
 & prima quidem exuar, vt cognoscas, quòd non solas
 habeo vlnas cādidas, neque bouinis oculis prædita, mul
 tum glorior, æqualiter sum omnibus similiter pulchra.
 MINERVA. Non prius ipsam exueris Paris, anteaquā
 cestum deponat (incantatrix enim est) ne te incantauerit
 p̄ ipsum. atq; cōueniēs fuerat: te nō adeo fucatā huc veni
 re, neq; tot & tātis illitā colorib⁹, haud aliter q̄ meretricē.

ραμτινά, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὠπιδέκνυται. Π. εὐ λέ-
 γουσι τὸ περὶ τοῦ κέστου, καὶ ἀπόθου. Αφρο. τί οὖν οὐ-
 χίη καὶ σὺ Ἀθηνῶν τὴν κόρυμ' ἀφελῆσα, φιλῶν τὴν κεφαλὴν ἐ-
 πιδέκνυες, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν Δικαστὴν φο-
 βῆς; ἢ Δείδιας μή σοι ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν ἄμμά-
 τω, ἀντι τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον; Αθκ. ἰδοῦ σοι ἡ κό-
 ρυς αὐτὴ ἀφῆρηται. Αφρο. ἰδοῦ σοι καὶ ὁ κέστος. Ηρα.
 ἀλλ' ἀποδίσώμεθα. Π. ὦ Ζεῦ, τεράστια τῆς θεᾶς, τοῦ
 κάλλος, τῆς ἡδονῆς, οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλικὸν αὐ-
 τῆ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἀξιόμ' τοῦ Διός, ὅρα
 δὲ ἡδ' ἔως καὶ γλαφυρόντι, καὶ προσαγωγὸν ἔμεν Δίασεμ',
 ἀλλ' ἡδ' ἡ μὲν ἄλλοις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας, εἰ δοκῆ δέ, καὶ ἰ-
 δία κατ' ἐκάστην ἐπιδέξω βούλομαι, ὥς νῦν γε ἀμφιβολοῦ-
 εἶμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅτι καὶ ἀποβλέψω πάντη τὰς ὄψεις
 περισπόμω. Α. οὕτω ποιῶμεν. Π. ἀπιτε οὖν
 αἰδύνο, σὺ δὲ ὦ Ἥρα περίμενε. Η. περιμένω, καὶ περὶ ἄμ-
 με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα σοι τ' ἄλλα ἡδ' ἡ σκωπῆ, εἰ καλά σοι
 τὰ δ' ὥρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς, ἢ γὰρ με ὦ Πάρι Δικάσῃς εἶναι
 καλῶν, ἀπάσῃς ἔση τῆς Ἀσίας δεσποτικῆς. Π. οὐκ ἐπὶ
 Δώροισι μὲν τὰ ἡμέτερα, πλὴν ἀλλ' ἀπιδι πεπράζετα γὰρ
 ἀπὲρ ἄρ' Δοκῆ, σὺ δὲ πρόσθι, Ἀθηνῶν. Αθκ. παρῆσθ' ἀσσοι
 κατὰ ἡμ' με ὦ Πάρι Δικάσῃς λαλῶν, οὐποτε ἠττωρ ἄπει ἐκ
 μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν, πολεμιστῶν γὰρ σε καὶ νικηφόρον
 ἀπεργάσομαι. Π. οὐδὲν Ἀθηνῶν δέ μοι πολέμου
 καὶ μάχης, εἰρήνη γὰρ, ὥς ὄρας, τὰ νῦν ἐπέχει τὴν φρυ-
 γίαν τὴν καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητ' ἡμῖν ἢ τοῖς πατρῶς
 ἀρχῆ, θάρσεν δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ Δώ-
 ροισι Δικάσωμεν, ἀλλ' ἐνδύθι ἡδ' ἡ καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν,

quandam: sed nudam pulchritudinem demonstrari.

PARIS. Bene dicunt de cestu, depone. V. Quid igitur non & tu Minerua galea remota, tenue caput demonstras: sed concutis galeam, & iudicem terres? An times / ne arguat glaucedinem oculorum, qui interritus aspicit? MINERVA. En, tibi galea ipsa aufertur.

V. Ecce tibi cestum. IUPITER. Sed exuamur.

PARIS. O Iupiter / portentum visionis, o pulchritudinem, o voluptatem. Qualis quidem virgo Minerua quanta regia & veneranda maiestate resplendet, & vere digna est Ioue aspectu proinde iucundo ac benigno quodam: blandéque subrisit. Sed iam satis habeo felicitatis. Si videtur, priuatim vnamquamque inspicere volo. Quam nunc quidem ambiguus sum: & non noui ad quid respiciam, passim aspectu distractus sum. V. Sic faciam? P. Abite igitur vos duæ. tu vero Iuno mane. I. Maneo, & postquam me exacte videris: tempus tibi ut & alia iam consideres. si honesta tibi dona mea / victrix me. Si enim me Paris, iudicaueris esse pulchram: totius eris Asiæ dominus. P. Non certe in donis nostra sunt, cæterum abi, mox fient quæ videbuntur. Verum tu accede Minerua. M. Adsum tibi. Et postquam me o Paris, iudicaueris pulchram, nunquam victus abibis ex pugna / sed semper vincens bellicosum enim te, victoriamque referentem reddam. P. Non Minerua opus est mihi bello aut pugna. pax enim (ut vides) nunc habet Phrygiam & Lydiam, & sine bello nobis est patriæ principatus. confide vero non minus habebis eadem non propter dona iudicabimus. Sed induere nunc imponeque galeam.

ἴκανῶς γὰρ εἶδον, τὴν Ἀφροδίτην παρῆναι καίρου. Ἀφρο-
 δῖτή σοι ἐγὼ πλοσίον, καὶ σκόπει καδ' ἐμ' ἀκριβῶς μηδ' ἐμ
 παρατρέχω, ἀλλ' ἐνδ' ἰατρίβωρ ἐκάστω τῶν μελῶν, εἰ δὲ
 θέλεις ὦ καλὲ, καὶ τάδε μοι ἀκουσον, ἐγὼ γὰρ πάλα ὄ-
 ρῶσα σε νέον ὄντα καὶ καλὸν ὁποῖον οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτε-
 ρον ἢ φρυγία τρέφει μακαρίζω μὲν τοὺς κάλλους, αἰτιῶμαρ
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους καὶ ταυτασίτας πέ-
 τρας κατ' ἄστυ ζῆρ, ἀλλὰ Διαφθεῖρη τὸ κάλλος ἐν ἐρι-
 μίᾳ, τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσῃς τῶν ὄρων; τί δ' ἄρ' ἀπο-
 ναινο τοῦ σου κάλλους αἰ βόες; ἔπρεπε δὲ ἦδ' ἔ σοι γε γα-
 μηκέναι, μὴ μὲν τοὶ ἀγρικόν τινα καὶ χωρίτιμ, οἷα κατὰ
 πλὴν ἰδῶ αἰ γυαῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς ἐλλάδος, ἢ Ἀγρῶ-
 θερ, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκωναρ, οἷα περ ἢ Βλένη ἐστὶ νέα,
 καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲρ ἐλάττωρ ἐμοῦ, καὶ τὸ δὲ μέγι-
 στον, ἐρωτικὴ, ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, οἶδ'
 ἐγὼ, πάντα ἀπολιπούσα, καὶ παρασχούσα ἐαυτῶν ἐκδο-
 τον ἔφετα καὶ συνοικήσει. Πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκηκοῖς τι
 περὶ αὐτῆς; Π. οὐδὲρ ὦ Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἦδ' ἔως ἄρ' ἀ-
 κονσαιμίσου τὰ πάντα Δικγυμνῆς. Α. αὐτὴ θυγά-
 τῆς μὲν ἐστὶ Λήδας ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἧρ' ὁ Ζεὺς κατέπτη
 κύνουρ γενόμενος. Π. ποία δ' ἐτίς τὴν ὄφιμ; Α. αὐτὴ
 λυκὴ μὲν, οἷα μὲν ἐκ κύνουρ γεγεννημένη. ἀπαλὴ δὲ, ὡς
 ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαισικὴ, καὶ οὕτω
 Δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῆς γε-
 νέσθαι τῶν θεῶν, ἄωρον ἐτι ἀρπάσαντος, οὐ μὲν ἄλλ' ἐπει-
 δήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ
 τὴν μηκείαν ἀπὸ ἰντῆσαρ, προεκρίθη δὲ μενέλαος καὶ πελο-
 πιδῶν γένους, εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γά-

sufficienter enim vidi te. Venerem adesse tempus est. V. Ipsa tibi ego prope sum, contemplare vndiquaque exacte, nihil omittens, sed immorans vnicuique membrorum. Si verò vis ò pulcher, & hæc mea audi obsecro. Ego olim intuita te iuuenem pulchrum qualem vix noui, si alterum phrygia nutriat. beatum certe dico pulchritudine. Conqueror verò hoc: quòd non relictis scopulis & hisce petris/in vrbe viuís, equidem corrumpis formam in solitudine. Quid enim tu frui queas motibus? quid denique curant tuam pulchritudinem boues? Deceret namque iam te vxorem ducere: non agrestem & indigenam, quales in Ida mulieres sunt, sed quandam ex græcia, Argo, vel Corinthe: aut certe lacenam, qualis helena est iuuenis & pulchra, nihilque minor me. Et hoc maximum: amatoria est. Illa enim si solum spectauerit te: noui ego quòd omnibus relictis & vbi semet tibi dederit sequetur: & cohabitabit. Num verò audieris non nihil de ipsa? P A. Nihil Venus. Nunc verò iucunde audirem, te omnia narrante. V E N V S. Hæc filia est Læde illius pulchræ, ad quam Iupiter deuolauit cygnus factus. P A. Qualis verò ipsa est aspectu? V E N V S. Candida, quemadmodum verisimile est esse ex cygno progenitam. tenera denique: & in ouo producta: exercens se sæpe: & luctatrix & adeo utique affectabilis, vt & bellum propter ipsam theseo intempestiue adhuc eam rapiente. verum enim uero postquam ad florē ætatis deuenit: oēs optimi achiuorū ad desponsationem obtulerunt se. Delectus vero menelaus ex peloponese genere. Attamen si velis, ego tibi perficiam nu

μορ. Π. πῶς φῆς, τὸν τῆς γεγαμημένης Α. νέθ
 εἰσὺ καὶ ἄγρικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα εἶναι.
 Π. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Αφρο. σὺ μὲν
 ἀποδῆκῆσαι ἐπὶ θεῶν Δὴ τῆς ἐλλάδος, καὶ περὶ ἀφί-
 κῆς πλὴν Λακεδαιμόνα, ὄφεται σε ἡ ἑλένη, τοῦντεῦθεν δὲ
 ἐμὸν ἄρ' εἶναι τὸ ἔργον ὡπως ἐρασθήσεταιί σου, καὶ ἀκολου-
 θήσῃ. Π. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μου δοκεῖ, τὸ ἀπ-
 λιπούσασθαι τὸν ἄνδρα, ἐθέλησαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκ-
 πλεύσαι. Αφρο. δάξῃ, τούτῃ γε ἔνεκα παῖδ' ἐγὰρ μοι
 ἐστὸν Δύω καλῶ 1 μερῶ, καὶ ἐρωε, τούτῳ σοι παραδώσω
 ἡγεμόνε τῆς ὀδῆς γενησομύω, καὶ ὁ μὲν ἔρωε ὅπως πα-
 ρελθὼν ἐξ αὐτῶν ἀναγκάσει πλὴν γυναικᾶ ἐξᾶρ, ὁ δὲ 1 μερῶ
 αὐτῶ σοὶ περιχυθεῖς τοῦτο περὶ ἐσίμ' ἡμερτόν τε, θῆται καὶ
 ἐράσμιον, καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῶσα δεήσομαι καὶ τῶν κα-
 ρίτων ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐτῶ ἀναπεισομεν. Π. ὅ-
 πως μὴ τάχα χωρήσει ἀδῆκλον ὡς Αφροδίτη, πλὴν ἐρῶ γε ἡ-
 δῆ τῆς ἑλένης καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ ἐξᾶρ αὐτῶ οἶομαι, καὶ
 πλείω ἐνθὺ τῆς ἐλλάδος, καὶ τῆς σπάρτης ἐπιδημῶ, ἔπα-
 νειμι ἔχωρ πλὴν γυναικᾶ, καὶ ἄχθομαι ὅτι μὴ πάντα ταῦ-
 τα ἡδῆκ ποιῶ. Αφρο. μὴ πρότερον ἐρασθῆς ὡς Πάρι, πρὶν εἶ-
 με πλὴν προμνήστρια καὶ νυμφαγωγὸν ἀμείψασθαι τῆς κρ-
 σης, πρέπει γὰρ καὶ μὲν νικηφόρον μῆτρ' συμπαρῶσαι, καὶ ἔορ-
 τάς τε ἄμα καὶ τοὺς γάμους, καὶ τὰ ἐπιθήκια, πάντα γὰρ ἔνε-
 στί σοι τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, δὲν γάμον τούτῃ τὸ μήλα
 πρὶαδῆς. Πάρις. Δέδοικα μὴ μου ἀμελήσῃς μετὰ τῷ κρισίμ.
 Αφροδίτη. βούλει ἐπομόσομαι. Πάρις. μηδ' ἀμῶς, ἀλλ'
 ὑπόσχου πάλιν. Αφροδίτη. ὑπισχνοῦμαι Δὴ σοὶ πλὴν ἑλένῳ

ptias. PARIS. Quo pacto ais, eius quę iam nupta est?
 VENVS. Iuuenis es tu & agrestis: ego autem scio quo
 modo oporteat talia facere. PA. Quomodo? volo em̄
 & ipse scire. V. Tu peregrinaberis vt speculeris grę
 ciã. & postq̄ perueneris in spartam videbit te helena. Tū
 mei fuerit operis, quomodo amore capiatur tui: & sequa-
 tur. PARIS. Hoc ipsum & infidum esse mihi videtur
 vt deserat virum: velit q; barbaro ac hospiti iungi naui-
 gio. V. Confide. huius rei causa pueri mihi sunt duo
 pulchri, desideriu & Cupido, hos tibi prebebo duces viae
 & Cupido prorsus aggressus ipsam: coget mulierem a-
 mare. Desiderium tibi ipsi circumfusum, si quid in te
 est desiderabile, ponet & amabile. Ipsa vero astans / ro-
 gabo & gratias vt sequantur: omnes que sic ei persuade-
 bimus, PARIS. Quomodo cito procedet, incertum
 est Venus, verū amo iam helenam quodāmodo nescius
 & intueri ipsam mihi videor nauigoq; recta in gręciã: &
 ad Spartam proficiscor: ac redibo habita muliere & tri-
 stor quod iam non omnia hæc facio. VENVS. Nō prius
 amatus fueris, paris q̄ me despondendi mediatricem, &
 nuptiarum ducem designaueris iudicio. decet enim &
 me victoriam referentem vobis, simul adesse: celebrareq;
 pariter nuptias & præmia victoriæ. omnia enim sunt
 tibi: amorē, pulchritudinē, & nuptias hoc pōmo cōpara-
 re. PA. Timeo ne me neglexeris post iudiciū. VEN.
 Vis iurem? PARIS. Nequaquam. sed promitte
 rursus. VENVS. Promitto vtique tibi Helenam

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

παραδ' ὡς ἐμὶ γυναικα, καὶ ἀκολουθήσειμ γε ἐπ' αὐτὸν, ἢ ἀφί-
 ξεσθ' παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἰλιον, καὶ αὐτὴν παρέσομαι, καὶ συμ-
 πράξω τὰ πάντα. Π. καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ τὸν ἱμερον, καὶ
 χάριτας ἄξεις; Α. θάρσει, καὶ τὸν πόρον, καὶ τὸν ἱμέναιον
 πρὸς τὸν τοῖς παραλήχομαι. Π. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δι-
 δῶμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

κα

Αρεως.

Ἐρμού.

ΑΡΕΣ.

ἤκουσας ὦ ἔρμη, οἷα ἠπείλησερ ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερο-
 πτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐδελίσσω φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ ου-
 ραιου' σειρὰν καθίσω, ὑμεῖς δ' ἢρ ἀποκρεμασθέντες κατα-
 πῶν βιάξησθ' ἐ με μάτην πονήσετε, οὐ γάρ Δὴ καθελκύσε-
 τε, εἰ δὲ ἐγὼ θελήσοιμι ἐνελκύσαι, οὐ μόνος ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ
 τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν σωμαστήσας μετεωριῶ, καὶ
 τ' ἄλλα ὅσα ἔσθ' ἀκήκοας, ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν κατ' ἐμ' ἀπάν-
 τωρ ἀμείνων ἔσθ' ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθεῖω, ὁμοῦ
 δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν
 καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πε-
 θείημ. Ε. εὐφήμεῖ ἄρες, οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦ-
 τα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Α.

οἷε γάρ με πρὸς πάντας ἂν τὰντα εἶπῃ; οὐχὶ δὲ πρὸς
 μόνον σὲ ὅρ' ἐχεμυθεῖν ἢ πιάμιω. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖ-
 ον ἔδοξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ φίλ' ἀπειλῆς, οὐκ ἂν Δυναί-
 μιν σιωπήσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γάρ σου πρό πολλου' ὅ-
 ποτε ὁ προσδῶν, καὶ ἡ ἠρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες ἐπε-
 βούλευσαν ζωδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖ' ἦν Δε-
 διώς, καὶ τὰντα τρεῖς ὄντας, ἔει μὴ γε ἡ θεῖς κατελεή-
 σασα ἐκάλεσερ αὐτῶ συμμαχοῦν βριάρεωρ ἑκατόγχερα ὄν-
 τα, καὶ ἔδ' ἔδοτο αὐτῶ κεραινῶ καὶ βροντῆ, τὰντα λογιζο-

tradituram me tibi vxorem. & quòd sequi curauero ipsam simul ac peruenire ad vos Troiam: ipsaque adero cooperando omnia. P. Nunquid Cupidinem / desiderium & gratias adduces? V. Confide. affectum / & hymeneum vltra hos assumam. P. Igitur ob hæc do tibi pomum, ideo que accipe.

XXI. MARS. & MERCVRIVS.

Mars. Audisti mercuri, qualia minatus est Iupiter quàm superba & absurda? Si voluero ait, ego ex cœlo catenam dimittam: vos vero si suspensi huic / detrahere me conemini: frustra laborabitis. non enim me deorsum trahetis. Si vero ego voluero sursum trahere: non solum vos sed & terrã simul & mare coaptatum / in sublime feram. & alia quæcunq; quæ tu audiisti. Ego vero, quòd cū vno quoq; singulatim collatus sit melior & fortior non negauerim. Verum tñ tot & tantis prestare, vt non grauitate vincamus ipsum / etiã si terrã et mare adiunxerimus, nõ crediderim. mer. Bona verba Mars non enim tutum est dicere talia. ne & aliquid mali sortiamur ob petulantiam. Mars. Num putas me apud omnes hæc dicere? Immo vero apud te solum, quem supprimentẽ verba sciebam. quod igitur maxime ridiculum visum est mihi audienti inter minas / non possum tacere apud te. Memini enim nõ ita multo ante, quãdo neptunus / Iuno / & Minerua vbi insurrexerunt, machinati sunt, cõprehẽsum ipsum in vincula cõijcere, quãtopere formidarit, & id tres dũtaxat deos. & nisi thetis miserata vocasset ipi auxiliatorẽ Briareũ cõtimanũ etem ligat⁹ eẽt ipõ cū fulmine & tonitru. Hęc

i iij. reuol

*Inciam greci
tomo. 1. ploma
144.*

ΔΙΑΛΟΓΙΚΙΑΝΟΥ,

μὴ ἔφη μοι γελᾶν ἐπὶ τῆ καλλιερημοσύνῃ αὐτοῦ. Β.
σιώπα, εὐφίμει, οὐ γάρ ἀσφαλές οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

κβ Πανός. ἢ Ερμού. ΠΑΝ.

καῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ. Ερ. νῆ καὶ σύ γε, ἀλλὰ πῶς
ἐγὼ σὸς πατήρ. Π. οὐχ ὁ κυλλήνιθ Ερμῆς ὦρ τυχάνης;

Ε. καὶ μάλα, πῶς οἶμαι ἔμὸς εἶς. Π. μοιχιδίος
εἶμι ὅς, ἔρωτός σοι γενόμευθ.

Ε. νῆ Δία, τράγου ἴσως
τινός μοι χένσαντος αἶγα, ἐμός γάρ πῶς κέρατα ἔχωμ, ὅ
εἶνα τοιαύτω, καὶ πώγωνά λάσιον, καὶ σκέλη διχκλὰ καὶ

τραγικά, καὶ οὐρανὺν πέρ τὰς πυγὰς; Π. ὅσα ἂν ἀπο-

σκόψῃς εἰς ἐμὲ τὸν σεαυτοῦ υἱὸν ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἄ-

ποφαίνῃ, μᾶλλον δὲ σεαῦτὸν, ὅς τοιαῦτα γεννᾷς καὶ παιδὸ

ποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀναίτιθ. Ε. τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέ-

ρα; ἢ πρ ἔλαθον αἶγα μοι χεύσας ἐγὼ γε; Π. οὐκ αἶ-

γα ἐμοί χευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν εἴποτε ἐν Ἀρκα-

δίᾳ παῖδά ἐλευθέρην ἐβιάσω, τί Δακῶν τὸν Δάκτυλον ζη-

τῆς, καὶ ἐπιπολύ ἀπορῆς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπιω.

Ε. εἶτα τί παθοῦσα ἐκεῖν' ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε ὁμοίον
ἔτεκερ; Π. αὐτῆς ἐκεῖνης λόγον σοὶ ἐρῶ, ὅτε γὰρ με ἐξέ-

πεμπερ ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲ σου ἔφη, ἐγὼ
εἶμι Πηνελόπη ἢ Πηνελόπεια, τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν
ἔχωμ ἔρμῆν μαίαν καὶ Δίος, εἰ δὲ κερασφόρθ καὶ τρα-

γοσκελῆς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε, ὅποτε γάρ μοι συνῶ ὁ πατήρ
ὅσός τράγω ἐαυτὸν ἀπέικασεν ὡς λάττοι, καὶ διὰ τοιοῦτο ὁ
μοιθ' ἀπέβης ὅθ' τράγω. Ε. νῆ Δία, μέμνημαι ποιή-

σας τί τοιοῦτον, ἐγὼ οἶμαι ὅ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶμ, ἐν ἀγέ-

νηθ' αὐτὸς ὦρ σὸς πατήρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω

uenti libebat mihi ridere ob iactantiam ipsius. MER.
Sile. Bona verba, non enim tutum est tibi dicere: neq; mihi
audire talia.

XXII. PANIS. & MERCVRII. Pan.

Salve o pater mercuri. mer. Et tu quidem salve, sed quo
modo ego tuus pater sum? pan. Nonne cyllenius mer-
curius tu es? m. Et maxime quo pacto igitur filius meus
es? p. illegitimus sum ex amore tibi factus. mer. Per
Iouem forsitan alicuius hirci moechatis cum capra meus enim
quomodo cornua habeat filius, nasum tale, barbam hirtam
tibi bifidas, & hirsutas, proinde caudam super nates. pan.
Quot cauilla congefferis in me tuum filium o pater, vitupera-
bilem definis magis te ipsum, qui tales generas gnatosque
procreas. at ego culpa vaco. m. Quam vero ais tuam ma-
trem? aut vbi latui quando cum capra rem haberem ego? pan.
Non cum capra mechatas es: sed commiscere tecum si aliquando
in Arcadia puellam liberam violaueris. quid morfo digito
queris, & tandem dubitas? filiam Icarum dico penelopem.
mer. Deinde quid accidit illi quod ex me, hircum te similem
peperit? pan. Ipsiusmet matris orationem tibi dicam. Quam-
do me emisit in Arcadiam: o fili, mater quidem tua, ait,
ego sum penelope laena: patrem cognosce deum habens
mercurium matrem & Iouis filium. Quod vero corniger hirsu-
tusque tibi es/ne molestat te, quando enim mecum coibat pa-
ter ille tuus, hircum seipsum similem fecit ut lateret: & ob hoc
similis incedis hircum. m. Per Iouem, meminisse me fecisse ta-
le quid. Ego igitur qui ob pulchritudinem, valde sapiens
adhuc iherbis existens, tuus pater vocabor: & risum captabo.

i. iiii.

*Lucianam greci
tomo. 1. plana
. 146.*

παρὰ πᾶσι ἐπὶ τῇ εὐπαιδείᾳ. Π. Ἐμὴν οὐκ αἰσχυ-
 νῶσε ὦ πάτερ, μουσικὸς τε γὰρ εἰμι, καὶ σφίζω πάνυ κα-
 πυρόν, καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμὸν ἄνευ ποιῆν δύναται. ἀλλὰ
 ἐταῦρον καὶ διασώτιω πεποιήκέ με, καὶ ἠγάμαι αὐτῷ ἔχο-
 ρον, καὶ τὰ ποιμνία δὲ εἰ δεῦρο μου ὅποσα περὶ τὴν γαυρὴν
 ἀνὰ δὲ παρθένοιον ἔχω, πάνυ ἠσθήσῃ, ἄρχω δὲ καὶ φθί. Ἀρκα-
 δίας ἀπάσης, πρῶτον δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας οὕτως
 ἠρίευσαν ἔν μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστέον ἠρέθη μοι τὸ ὑπὸ
 τῆς ἀκροπόλεως πύλαον, ἢ ἠ γούῳ ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς ἔσῃ ὅ-
 σον ἐκείτω πανός ὄνομα. Ε. εἰπέ δὲ μοι, γεγάμηκας ὦ
 Πάτερ; ἠδὲ τί το γὰρ οἶμα καλοῦσί σε. Π. οὐδ' αὖτως ὦ
 πάτερ, ἐρωτικόσ γάρ εἰμι, Ἐμὴν ἄγαπή (ἄμι συνῶρ' μιᾶ).

Ε. ταῦσ' αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. Α. σὺ μὲν σκώπῃς,
 ἐγὼ δὲ τῆς τε ἠχοῖ καὶ τῆς πίτυσ' αἰεμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῖ
 Διονύσου μαινάσι, καὶ πάνυ πωυδάξομαι πρὸς αὐτῶν.

Ε. οἶδα οὖν ὅτι χαρίση ὦ τέκνον, τα πρῶτα αἰ τοῦ νῆί μοι;

Π. πρόσαττε ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν τὰντα. Ε.
 καὶ πρόσιδί μοι καὶ φιλοφρονοῦ, πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης
 με ἀκούοντός γε τινός.

ΚΥ ΑΠΟΛΛΩΝΘ, ἢ Διονύσος. ΑΠΟΛΛΩΝ.
 τί ἄρ; λέγοιμεν ὁμομητρίους ὦ Διόνυσε ἀδελφῶν οὐ-
 τας ἔρωτα, καὶ ἔρμαφροδίτου, καὶ πρίαπον ἀνομοίους ὄν-
 τας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδένματα; ὁ μὲν γὰρ πάσκα-
 λος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμις οὐ μικρὰν περιβεβλημενῶ
 ἀπάντων ἄρχων. ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἠμίανδρος, καὶ ἀμφίβο-
 λῶ τῶν ὄφιν, οὐκ ἄρ διακρίναις εἶτ' ἔφηβός ἐστιν, εἶτε καὶ
 παρθένοσ. ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦσ ἀνδρικόσ ὁ πρία-
 πος. Δ. μηδὲν θαυμάσης ὦ Ἀπολλῶν, οὐ γὰρ ἠ ἀφροδί-
 τος.

apud omnes ob felices liberos .P. At qui nō dedecori fue-
 ro tibi pater? musicus etenim sum: & fistula ludo mul-
 tum concinne. Baccus nihil sine me facere potest: sed so-
 cium choreæ fecit me: & duco ipsi chorum. Veruntamē
 ouilia si spectaueris mea / quot circa regeam / & supra par-
 thenium habeo: valde letaberis. Impero verò Arcadiæ
 totæ. Paulò vero antea & Atheniensibus auxiliatus / sic
 strenue rem gessi in marathone: vt & premiū erectum sit
 mihi in summitate vrbis, antrum. Si igitur Athenas
 iueris, scies quantum illic pan nomen habeat. M. Dic
 mihi: duxisti vxorem pan? Iam enim ob hoc (vt puto)
 inuitant te. pan. Nequaquā pater amator enim sum: &
 non cōtentus esse m habere rē cū vnica. M. Capras vide
 licet cōscēdis. P. Tu quē mordes. at ego cū Echo / & pi-
 ti coeo: cūq; oībus dionysij mēnadibus. deniq; valde affe-
 ctor ab ipsis. M. Nosti igit in quo gratificeris fili, primū
 petēti mihi? P. Impera pater, nos viderimus illud. M.
 Aggredere me: comiter que alloquere. patrem verò vi-
de ne appellaueris audiente aliquo.

XXIII. APOLLINIS, & BACCHI. Apollo. Quid rei est? dicemus ne eadem matre genitos Bacche,
 fratres Cupidinem, hermaphroditum: & priapum diffi-
 miles existentes / formis & studijs. Cupido enim omni-
 no pulcher, sagittarius, & vi non parua stipatus om-
 nibus imperat hermaphroditus vero effoeminatus, se-
 miuir, & ambiguus aspectu: nec facile discernas, adoles-
 cens ne, an virgo. Cæterum ultra quàm deceat virilis
 est priapus. B. Nihil mireris Apollo. Non enim Ve-

K

*Lucianus greci
 tom. 1. plana
 148.*

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

τη αἰτία του του, ἀλλὰ οἱ πατέρες Διαφοροὶ γεγεννημένοι, ὡς
 που γενεῇ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς ὁ μὲν
 ἄρσκη, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς γίνονται. Α. ναὶ ἀλλ'
 ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδένομεν, τοζότα
 γὰρ ἄμφω. Δ. μέχρι μὲν τόζου τὰ αὐτὰ ὡς ἅπλορον,
 ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ζευκτενῆ ἐν σκύν-
 θαις, σὺ δὲ μαντενῆ καὶ ἰᾶ τοὺς κάμνοντας. Α. οἷον γὰρ
 πῶν ἀδελφῶν χαίρει τοῖς σκύνθαις, ἢ γε καὶ παρεσκεύασθ'
 ἦν τίς ἑλληρὰ φέκταί ποτε ἐς πῶν ταυρικῶν σωκελωλευ-
 σαι μετ' αὐτοῦ, μυσαττομυλὴν τὰς σφαγὰς. Δ. εὖ γε
 ἐκεῖνη ποιούσα. ὁ μὲν γὰρ τοι πρίαπος; γελοῖον γὰρ τι σοι
 Δικησόμαι, πρῶτον ἐν λαμφάκῳ γενόμενον, ἐγὼ μὲν πα-
 ρῆεν τὸ πόλιον δὲ ὑποδέξαμενός με, καὶ ζενίσας παρ' αὐτῶ
 ἐπειδὴ ἄνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγ-
 μύοι, κατ' αὐτὰς πρὸ μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ γενναῖος
 αἰδούμαι δὲ λέγειν. Α. ἐπείρασε; Δ. τοιοῦτόν ὅστι,
 Α. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; Δ. τί γὰρ ἄλλο; ἢ ἐγέλα-
 σα. Α. εὖ γε, τὸ μὴ χαλεπῶς μὴ δὲ ἀγρίως, συγγνωστὸς
 γὰρ εἰ καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπείρα. Δ. τούτου μὲν οὖν
 ἐνεκα καὶ ἐπί σέ ὡς ἅπλορον ἀγάγοι πῶν πῆρα, καλὸς γὰρ
 σὺ ἐκομήτης, ὡς καὶ νήφοντα ἄρ σοι τὸν πρίαπον ἐπιχειρῆ-
 σαι. Α. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε ὡς Διόνυσος, ἔχω γὰρ με-
 τὰ φηλόμοι καὶ τόξα.

καὶ

Ερμού.

ἡμαίαν.

ΕΡΜΗΣ.

Ἔστι γὰρ τις ὡς μήτερος οὐρανῶ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμῶν;
 Μ. μὴ λέγε ὡς ἔρμη τοιοῦτον μηδὲν. Ε. τί μὴ λέγω;
 ὅσ' τοσαῦτα πράγματα ἔχω μόνος κάμνων, καὶ πρὸς το-
 σαύτας ὑπερησῖας Διαπώμην, ἔωθε μὲν μὲν ἔξανα πάντα

nus causa huius est: sed patres differentes. quemadmodum
 & ex eodem patre geniti, sæpe ex uno ventre vnus mas/
 altera foemina prodit. sicut estis & vos geniti. A. Pro
 fecto nos similes sumus, & eadem exercemus studia. sa-
 gittarij enim ambo sumus. B. Verum quod ad arcum perti-
 net, huiusmodi sunt ap. At illa imparia: quæ Diana hospites
 interficit inter scythas: tu verò vaticinarius mederis que
 egrotis. A. Tu putas sororem gaudere scythis: sed illa &
 preparata est si quis grecus perueniat aliquando in tauri-
 cam / simul nauigare cum ipso: odio prosequens caedes. B.
 Euge illa sic faciat. Porro quid de priapo? Ridiculi qui pri-
 piam tibi narrabo. Nuper in Lampfaco eram: accesseram quæ
 ad ciuitatem. ille vbi excepit me / & hospitium præbuit
 apud se: & cessaueramus à symposio sufficienter saturati
 media nocte insurrexit ille generosus. tamen vereor di-
 cere. APOLLO: Tentauit te? B. Hoc est. Apol.
 Tu verò quid ad hæc? B. Quid, enim aliud quam risus.
 A. Euge hoc non moleste feras, neque rustice, venia enim
 dignus si te adeo pulchrum tentauit. B. Huius igitur
 gratia erga te Apollo exerceat tentationem. pulcher enim
 es tu & comatus: vt sobrium tibi priapum allicias. Apol.
 Sed non tentabit dionysius. habeo enim cum coma & sa-
 gittas.

24

XXVIII. MERCVRII. & MAIE.

Mercur.

*Plutarchi greca
tomo. i. plana.*

Est quis mater, in coelo deus miserior me?

MAIA.

Ne dixeris mercuri, quid istiusmodi.

MERCVRIVS.

149.

Quid non dicam? qui tot & tanta negocia habeo solus la-
 borans, in tam multa ministeria distractus. Mane surgenti

K ij

σάϊσιν τὸ συμπόσιον Δεῖ, καὶ Διασρώσαντα πλὴν ἐκκλησί-
 ας, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρυστάναι τῷ Διί, ἃ Δια-
 φέρει τὰς ἀγγελίας, τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμε-
 ροδρομονῦντα καὶ ἐπενελθόντα ἔτι κεκοιμημένον παρατιθέναι
 πλὴν ἀμβροσίαν, πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῖτον ὀινοχόον ἦκειν
 καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνεχέον. τὸ δὲ πάντων Δεινότατον, ὅτι, μὴ
 δὲ νυκτὸς καθενδῶ μοι ἔστω τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με ἃ τότε
 τῷ πλουτωνι ψυχαγωγῆν, καὶ νεκροπομπὴν εἶναι, καὶ πα-
 ρεσάναι τῷ δικασκρίῳ, οὐ γὰρ ἦκανά μοι τὰ φθι ἡμέρας ἔρ-
 γα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ τὰς ἐκκλησίαις κηρύττειν, ἃ
 ῥήτορας ἐκδιδάσκων ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν με-
 μερισμένον. καὶ τὰ μὲν φθι Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἕκά-
 περος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ἄδου ἐσίμ. ἐμοὶ δὲ καθ' ἕκαστῶ ἡμέ-
 ραν καὶ ταῦτα κακῆνα ποιῆν ἀναγκαῖον, καὶ ὁ μὲν Αλκί-
 μήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν Δυσήνων γενόμενος εὐω-
 χοῦνται ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαίας φθι Ατλαντος Διακονού-
 μαι αὐτοῖς, καὶ νῦν ἄρτι ἦκοντά με ἀπὸ Σιδῶν ἔστω παρὰ φθι
 κάδ' μου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀφόμενον ὅτι πράτ-
 τη ἡ παῖς, μὴ δὲ ἀναπνεύσαντα πέπομφερ αὐθις ἐς τὸ Ἀρ-
 γος ἐπισκεψόμενον τὸ Δανάω, εἶτ' ἐκῆδερ ἐς βοιωτίαν φη-
 σίμ, ἐλθὼν ἐν παρόδῳ πλὴν Ἀντιόπῳ ἰδέ, καὶ ὀλωσ ἀπυγό-
 ρευκα ἦδ' ἡ, εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἦδ' ἔως ἄμ' ἠξιώσα πα-
 ράσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῆ κακῶς δουλεύοντες. Μ. ἔα ταῦ-
 τα ὡς τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετῆν τῷ πατρὶ νεανίαν
 ὄντα, καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἀργος, εἶτα ἐς τὸ
 βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύων λάβοισ, ὅζυχοιοι γὰρ
 οἱ ἐρῶντες.

verrendum est coenaculum: sternenda curia, recte de-
 inde compositis singulis/assistere necesse est Ioui: afferre
 nuncia ab ipso, sus' que de' que toto die cursitantem, & re-
 deuntem, adhuc puluere respersum ministrare. ambrosiã
 ac priusquã nouitijs ille pocillator veniret & nectar ego
 infundebam. Hoc verò omnium molestissimum: quòd
 neque nocte dormio solus omniũ: sed oportet me tunc ad
 plutonem animas deducere: & mortuorum pompæ iter-
 esse: simul'q; assistere tribunalibus. Nõ enim sufficiebãt
 mihi diurna opera vt in palestris essem: in cõcionibus p-
 conẽ agerẽ / & rhetores edocerẽ: nisi p-ter hæc ad res mor-
 tuorũ simul peragẽdas deputarer. Atqui Ledaẽ filij in die,
 alternis vicibus in celo atq; in inferno sunt: mihi vero per
 vnãquãq; diẽ & hæc & illa facere necesse est. Et quidẽ Al-
cmene & semeles filij, ex mulieribus miseris editi conui-
 nant' ociosi, at filius ego maiõ Atlantis, seruiõ ipsis. Et nũc
 nouiter venientem me ex sidone / à Cadmi filia: ad quã
 miserat me, vt viderem quid ageret puella: nec dum re-
 spirantem, misit rursus ad Argos, speculaturum Danaen.
 Deinde illinc in Boetiam ait, profectus obiter Antiopam
 vide, & prorsus defatigatus sum iam. Si igitur mihi pos-
 sibile esset, lubens facerem, quemadmodum qui in ter-
 ra duram seruiunt seruitutem. M. Missa fac ista gna-
 te. oportet enim per omnia morem, gerere patri iuuenem
 & nũc quẽadmodũ missus es, vade ad Argos. deĩde i Boe-
 tiam, ne verbera immorans capias, iracundi sunt enim
 amantes.

¶ Alcmene
 culis mater

¶ semele cad-
 mi filia. ba-
 chi seu dionj
 sy. mater.
 ¶ Danae.

¶ Antiopa.

K. iij.

κε Διδε. ΗΛΙΟΥ. ΖΕΥΣ.

Οἷα πεποίηκας ὧ τιτάνων κάκισε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ
 γῆ ἅπαντα, μερακίῳ ἀνοήτῳ πησεύσας τὸ ἄρμα, ὅς τὰ
 μὲν κατέφλεξε πρὸς γῆος ἐνεχθείς, τὰ δ' ὑπὸ κρύου δια-
 φθαρῆναι ἐποίησε, πολλὴ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ, καὶ ὅ-
 λως οὐδὲν ὅτι οὐ ζωετάρραξε καὶ ζωέχεε, καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυ-
 νείεις δ' ἰγνύμῳ κατέβαλον αὐτὸν θεῖ κεραυνῷ, οὐδὲ λεί-
 χανον ἀνθρώπων ἐπέμεινε μὲν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἦ-
 νίον καὶ Διφρηλάτῳ ἐπεπομφας. ΗΛ. ἦμαρτο μὲν
 Ζεῦ ἄλλὰ μὴ χαλέπαινε εἰ ἐπείσθηρ ἴω πολλὰ ἴκετεύοντι,
 πόθεν γὰρ ἄρ' ἠελπίσα τηλικούτομ γενήσεσθαι κακόμ;
Ε. οὐκ ἦιδ' εἰς ὅσῃς ἐδ' ἔτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, ὅς
 εἰ βραχύτις ἐκβαίη φθιόου, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ
 τῶν ἵππων τὸν θυμὸν ὡς Δεῖ σωέχειρ ἀνάγκη τὸν χαλινόν,
 εἰ γὰρ ἐνδοίηκτις, ἀφηνιάξουτιρ ἐυθύς, ὡς περ ἀμέλει καὶ τοῦ
 τομ δ' ἠνεγκαρ, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαία, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ
 τὰ δεξιά, καὶ εἰς τὸ ἐναντίον τῆ δρόμου ἐνίοτε καὶ ἄνω καὶ κά-
 τω, ὅλως ἐνθά ἐβούλοντο αὐτοῖ, ὅδ' οὐκ εἶχερ ὅ,τι χρῆσαι-
 το αὐτοῖς. ΗΛ. ταῦτα μὲν πάντα ἠπισάμῳ, καὶ διὰ
 τοιοῦτον ἀντῆχον ἐπιπολύ καὶ οὐκ ἐπίστυον αὐτῷ τ' ἔλασιρ
 ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἠ μήτηρ κλυμύη μετ'
 αὐτοῦ ἀναβιβάσασθ' ἐπὶ τὸ ἄρμα, ὑπεθέμῳ ὅπως μὴ
 χρῆ βεβηκέναι αὐτὸν ἐφ' ὅσῃς οὐδ' εἰς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερε-
 νεχθῆναι, εἶτα εἰς τὸ κάταντες αὐθις ἐπινεύειρ, καὶ ὡς ἐγκρα-
 τῆ εἶναι πῶ ἠνιῶν, καὶ μὴ ἐφίεναι θεῖ θυμῷ πῶ ἵππων, εἰ-
 πομ δὲ καὶ ἠλίκος ὁ κίνδυνος εἰ μὴ ὀρθῶν ἐλαύνοι. ὁ δὲ, πᾶσι
 γὰρ ἡμ, ἐπιβάς τοσον του πυρός, ὅ ἐπικύψας εἰς βάθος ἀ-
 χανές, ὅς ἐπλάγη.

sol scu rhebg.
 at bng ex fita
 bus.

λείψανον. //
 γιτο.

ΖΕΥΣ. λεγίτο.
 sic-Z. vt
 t. 3. γεκαυ.

Qualia fecisti Titan pessime? Perdidiſti in terra omnia: adulescentulo imprudenti committens currum, qui omnia combuſſit: ad terram cursum deflectens. omnia proinde pro frigore corrupti fecit, multum ab ipsis amoto igne: & prorsus nihil quod non turbauerit confunderitque. Et nisi ego cognito facto/deiecissem ipsum fulmine, nihil reliqui hominibus permansisset. talem nobis pulchrum aurigam & ministrum emisisti. PHOE. Peccaui Iupiter, verumtamen non moleste feras: quod crediderim filio multa supplicanti. unde enim deprehendere potuissem tantum futurum malum? 10. Num noueras quanta egeret diligentia negocium? & si breuiter quis aberrauerit ex via/periculo exponet omnia. cognoscebas vero quod equorum petulantiam omnem cohibere necesse est freno. si enim indulserit quis: diffidet statim. put negligens extiterit, hunc ipsum eleuauerunt nunc ad leuam: paulo post vero ad dextram: & incontrarium cursus iter: dum sursum & deorsum. prorsus quo volebant ipsi. Ille vero non habuit quo recte vteretur ipsis. P. Hec quidem omnia sciebam: & ob id negaui diu committere ipsi currum. at ubi obsecrauit plorans mater Clymene, cum ipso: conscensus cum esset currum: docui eum quo pacto oporteret incedere ipsum in quamcumque partem sursum vergendum esset/quod subleuaret: deinde in decliue rursus deprimere quaque difficilis moderationis foret habere: & mie indulgendum esset animo equorum. Dixi proinde & solare periculum / si non rectam teneat viam. Ille vero (puer enim erat) conscensus tantum ignem, & respiciens in profundum hiatus per transversum agitur.

K. iiii.

. melig dixisse
videtur.

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ὡς τὸ εἶκος, οἱ δὲ ἵπποι ὡς ἴδιοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπι-
βεβηκότα, καταφρονήσαντες τὴν μερακίαν, ὄψεσθαι τῆς
δοῦν, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίκασαν. ὁ δὲ τὰς ἠνίας ἀφείδεν,
οἷμα δειδίως μὴ ἐκπέσῃ αὐτὸς, εἶχετο τῆς ἀντιγῆς, ἀλλὰ
ἐκείνος τε ἠδ' ἔχει πῶς δίκην, καὶ μοι ὡς Ζεὺς ἱκανὸν τὸ πέν-
θος. Ζ. ἱκανὸν λέγεις τοιαῦτα τολμήσας; οὐ μὲν οὖν
συγγνώμην ἀπονέμω σοι, ἐς δὲ τὸ λοιπὸν ἢν τι ὁμοίον πρᾶνο
μῆσης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ Διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτὸς
καῖσθαι ὡς ὅσον τὸ σὸν πυρὸς ὁ κεραινοῦς πυροῦ ἐσεῖς ὡς ἐκ-
κείνον μὲν αἰ ἀδελφαὶ θάπτειν ἐπὶ τῷ ἠριστῶν, ἵνα
πρὸς ἐπεσερὲς ἐκδιδρυσθεῖς, ἠλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ
ἀίγαιροι γινέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει, σὺ δ' ἰσχυρὰ μὲν τὸ
ἄρμα, κατέαγε γὰρ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἕτερος τῶν τροχῶν
συντέτριπται, ἔλαυνε ὑπαγαγῶν τ' ἰσχυροῦς, ἀλλὰ μέμνη
σο τούτων ἀπάντων.

κς ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ. ἠεριστοῦ. ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἔχεις μοι εἰπεῖν ὡς ἔρμῃ, πότερος ὁ κάστωρ ἐστὶ τούτων,
ἢ πότερος ὁ πολυδένκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἄρ' Διακρίναμι αὐ-
τούς. Β. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ζυγενόμενος, ἐκείνος κάστωρ
ἦρ, οὗτος δὲ πολυδένκης. Α. πῶς Διαγιγνώσκεις; ὁ-
μοιοί γάρ. Β. ὅτι οὗτος μὲν ὡς Ἀπολλῶν, ἔχει ἐπὶ τοῦ
πρῶτος τὰ ἰχνη τῶν τραυματίων ἀέλαβε παρὰ τῶν ἀντα-
γωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα ὡς ὅσα ὑπὸ τῷ βέβρυκτι
Ἀμύκου ἐπρώθη τῶν ἰάσωνι συμπαλέων, ἕτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦ-
τον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

Α. ὠνήσας, Διαδάζας τὰ γνωρίσματα, ἐπεὶ τὰ γε ἀλκὰ
πάντα ἴσα, τὸ ὄν τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑποράνιος, καὶ
ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἰσχυρὸς ἑκάτερον λευκός, ὡς τε

ἄλλα

21.
ἰν τυγος. legi.
est enim. //
ἰν τυξ. γος. //
scmizcaig
nte currim
mplectens am
ab rotas. sic //
lexico.

21
ἀίγειρος. cl
ἀλατο πέτρο.
Lui latine δι
ατ' Ἀλπης.
λευκή. porri
us alba. el //
ἀλατο blanco.
ρυμὸς. εἴ τι
μον δελταρο.

vt verisimile. ē Porro equi vt senserūt / q̄ non essem ego
 qui conscendisset: contemptui habentes adulescentulum
 subuerterunt à via: & molesta hęc fecerunt. Ille verò ha-
 benas remittens: puto / timens ne excideret ipse: apprehē-
 debat gyrum rote. Verūtamen ille quoq; iā habet poenā
 & mihi ò Iupiter satis est quod lugeā. I. Satis dicis. ta-
 lia ausus? Nūc quidē veniā tribuo tibi. Quod reliquū est
 si quippiā simile admiseris: aut talē tibi successorem mise-
 ris: statim scies / quanto tuo igne fulmē ardentius sit. Qua
 propter illum sorores sepeliant in Eridano vbi cecidit au-
 rīga: electrum ob ipsum lachrymantes: & sucinum fiant
 prae passione. Tu verò coniungens currum (fractus
 enim est temo ipsius: & ferrum rotarum dissipatum est)
 insequere agitando equos. Memor tamen fueris horū
 omnium.

Et alni fiant
legito.

XXVI. APOLLINIS. & MERCVRII. Apol.
 Habes ne quod mihi dicas mercuri vter Castor sit horū:
 vel vter pollux? ego enim non discerno ipsos. MERC.
 Qui heri simul nobiscum erant / Castor hic ^{ille} vero pollux
 est. APOL. Quo pacto discernis? similes enim sunt.
 MERCVRIVS. Quoniam hic pollux, Apollo, habet in
 facie vestigia vulnerum quæ accepit à certatoribus pu-
 gnans: maxime quæ à Bebryce Amyco, a quo vulneratus
 est cum Iasone nauigans. Alter vero nihil tale pręse fert
 sed purus est, & passionis vacuus in facie. APOLLO.
 Iuuiſtī me, docendo indicia. quoniam quidem alia om-
 nia æqualia sunt: ouī semisecta pars, & astrum superne,
 iaculū q; in manu, equus deī de vtriq; cādīdus quapropter

Luciam grec
tomo. 2. plan
900.

abrebyce fili
amycci. legito.

πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσῆτομον κάτορα πολυδύκλιον ὄν-
 τα, τὸν δὲ τῷ πολυδύκλιον ὀνόματι, ἀτὰρ αἱ πέμοι καὶ
 τόδε τίλη, ποτε οὐκ ἀμφωζύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ὅτι ἡμισείας
 ἄρτι μὲν νεκροῦ, ἄρτι δὲ θεοῦ ἐστὶν ἕτερος αὐτῶν. Ε.
 ὑπὸ φιλαδέλφιας τοιοῦτον ποιούσιν, ἐπεὶ γὰρ εἶδει ἓνα μὲν
 τεθνάναι τῶν Ληϊδῶν υἱῶν, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαν-
 τοῦτωσιν αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΟΥ //

ζυνετὴν ὡς Ἐρμῆ, τὴν νομῶν, εἰ γε λοῖμαι

οὐδὲ ὄφονται οὕτω ἀλλήλους ὅσπερ ἐπόρουσιν οἱμοὶ μάλισσα,
 ὡς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὡς δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖσιν,
 πλὴν ἀλλὰ ὡσπερ ἐγὼ μαντενομαί, ὃν Ἀσκληπιὸς ἰαταί,
 σὺ δὲ παλαίην διδάσκει, παιδοτρίβης ἀριστοῦ ὄν, ἡ δὲ Ἀρ-
 τεμις μαίνεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἢ
 θεοῖς, ἢ ἀνθρώποις χρησίμη, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ
 ἄργοι ἐυωχήσονται τηλικούτοι ὄντες; Ε οὐδ' αὖτως, ἀλ-
 λά προτέτακται αὐτοῖς ὑπηρετῆρ τῷ ποσειδῶνι, καὶ κα-
 θιπενεμεν δ' εἰ τὸ πέλαιον καὶ ἄνπου ναύτας χεμαζο-
 μνίους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώξην τοὺς
 ἐμωλέοντας. Α. ἀγαθὴν ὡς Ἐρμῆ καὶ σωτήριον λέ-
 γεις τὴν τέχνην.

ca mater //
 clene. gennu //
 castoem et
 oluam

ΒΕΝΗΛΙΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Δωριδῶν, καὶ Γαλατείας. ΔΩΡΙΣ.

Κ αλοῦ ἔραστὴν ὡς Γαλάτεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦτον
 ποιμνία ἐπιμεμνηναί σοι. ΠΓ. μὴ σκῶπτε Δωρί-
 ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἐστὶν ὁποῖος ἄρ ἢ.

sæpe ego appellauí Castorem quí pollux erat: hunc verò
 pollucis nomine. Sed dic mihi & hoc quid sit, quando-
 quidem non ambo æque adoriuntur nos, sed ex medie-
 tate nunc mortuus / interdum verò deus est alter ipso-
 rum. MERCURIUS. Præfraterno amore hoc fa-
 ciunt. Postquam enim oportebat vnum quidem mori
 ledæ filiorū vnū vero immortalē esse: ex equo partiti sunt
 ipsi hoc pacto immortalitatē. A. Ohe imprudētē mercuri, di-
 strictionē. Siq̄dē neq; aspiciūt sic se mutuo quēadmo-
 dū cōcupierāt puto. Nā quō fiat id? quū hic apud deos/
 alter verò apud mortales existat. Verūem̄ uero, vti ego
 vaticinor, Aesculapí⁹ medet̄. tu verò luctari doces, puero-
 rū doctor optimus exñs. at hęc ^{arte} obstetricatur. & aliorum
 vnusquisq; habet quādā artē vel dijs vel hominib⁹ utilē
 Hivero quid faciēt nobis? an epulabūtur tanti existētes?
 M. Nequaquam. sed imperatum est ipsis: vt ministrent
 neptuno: & moderentur oportet pelagus: & sic ubi nau-
 tas tempestate afflictos viderint / desidentes que nauigio:
 afferuare necessum est ipsos nauigantes. A. Bonam mer-
 curi & salutarem dicis artem.

tales.

MARINI DIALOGI.

1. DORIDIS & GALATEAE.

Doris:

Bormosum galatea, aiūt siculum hunc pasto-
 rem deperire te. GALATEA.

Ne deride doris, neptuni enim filius est: qua-
 liscunque sit.

1 ij

Planquam grec
 tomo. 1. plana

151

ΔΙΑ. ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

Δω. τί οὖν εἶ καὶ τὸ Δῖος αὐτοῦ παῖς ὡς ἄγριος οὕτως
 ἐλάσιθ' ἐφαίνετο, τὸ πάντων ἀμορφότατον μονόφθαλ-

μοσ; οἷε τὸ γένθ' ὄνῃσαι ἀντι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφὴν;
 Γ. οὐ δὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ καὶ ὡς φῆς ἄγριον ἀμορφόν ἐ-

στὶν ἀνδρῶδες γὰρ, ὅτε ὀφθαλμοὺς ἐπιπρέπει τῷ μετωπῷ,
 οὐδὲ μὲν Δεέσερον ὄρων ἢ εἰδύῃσαι. Δω. εἰ καὶ ὡς παλά-

τεια, οὐκ ἐρασῶν, ἀλλ' ἐρώμετον ἔχει τὸν πολυφθμορ, οἷα ἐ-

παινῆς αὐτόν. Γ. οὐκ ἐρώμετον, ἀλλὰ τὸ πάντι
 ὄνειδιστικόν τοιοῦτον οὐ φέρω ὑμῶν, καὶ
 μοι, λοκῆτε ὑπὸ φθόνου αὐτό
 ποιῆν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ ἀπὸ φθί σκοπιᾶς παιζόν-
 σαις ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ φθί ἠϊόνθ' ἐν τοῖς πρόσωσι τῆς Αἰτ-
 νης κατὰ μετὰ τὸν ὄρουσ καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλος ἀ-
 πομηνύεται, ὑμᾶς μὲν οὐ δὲ προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἴδ' ἀπα-
 σῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα ἢ, καὶ μόνῃ ἐμοί ἐπέχε τὸν ὀφθαλ-
 μόν, τὰν ταῦ μᾶς ἀνίᾳ, Δειγμα γὰρ, ὡς ἀμείων εἶμι καὶ
 ἀξίεραστος, ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

Δω. εἰ ποιμένι καὶ ἐνδύει καλὴ τὴν ὄφιν καὶ ἔδοξας,
 ἐπίφθονθ' οἷε γεγονέναι;

καί τοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαίνεσαι, εἴχην ἢ τὸ λευκὸν μόνον;
 καὶ τοιοῦτο οἶμαι, ὅτι ξυνήθεις ἐστὶ πρῶ καὶ γάλακτι, πάντα
 οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἠγῆται καλὰ, ἐπεὶ τά γε ἄλλα ὅ-
 ποτ' ἄρ' ἠελήσῃς μαθεῖν οἷα τυγχάνεις οὐσα τὴν ὄφιν, ἀπὸ
 πέτρας τινός, εἴποτε γαλήνη εἶκ' ἐπικύψασαίς τὸ ὕδωρ ἴ-
 δεσθαι αὐτῶν, οὐδὲν ἄλλο ἢ χρῶμα λευκὸν ἀκριβῶς, οὐκ ἐπαινῆσαι
 δὲ τοιοῦτο, ἢ μὴ ἐπιπρέπει αὐτῷ καὶ τὸ ἐρυθρῆμα. Γ. καὶ
 μὴ ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως ἐραστῶν καὶ τὸν
 ἔχω, ὑμῶν δὲ οὐκ εἶμι ἢν τινὰ ἢ ποιμῶν, ἢ ναύτης, ἢ πορ-

D O . Quuid igitur & si Iouis ipsius esset agrestis adeo &
 hispidus apparet : & quod omnium deformissimum est
 monoculus ? Putas ne genus iuuare aliquid ad formam ?
 G . Neq; hoc quod hispidus est / vt tu ais, agrestis / defor-
 me est. virile enim illud . atq; oculus decorat in media frō
 te nihil minus videns quam si duo essent . D O . Vide
 ris Galathea, non amantem / sed potius adamatum abs te
 habere Poly. que sic laudas eum . G . Haud equidem
 adamatum habeo, sed insignem opprobandi petulantiam
 hanc nō fero vestram, ac mihi quidem videmini inuidia
 quadam istuc facere . quoniam pascens aliquando / a litto-
 rali specula ludentes nos conspiciatus / in prominenti pede
 Aetnae : qua videlicet inter montem & mare littus protē-
 ditur, vos ne aspexerit quidem, ego verò ex omnibus pul-
 cherrima visa sum, eo q; & soli mihi iniecit oculum. hec
 vos male habent. Argumentum deniq; est: quod melior
 sum & dignior quæ amer : vos contra fastiditas esse . D .
 Si pastor / & lusco pulchra aspectu visa es : num istuc in-
 uidendum videri tibi putaueris ? quanquam quid aliud
 in te laudare potuit / quam candorem solum ? Et hoc pu-
 to : quoniam assueuerit caseo & lacte : omnia igitur simi-
 milia his putat pulchra. Alioqui vbi libebit scire qualis
 sis facie, a petra aliqua (si tranquillitas sit) inclinatum in
 aquam / contemplare te ipsam, nil videbis aliud quam
 natium candorem perpetuum . Verum non laudatur
 hoc, nisi decore admixtus huic fuerit & rubor . G . At
 qui ego imodice cādida, tamen amatorē etiā talē habeo.
 è vobis verò nulla est / quā vel pastor / vel nauta / vel por /

ΔΙΑ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

θμεύς ἐπαίνῃ. ὁ δὲ πολύφημος, τάτε ἄλλα, καὶ μουσικός
 ἐστὶ. Δω. σιωπᾶ ὦ γαλάτεια, ἤκονσα μερ' αὐτοῦ ἅ-
 λοντα, ὁ πότε ἐκώμασε πρῶτον ἐπίσεν. Αφροδίτη φίλη, ὅ-
 νομα ἄρτις ὀγκᾶσθαι ἔδωκε, καὶ αὐτὴ δὲ ἠπικτίς ὅια κρανίου
 ἐλάφου γυμνόματων σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὡ-
 σπερ ἦσαν, ζυγώσας δὲ αὐτὰ καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα. οὐ δὲ
 κόλλοπι περὶ στρέψας, ἐμελῶδ' ἄμουσόν τι καὶ ἅ-
 πασι δ' ὄμ', ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἢ λύρα ὑπήχει, ὥσε
 οὐδὲ κατέχει τὸν γέλωτα ἐδ' ὠδάμεθα, ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ
 ἐκείνῳ ἄσματι, ἢ μὲν γὰρ ἠχώ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἦ-
 δελερ, οὕτω λάλος ὄνσα βρυχομένη, ἀλλ' ἠσχύνετο εἰ φασ-
 νοῖμι μου μὲν τραχῆσιν ὡδ' ἡ καὶ καταγέλαστον, ἔφε-
 ρε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀδυσμάτιον ἄρκτου
 σκνλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα, τίς οὐκ ἄρ φθο-
 νήσῃ ἐσοὶ ὦ γαλάτεια, τοιοντοῦ ἐραστοῦ; Γ. οὐκοῦν
 σὺ Δωρί, Δεῖξορ ἡμῖν τὸν σεαυτῆς καλλίω δηλονότι
 ὄντα, καὶ ὡδ' ἰκώτερον καὶ κιδαρῖξερ ἄμφιν ἔπισάμενον.
 Δ. ἄλλ' ἐραστής μὲν οὐδεὶς ἐστὶ μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι
 ἐπέραστος εἶναι, τοιοῦτος δὲ οἶμαι ὁ κνκλωψ ἐσίμ,
 κινάβρας ἀπόζωμ, ὥσπερ ὁ τράγος, ὡμοφάγος,
 ὡς φασι, καὶ σιτον μὲν τ' ἐπίσεν
 μοῦτας πῶ ξένωμ, σὺ γένοιτο,
 καὶ σὺ ἀντερώης αὐτοῦ.

κύκλωσθαι, καὶ ποσειδῶνι.

Κ Υ Κ Λ Ο Ξ:

ὦ πάτερ, ὅια πέπονθα ὑπὸ τῆς καταράτου ξένου ὅς με θήσας
 ἐξετνφλωσέ με, κοιμωμένω ἐπιχερῆσας. ποσειδ. τίς δὲ ὁ

γενδεπι. να
 μησπι

titor laudet, ceterū hic Poly. (ne dicā alia) etiā musicus ē.
 D. Tace Galatea, audiuimus ipsum canentem, quum
 nuper pruriret in te, sed ò Venus chara, asinum quempiā
 rudere vidisses. Nam lyre corpus simile fuit capiti cerui
 no renudato cornibus, tum cornua cubitorum instar erāt,
 colligatis vero illis, inductisque fidibus, neque in sinum
 circūuēsis, canebat alieni a musis quippiam & a carminis
 lege, dum aliud quidem ipse clamaret: aliud vero lyra re-
 sonaret: ita ut neque cohibere risū poteramus/ob amato-
 rium illum cantum. Siquidem echo neque respondere ip-
 si volebat: adeo loquax existens garrētī, immo puduisset
 si uisa fuisset imitari stridulum cātum & ridiculū. Gesta-
 bat autem amasius iste in vlnis delicias suas/vrsæ catulū
 villosum, ipsique non dissimilem. At quis non inuiderit
 tibi o Galatea, ob talem amatorem? G. Quin tu igi-
 tur Doris, demonstra nobis tuum pulchriorem existen-
 tem, qui doctius canere voce, & cythara melius sciat.
 D. Sed amator quidem nullus est mihi, neque iactora-
 mabilem esse. Talis vero qualis Cyclops est, hircum nē-
 pe totus olens instar hirci tum crudis victitans carnibus,
 (ut aiunt) ac deuorans qui appu-
 lerint hospites, tuus sit:
 tuque mutuo ames eum.

2. Cyclopis. & Neptuni.

C Y C L O P S.

O pater, qualia passus sum ab execrabili hospite, q̄ ubi
 (inebriat obcecauit me quiq; dormientem aggressus. N.

(Quis vero

*Planam greci
 tomo. 1. plana
 .154.*

me inebriabit

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ταῦτα τολμήσας ὡς πολὺ φημι· κ. τὸ μὲν πρῶτον οὐτιμὴν
 ἑαυτὸν ἀπεκάλει, ἐπειδὴ δὲ διέφυγε καὶ ἐξ ἡμῶν βέλους, ὅς
 δουραεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. π. οἶδ' αὖ ὅμ λέγεις, τὸν ἰθακὴ
 σίον, ὃς ἰλίου Δ' ἀνέπλε, ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐ δὲ
 πάνυ εὐδαιμονίᾳ; κ. κατέλαβον γὰρ τῶν ἀντρῶν ἀπὸ τῆς
 νομῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς τινὰς ἐπιβουλεύοντα, δηλονότι
 τοῖς ποιμνίοις, ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῆς θύρας δ' πῶμα, πέτρα
 δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμεν
 οὐδ' ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάικσαμ ἀποκρύπτειν
 αὐτοὺς περὶ μένοι, ἐγὼ δὲ συλλαβῶν αὐτῶν τινὰς,
 ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λιστὰς ὄντας, ἐνταῦθα ὁ πα
 νουργότατος ἐκείνος, εἴτε οὐτις, εἴτε δουραεὺς ἦν, δίδωσί
 μοι ποιεῖν φάρμακόν τι ἐγχεῖν, ἢ δ' ἢ μὲν καὶ εὐνομοῖ, ἐπι
 βουλευτότατον δὲ καὶ ταραχώδεστον, ἅπαντα γὰρ εὐδῆς
 εἶδ' ὅκει μοι περιφέρεισθαι πτόντι, καὶ τὸ σπῆλαιον αὐτὸ ἀνε
 στρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὄλωσεν ἐμαυτὸν ἡμῶν, τέλος δὲ ἐς
 ὑπνον κατεσπασθῆναι. ὁ δὲ ἀποζύσας τὸν μοχλόν, καὶ πνε
 ρώσας γε προσέειπε, ἐτύρλωσέ με καθένδοντα, καὶ ἄπ' ἐκεῖ
 νου τυρλὸς εἰμί σοι, ὡς πότε δ' ὄμ. π. ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης
 ὡς τέκνον, ὅς οὐκ ἐξέθουρες μεταξύ τυφλού μενῶ; ὁ δ' οὖν
 δουραεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἄρ' εἴ οἶδ' ὅτι ἐδωμήθη
 ἀποκινήσασθαι πῶς πέτραν ἀπὸ φθιθίας. κ. ἀλλ' ἐγὼ
 ἀφῆλον ὡς μάλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιώντα, καὶ καθήσας πα
 ρὰ πῶς θύραν, ἐθήρω τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρῆς
 τὰ πρόβατα ἐς πῶς νομῶν, ἐντετάμεν οὐδ' κριῶ ὅσ' ὅσα
 ἐχρῶ πράττειν αὐτὸν ὑπέρ' ἐμου. π. μαυθάνω ὑπὸ ἐκεῖ
 νοις, ὅτι γε ἔλαθον ὑπεξεληθῶν σε, ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε κν
 κλωπας εἶδ' ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτὸν. κ. σωεκάλεσα

μοχλός· βε //

hæc ausus est polypheme? C. Primum quidem nullum se vocauit. at ubi effugit & extra erat sagittæ periculum. Vlyfsem se nominari dixit. N. Noui quem dicis, Ithacum ex Troia nauigantem. Sed quo pacto hæc fecit. qui non admodum strenuus est. C. Deprehendi in antro / à pascuis reuersus / multos quosdam insidiantes ouilibus. Verum ubi apposui aditui operculum (petra enim ad hoc est mihi ingens) deinde ignem incendi: ubi succedi quæ manu gestabam arborem allatam è monte apparuerunt: abscondere se tentantes: Ego verò comprehensos ex ipsis aliquos (quemadmodum par erat) deuorauit. quandoquidem latrones erant. Illic tū versutissimus ille, siue nemo / siue Vlyfses erat, dat mihi bibere. pharmacum quoddam infusum suaue & bene olens, plenum verò insidijs & maxime turbulentum omnia, nã que statim videbantur circumferri bebenti, spelunca subuertebat: & nō amplius prorsus apud me erã. Denique in somnum dissolutus sum. Ille verò acuto uectre / & igni candefacto, obcecauit me dormientem. & ab illo tempore cecus sum tibi ò Neptune. N. Quam profunde dormiebas fili: qui non exiluisti interea quando oculis orbabarís. Verum ille Vlyfses quo pacto diffugit? nō enim (vt quidem scio) potuit mouere petram ab antri ingressu. C. At ego eã remoui. quo magis ipsum caperã *caperem.* exeuntem. & assidens iuxta ianuã venabar / manibus extensis, solis derelictis ouibus ad pascua: commendans arietem ea quæ necessum est facere pro me. NEPTVNO. Disco sub illis: latuit euasus. Sed alios Cyclopes oportu- num fuisset te clamoribus accersuisse. C. Conuocaui
m

ὦ πάτερ, καὶ ἦκορ, ἐπεὶ δὲ ἤρουντο τοὶ ἐπιβουλεύοντες τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφλω ὅτις ἐσίμ, μέλαγχολᾶν οἰκθέντες με ὠϊχοντο ἀπιόντες, ὅτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῶν ὀνόματι, καὶ ἢ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζωρ ἐμοὶ πλὴν συμφορᾶν, οὐδ' ἄπατήρ φησιν, ὁ ποσειδῶν ἰάσεταιί σε.

Π. θάρσει ὦ τέκνον ἄμυνούμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πῆρωςίμ μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύναυτον, τὰ γούῳ τῶν πλεόντων, τὸ σῶζην αὐτοῦς καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ προσεσσι, πλεῖ δέ τι. δὲ ἔτι. ἰσχυτό.

Αλφειού, Ὁ ποσειδῶν. ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τί τοιοῦτον ὦ Αλφειέ, μόνον τῶν ἄλλων ἐμπεσῶν εἰς δὲ πέλλαγος, οὔτε ἀναμίγνυσαι τῆ ἄλμῃ ὡς εἶθ' ὀταμοῖς ἀπασιν; οὔτε, ἀναπαύεις σεαυτὸν Διαχυθεῖς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ζυνεσῶς, καὶ γλυκύ φυλάττωρ τὸ ῥέθρον, ἀμίγης ἔτι, καὶ καθαρός ἐπέιγη, οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς καθάπερ οἱ λάροι, καὶ ἐρωδίοι, καὶ ἔοικας ἀνακύψην σου, καὶ αὐθις ἀναφαίνην σεαυτὸν. Αλ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἐστίν ὦ ποσειδῶν, ὥστε μὴ ἔλεγχε, ἠράστης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. Π. γυναικὸς ὦ Αλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾶς, ἢ καὶ τῶν κηκίδων αὐτῶν μιάς; Αλ. οὐκ, ἀλλὰ πηγῆς ὦ ποσειδῶν. Π. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;

Αλ. νησιῶτις ἐσὶ σικελικὴ, Ἀρέθουσαρ αὐτῶν καλοῦσιν.

Π. οἶδ' αὐτὸν ἀμορφῶν ὦ Αλφειέ πλὴν Ἀρέθουσαρ, ἀλλὰ Διαυγῆς τε ἐστί, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδέες. Αλ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὸ ὦ ποσειδῶν, παρ' ἐκείνης οὐκ ἀπέρχομαι. Π. ἀλλ' ἀπίθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι, ἐκείνο δὲ μοι εἰπὲ, ποῦ πλὴν Ἀρέθουσαρ εἶδες;

λάροι καὶ // οὐδοί. sunt νεοματίνε.

omnes ð pater, & venerūt. Postquā vero interrogauerūt
 insidiantis nomē: & dixi, nullus est: insanire me arbitrati
 abiure ita decepit me ille execrabilis, nomine. Et ma-
 xime male habuit me, quod & impropers mihi dam-
 num: neque pater inquit, neptunus sanabit te. N E P T V.
 Confide fili, puniam enim ipsum: vt discat: quamuis cę-
 citatem mihi oculorum sanare non sit possibile: nauigan-
 tes tamen saluare. & perdere, ad me omnino pertinere.
 Verum ille nauigat adhuc.

3. ALPHAEI. & NEPTUNI: Alphæus.

Quid hoc rei est, quod solus ex alijs lapsus in pelagus:
 nec tamen misceris salsugeni, vt affueuerunt fluuij om-
 nes? Ad hæc, irrequietus te ipsum diffundis, per mare in-
 cedens / & suaue seruens flumen / non commixtus insu-
 per / purus festinas. Necdum noui: quo pacto profundo
 submergeris vt aues ganiæ & ardeolæ: videris que reco-
dere alicubi / & rursus in palam proferre te ipsum. A L.

Amatoria quædam res est neptune, quapropter ne repre-
 hende. amasti enim & tu ipse sæpenumero. N. Mulieris
 Alphæe / aut amore captus es, aut certe nereidum ipsarum
 vnus? A. Nō sed fontis ð Neptune. N. Hic verò
 quo terrarum fluuit? A. Insularis est, siculus q; Arethusam
 ipsum vocat. N. noui nō deformē Alphæe Arethusam
 sed limpidus est. & per purum scaturit, aqua proinde deco-
 ra est calculis, tota supereminendo ipsis apparens argen-
 tea. ALPHAEVS. Perquam vere nosti fontē neptu-
 ne, & ab illo igiŕ recedo. N. Veruntamē abi, & bene rē ge-
 ras in amore. Illud verò mihi dic: vbi Arethusam vidisti?

m ij

*Stmamy greci
 tomo. 1. pla.
 .155.*

αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὦν, ἢ δὲ ἐν Συροκούσαις ἐσίμ. ΑΛ. ἔπει-
 γόμενόν με κατέχεις ὡς πόσειδον περιεργα ἐρωτῶν. Π.
 εὐλέγεις, χῶρει παρὰ πλὴν ἀγαπω μύη, καὶ ἀναδ' ὕς ἀπὸ
 φθιθάλαττης, ξυναυλία μίγνυσο τῆς πυγῆς, καὶ ἐρύδωρ γί-
 νεσθαι.

Μενελάου, καὶ πρωτέως.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μύσε γίνεσθαι ὡς πρωτεύ, οὐκ ἀπίθανον, ἐ-
 νάλιόν γε ὄντα, καὶ Δένδρον ἔτι φορητόν, καὶ ἐς λέοντα ὁ πό-
 τε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τιτὸ ἔξω πίστεως, εἰ δὲ καὶ πῦρ
 γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῆς θάλαττης οἰκοῦντα, τιτὸ πάνυ θαυ-
 μάζω, καὶ ἀπιστῶ. Π. μὴ θαυμάσης ὡς Μενέλαε, γίγνο-
 μαι γάρ. Μ. εἶδόν καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, εἰρήσε-
 ται γὰρ πρὸς σέ, γοητεία μτινὰ προσάγειν τῷ πράγματι,
 καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴστα πατᾶν τῶν ὀρώτων, αὐτὸς οὐδὲμ
 ποιούτο γιγνόμηνος. Π. καὶ τίς ἄρ' ἢ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ὄ-
 τως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεως μύοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες
 ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτὸν; εἰ δὲ ἀπισεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα
 ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασίᾳ τίς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἴστα
 μένη, ἔπει δ' ἄρ' πῦρ γενόμεναι, προσένεγκέ μοι ὡς γενναϊότα-
 τέ πλὴν χεῖρα, εἴσῃ γὰρ εἰ ὀρώμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίερό τε
 μοι, πρῦσεστιν. Μ. οὐκ ἀσφαλὴς ἦ πῦρ ὡς πρωτεύ.

Π. σὺ δ' ἐμοὶ Μενέλαε δοκεῖς οὐδέ]

Πολύπου μῆρα κέναι πῶπο γε; οὐδ' οἶ πάσχει, οἶ χθύνε, οὐτος
 εἶδέναι. Μ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπου εἶδόν, ἢ ἀπάσχει ὃ
 ἠδ' ἔως ἄρ' μάθοιμι παρὰ σοῦ. Π. ὁποία ἄρ'
 πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας,
 καὶ προσφύεσθαι κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκεῖνη
 ὁμοίον ἀπεργάζεται, ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὸ χροῖον.

Ipse quidem Arcas quum sis, ille verò in syracusis est.

AL. Sollicitum me remoraris neptune curiosa amans

NEPTVNS. Bene dicis, discede ad amatam. ego ~~ct~~ //

// ~~que~~ emergens à mari / concordi miscearis fonti: & vna
aqua sitis

q. MENELAI. & PROTEI.

Menelaus.

*Inciam. yrci /
tomo. 1. plom a.*

Aquam quidem te fieri proteu, non est incredibile: qui marinus es. & arborem etiam arduam. deinde in leonē

157.

te aliquando immutari / similiter neque extra fidem.

Si vero & ignem te fieri possibile sit / in mari habitantem

hoc vabde miror & minime credo. P. Ne mireris Me-

nelae, fio enim. M. Vidi & ipse, sed mihi videris utique

(dicitur enim de te) prestigia quaedam adhibere rei: oculos

que fallere intuentium: quum ipse neutiquam eiusmodi

sis factus. P. Et que nã fallacia in rebus sic apparen-

tibus contingat? Nunquid apertis oculis vidisti in quenã

transformauerim me ipsum? Si vero incredulus es: & res

tibi mendax esse videtur / veluti phãtasia quẽdã ante ocu-

los stans: vbi ignis factus fuero / admoue mihi generosif-

sime, manũ scies em̃ tunc nũ videar solũ flãma: an & cõ-

burendi mihi vis adsit. M. Non admodũ tuta est expe-

rientia proteu. P. Tu vero mihi Menelae, videris neque

Polypũ vidisse vnquã: neque quid agat piscis hic scire.

M. Enimvero Polypũ quidẽ vidi, verũ tñ quid rerum

agat / iucundũ foret mihi discere abs te. P. Cuicumque

petrẽ admotus / coaptarit articulorum concauitates: at-

que commode continerit eam per complexum: eidem

similem facit se ipsum: & transmutat colorem:

m iij

ΔΙΑΔΟΡΚΙΑΝΟΥ

μιμούμεθα τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἀλιεῖας, μὴ διαλάττωμεν, μὴ δὲ φανεροῖς ὡρ διατόπιτο, ἀλλ' εἰκῶς τῶν λίθων.

Μ. φασὶ ταῦτα, τὸ δὲ σὸν πολλῶν παραδοξότερον ὢ πρωτεῖν. Π. οὐκ οἶδα ὡς μενέλαε τίνι ἄμ' ἄλλω πεισενσείας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς πιστῶν. Μ. ἰδὼν εἶδον, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτόν ποῦν καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

πανόπης, καὶ γαλήνης.

ΠΑΝΟΠΗ.

εἶδες ὡς γαλήνη χθὲς οἶα ἐποίκσερ ἡ βριε παρατὸ δῆπνον ἐν θετταλία, διότι μὴ καὶ αὕτη ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γ. οὐ ζυνηστίω μὲν ὑμῖν ἔγωγε, ὁ γὰρ ποσειδῶν ἐκέλευσέ με ὡς πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος, τι δ' οὖν ἐποίκσερ ἡ βριε μὴ παροῦσα; Π. θέτις καὶ πηλὺς ἀπεληλύθεισ' ἀρ' ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ φηλαμφιτρίτης καὶ τοῖ ποσειδῶν παρὰ μεφθέντες, ἡ βριε δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντα, ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως, πρὶν μὲν πινόντων, ἐνίωρ δὲ κροτούντων, ἢ ὑπὸ ἀπόλλωνι κισαρίζοντι, ἢ ταῖς μοῦσαις ἀδόνσας προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλερ ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦ ὅλον ὡς γαλήνη, ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ καλὴ λαβέτω, κυλινοῦμενον δὲ τοῖτο, ὡς περ ἐξεπίτηδες, ἡλε ἔνθα ηῖρα τε, καὶ ἀφροδίτη, καὶ ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο, καὶ ποσειδῶν ὁ βριε ἀνελόμορος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν κρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν. τί γὰρ εἶδ' ἐπιθεῖν ἐκείνων παροῦσῶν, αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι δ' μῆλον ἀξίουρ, καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησερ αὐτόρ ὅτι ἄχρι χειρῶν προυχώρησε τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἐκείνορ αὐτόρ μὲν οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου,

ἦκε // λιθο.

mitans petram: quo non prodatur piscatoribus, nō immu-
tatus/neque apparens id esse ob hoc, sed similis videtur la-
pidi. M. Aiunt hæc. Sed tuum multo incredibilius
Proteu. P. Non noui Menelae, cui nā alteri credide-
ris: quū ipsis tuis oculis fidem neges. M. conspīcatus vi-
di, sed prodigiosa res est: eundem ignem & aquam fieri.

5. Panopeæ. & Galeni. galenc/PANOPEA.

Vidisti Galene, heu qualia fecit Contentio inter coenā
dum in Thessalia: eo quod nō & ipsa vocata fuerat in cōui-
uium? G. Non cōuiuabar vobiscū ego quādoquidem
Neptunus iusserat me o Panopea, pacatum interea serua-
re pelagus. Verūtamen quid fecit cōtentio? quia præsens
non aderat. P. Thetis & Peleus abierunt in thalamum, ab
Amphitrione & Neptuno dimissi. at contentio interea
clam omnibus (factu enim facile erat) aliquibus bibenti-
bus, nonnulli vero applaudentibus, aut Apolline cythara
canenti, aut Musis concinentibus intentis, iniicit in conui-
uium malum quoddam vndequaque pulchrum, aureum
prorsus o Galene. Inscriptum porro huic erat, pulchra ac-
cipiat. Versabatur vero ipsum: quemadmodum de indu-
stria fit, venitque deinde Iuno/Venus/atque Minerva, ac
discumbebant. Verum vbi Mercurius accipiens legisset
quæ inscripta erant, nos quidem Nereides conticuimus,
quid enim opportunum fuisset nos facere & vnaqueque su-
um esse malum putabat. Deniq; nisi Iupiter ipse instituis-
set: ad manus vsque processisset res. Verumtamen il-
le, non indico inquit, de hac re,

indico

m. iiii.

et galenis
est enim ya
λΗΥΗ. tranqu
litas maris.

phabet ista dra
gnis incim gre
tomo. 1. p. lana
158.

ΔΙΑ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Γβι. Δικάσαι //
 ι. κριτο. Δικά//
 αι ηξίου. //
 κ. αλιω σιφια
 γκω.

καί τοι ἐκείναι αὐτὸν Δικάσαι, ἄπιτε δὲ ἐς τὴν ἰδίω πα-
 ρὰ τὸν πριάμου παῖδα, ὃς οἶδ' ἔτε διαγνώσαι πῶς καλίσ-
 να, φιλόκαλλος ὦρ, καὶ οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ κρίναι κακῶς.

Γ. τί οὖν αἰδεσίω πανόπης; Π. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασ-
 σι πρὸς τὴν ἰδίω. Γ. καί τις ἔξει μεταμικρὸν ἀπαγέ-
 λωρ ἡμῖν πῶς κρατούσας; Π. ἦδ' ἡ σοὶ φημί, οὐκ ἄλλη
 κρατήσει τῆς Αφροδίτης ἀγωνισομένης, ἢ μὴ τι πάνυ ὁ Διοκ-
 τητὴς ἀμβλυώτῃ!

Τρίτων. Ἀμυμώνης, καὶ Πόσειδων.

Τ Ρ Ι Τ Ω Ν.

Ἐπὶ τῷ Λέρναρῳ Πόσειδον, παραγίγνεται κατ' ἐκάστῳ
 ἡμέρᾳ ὑδροσομῆν παρθένην ἀγαλόν τι χρῆμα, οὐκ
 οἶδ' ἄγωγε καλλίω παῖδα ἰδίω. Π. ἐλευθέραμ τινὰ ὦ
 τρίτων λέγεις, ἢ δευράπαινά τις ὑδροφόρῃ, ἔστιμ; Τ. οὐ
 μενοῦν, ἀλλὰ τοῖ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία δ' ἦν πεντή-
 κοντα, καὶ αὐτὴ Ἀμυμώνη τ' ὄνομα, ἐπυθόμην γὰρ ἦτης κα-
 λοῖτο καὶ τὸ γένος, ὃ Δαναός δ' ἐσκληραγωγῆ. τὰς θυγα-
 τέρας καὶ αὐτοὺς γῆρ Διδάκσει, καὶ πέμπει ὑδωρ τε ἄρυ-
 σομῶας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδ' εὖει ἄοκνους εἶναι αὐτάς.

Π. μόνη δὲ παραγίγνεται μακρὰν οὕτω πῶς ὁδὸν ἄρ' ἄρ-
 γους ἐς Λέρνας; Τ. μόνη, πολλοὶ δ' ὕψιαρ Δὴ τὸ ἄργον
 ὡς οἶσθα, ὥσε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφορεῖν. Π. ὦ τρίτων,
 οὐ μετρίως μεδ' ἰετάραζας εἰπὼν τὰ περὶ φη παρθένας, ὥσε
 τε ἴωμερ ἐπ' αὐτῶ. Τ. ἴωμερ, ἦδ' ἡ γὰρ καιρὸς φη ὑδρο-
 φορίας, καὶ σχεδὸν που κατὰ μέσῳ πῶς ὁδὸν ἔστιν, ἰούσθ
 ἐς πῶς Λέρνας. Π. οὐκοῦν ζεύζορ τὸ ἄρμα, ἢ τὸ μὲν πολ-
 λὴν ἔχει πῶς Διατριβῶν, ὑπάγειρ τοὺς ἴωπους τῆς ζεύγλης,
 καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειρ, σὺ δὲ ἄλλὰ Δελφινά μοι τινὰ

quamuis ille ipsum iudicem futurum arbitrarentur. Abi-
te verò in Idam ad Priami filium, qui nouit discernere pul-
chritudinem: elegans ipse quum sit non iudicabit perpe-
ram. G. Quid igitur deæ faciebant ò panò? P. Ho-
die, vt puto, abeunt in Idam. G. Et quis veniet paulo-
post nunciaturus nobis eam que vicerit? P. Iam tibi di-
co. non alia vincet Venere certante, nisi mirum inmodum
iudex cæcutiat.

ὁ πανορ.

TRITONIS. AMYMONIS. & NEPTUNI.

T R I T O N.

Ad Lernam neptune, proficiscitur quolibet die aquatu-
ra virgo vndecunque pulchra quedam, nec noui ego pul-
chriorem puellam me fuisse conspiciatum. N. Liberam
ò Triton dicis, aut ancillam quæ aquam gestat? T. Non
profecto, sed Danaï illius filiam / que ex .l. filiabus vna est
& ipsa, Amymonéq; est illi nomen. Audiui enim quo no-
mine vocetur & genus. Danaus verò dure tractat filias, &
manu operari docet. mittit'q; ad aquam hauriendam, atq;
ad alia, erudiens ipsas / ne desidia torpeant. N. Ve-
rum tamen sola ne proficiscitur illa adeo longam viam ex
Argo ad Lernam? T. Sola. siticulosum vero Argos est,
vt nosti, quapropter semper aquam ferre illi necesse est.
N. Triton, non mediocriter me conturbasti / his dictis
de puella, quapropter vadamus ad ipsam. T. Eamus iam
em tempus est aquæ ferendæ: & ferme alicubi in media via est
vadens in Lernam. M. Igitur iunge currum. At hoc certe
magnam prestat imorationem: adiungere equos iugo: &
currum præparare. Quin tu igitur delphinum quendam

ἡ ἀμύμων
τομ. 1. πλαν.
.159.

ἡ ἀμύμων
ἦν ἓν ἐξ
.50. φιλιάων
δαναῶν.

τῶν ὠκέων παρὰ στήθεσιν, ἐφίπασσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοὺς τὰ
 χίστα. τ. ἰδοὺ σοὶ οὕτως ὁ Δελφίνων ὠκύτατος. π.
 εὐγε ἀπελαύνω μερ, σὺ δὲ παρανήχου ὡς τρίτων, καὶ περὶ ἡ πά
 ρεσ μὲρ ἐς πλὴν Δέρναρ. ἐγὼ μὲν λοχῆσω ἐν ταῦτά που, σὺ
 δ' ἀποσκόπει ὅπου τ' ἄρ' αἰσθῆ προσιοῦσα ἑαυτῷ. τ.
 αὐτῆ σοὶ πλοῖον. π. καλὴ ὡς τρίτων καὶ ὥρα ἰα παρθένοσ,
 ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν. π. ἀνδρωπε, ποῖ με ξυνῆ
 πάσαρ ἀγαι; ἀνδραποδιστῆσ εἶ, καὶ ἔοικασ ἡμῖν ἄπ' Αἰγύ
 πτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι, ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.
 τ. σιώπισορ ὡς Αμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστίν. Α. τί ποσειδῶν
 λέγαι; τί βιάξῃ με ὡς ἀνδρωπε, καὶ ἐς πλὴν θάλαττον καθέλ
 κει; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγῆσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα. π. θάρ
 ρει, οὐδ' ἐμ Δεινὸν μὴ πάθῃσ, ἀλλὰ Ἐπὶ γλῶσσῃ ἐπώνυμόν σοι ἀ
 ναδ' οἰθῆναι ἔασω ἐν ταῦτά, πατάξασ τῆ τριαίνῃ πλὴν πέτραν
 πλοῖον τοῦ κλυσματος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἐσθ, καὶ μόνῃ τῷ
 ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεισ ἀποθανοῦσα.

Νότου. καὶ Ζεφύρου.

ΝΟΤΟΣ.

ταύτῃ ὡς Ζεφύρε τὴν Δάμαλιν, ἢν Διὰ τοῦ πελάγουσ
 ἐς Αἰγυπτον ὁ Ερμῆσ ἀγαι, ὁ Ζεὺσ Διεκόρησερ ἀλοῦσ ἐρωτι.
 Ζ. ναί ὡς Νότε, οὐ Δάμαλισ δὲ τότε, ἀλλὰ παῖσ ἢν τοῦ πο
 ταμονὸσ Ἰνάχου, νῦν δὲ ἢν ἡρα τοιαντῷ ἐποίκησερ αὐτῷ, ξηλο
 τυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἑώρα ἐρῶντα τὸν Δία. Ν. νῦν
 οἶσ ὅτι ἐρᾷ φθι βοός; Ζ. καὶ μάλα, καὶ Διὰ τοῦτο ἐς
 Αἰγυπτον αὐτῷ ἔπεμψε, καὶ ἡμῖν προσέταξε, μὴ κυμαί
 νει πλὴν θάλασσαν, ἐστ' ἄρ' Διανήξῃται, ὥσ ἀποτεκούσα ἐ
 κῆ, κνῆ δὲ ἢ ἡ θεός γένοιτο καὶ αὐτῇ καὶ τὸ τεχθέρ.
 Νότηρ. ἢ Δάμαλισ θεός; Ζεφύρῃ. Ἐ μάλα ὡς Νότε, ἄρ
 ρει τε ὁ Ερμῆσ ἐφῆ πῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσαι Δέσποινασ.

celerrimum constitue, quem ego festinatissime conscen-
 dero. T. Eccū tibi huncce delphinorum velocissimū. N.
 Euge vtamur eo. tu vero adnata ò Triton, & postquam
 assumus ad Lernā, ego insidiabor hic alicubi, tu vero spe-
 culaberis, sicubi sentias ipsam accedentem. T. Ipsa tibi
 propinqua est. N. Pulchra ò Triton & formosa virgo. sed
 cōprehēdēda nobis est. A. Homo. quo me correptam, du-
 cis? Plagiarius es, & videris nobis ab Aegypto deo mis-
 sus esse, quapropter inclamabo patrem. T. Tace Amy-
 mone. Neptunus est. A. Quid Neptunum dicis? quid
 violas me homo, & in mare detrahis? ego vero suffoca-
 bor misera, atque submergar. N. Confide, nihil graue
 patieris, sed & fontem tui nominis tibi scaturire sinam
 hic, percusa tridente petra propè littus. tu quoque foelix
 eris, ac sola sororum aquam non feres mortua.

7. Notī. & zephyri.

NOTVS.

Hanc zephyre iuuenca, quam per pelagus in aegy-
 ptum Hermes ducit, Iupiter violauit, captus amore,
 z. Profecto Note, non iuuenca tunc, sed filia erat flu-
 uij Inachi, nūc vero Iuno talē fecit ipsam, zelotypia mo-
 ta: quandoquidem videbat amantem Iouem? N. Nunc
 igitur num adhuc amat bouem? zephyri Im-
 pense, atque ob id in Aegyptum ipsam misit, & nobis im-
 perauit, ne estuare faceremus mare, donec transuecta fue-
 rit vt pariat illic. parturit vero iam. Deus fiat ipsa & fo-
 tus. N. Iuuenca ne deus? z. Et maxime Noxē, imperabit
 que vt Mercurius dixit, nauigantibus, & nobis erit regina.

n ij

*l'Inamy greca
 tomo. 1. plan
 .161.*

ὄντινα ἄρ ἡμῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

Ν. θεραπευτέα τοι γαροῦν ὦ Ζέφυρε ἤδη Δέσποινά γε
 οὔσα, νῆ Δία ἐννοσέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Ζ. ἀλλ' ἤδη γὰρ
 διεπέρασε καὶ ἐξένευσεν ἔς τὸ γλῶ, ὄρα, ὅπως οὐκ ἔτι μὲν
 τετραποδίστι βαδίζει; ἀνοσθώσας δ' αὐτῷ ὁ Ερμῆς γυναι-
 κα παγκάλω αὐθις ἐποίησε. Ν. παράδοξα γοῦν ταῦτα
 ὦ Ζέφυρε, οὐκ ἔτι τὰ κέρατα οὐδὲ οὐρά καὶ διχκλὰ τὰ σκέλη,
 ἀλλ' ἐπέρασθ' ἴκρη. ὁ μὲν τοι Ερμῆς τί παθῶν μεταβέ-
 βληκερῆ αὐτὸν, καὶ αὐτὶνεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται.
 Ζ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνῳ οἶδε τὰ
 πρακτέα.

Ποσειδῶνος. καὶ Δελφίνων. ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Εὔγε ὦ Δελφίνες, ὅτι αἰεὶ φιλόανθρωποι ἐστέ, καὶ πά-
 λαι μὲν τῆς Ἰουῆς παιδίον ἐπὶ τῆρ Ἰσθμῶν ἐκομίσατε,
 ὑποδέξαμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμ-
 πεσῶν, καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τούτον τὸν ἐκ μηθύμνης
 ἀναλαβὼν ἐς ταινάρου, αὐτῆς σκευῆ καὶ κιθάρα, οὐδὲ περι-
 εἶδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δελφίνων.
 μὴ θαυμάσῃς ὦ Ποσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εἴ ποιοῦμαι,
 οἷον ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοῖ' ἰχθύες γενόμενοι. Π. καὶ μέμ-
 φομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχίσας μετέ-
 βαλε, Δέον χερῶσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπο-
 γάγετο, ὅπως γοῦν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τούτον ἐγένε-
 το ὦ Δελφίμι; Δ. ὁ Περίανδρος οἶμαι ἔχαρεν αὐτῷ, καὶ
 πολλὰ κίς μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῆς τέχνης. ὁ δὲ πλου-
 τήσας παρὰ τοῦ τυράννου, ἐπεθύμησε πλενσας οἰκαθε-
 ἔς τὸ Μήθυμναρ, ἐπιόειξασθαι τὸν πλοῦτον, καὶ ἐπιβάς

τοῦ Σίμωνος

1.

quemcūq; nam voluerit emittet, aut cohibebit à flatu. N. Ancilla igitur zephyre, iam regina existens, per Iouem beneuola equidem sic fiat magis. ZEPHY. At modo pertransijt: innuit'q; in terram. Vides quomodo non amplius velut quadrupes icedit s' erectā equidem ipsam mercuri mulierē omnino pulchrā rursus fecit. N. Inopinata igit' hęc zephyre, eo q' non amplius illi adsunt cornua/neque cauda, ad hęc non bifidę tibię. sed amabilis est puella mercurio quid accidit quod transmutauerit se, pro adulescente caninus aspectu factus. z. Non operosum fuerit nos inquirere, quoniam melius ille nouit agenda.

8. NEPTVNI. & DELPHINORVM. Neptu. Euge delphini. quandoquidem semper amatores hominū estis, & olim eius quę Ino vocabatur filiū, ad Isthmō portauistis susceptum à Scironijs saxis cum matre vbi illapsus est. Et nunc tu citharedum hunc ex methymna accipiens Arionem/ sustulisti in rænaron ipso ornatu & cithara: neque contempsisti perperan à nautis interimendum. D. Ne mireris neptune, si hominibus benefacimus. ex hominibus equidem & ipsi nos sumus pisces facti. N. Enimvero conquæror ob Bacchum: quod vos expugnatos nauali pugna, transformauit, debuerat enim vos capere manu solū: sicuti alios subiugauit. Quopacto igitur de Arione hoc contigit Delphine. D. Perian der puto congratulabatur ipsi, & sæpe accersebat eum ob artem. Ille vero ditatus a tyranno, in animum induxit, vt nauigaret domum in Methymnam, demonstratus

(rus opes, vbi conscendit

n. iij.

*In uiam greci
tomo. 1. plana
162.*

πορθεμίου τινός, κακούργων ἀνδρῶν, ὡς εἶδε πολλὸν χρυσὸν καὶ ἀργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλευοσιν αὐτοῖς οἰναῦται, ὁ δὲ ἠκροώμιω γὰρ ἅπαντα παρὰ νέων τοῖς σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν λέδοκται ἔφη, ἀλλὰ πῶς σκευὰ ἀναλαβόντα με καὶ ἄσαντα θρηῆνών τινα ἐπὶ ἐμὰς τῶς ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτὸν ἐπέτρεψα ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὰ σκευὰ, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς πῶς θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανόντα μενθεῖ, ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν καὶ ἀναδέμενος αὐτὸν, ὄξενηζάμιω ἔχων εἰς ταίναρον. Π. ἐπαινῶ φίλῃ φιλοτιμίας, ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκες αὐτοῖς τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶνος. καὶ Νηρείδων. ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο ἐς ὃ ἡ πᾶσι καθήκεν, ἑλλήσποντος ἀπὸ αὐτῆς καλείσθω, τὸν δὲ νεκρὸν ἡμεῖς ὡς Νηρείδες παραλαβόνσαι, τῆς Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφῆν ὑπὸ τῆς ἐπιχωριῶν. Νηρείδων. μηδ' αμῶς ὡς Πόσειδον, ἀλλ' ἐν ταῦτα ἐν τοῖς ἐπὶ ὠνίμω πελάγει τετάφθω, ἔλεον μεν γὰρ αὐτῶν, οἰκτιστὰ ὑπὸ φίλῃ μητρυσίᾳ πεπονθῆναι. Ποσειδῶν. τοῦτο μὲν ὡς ἀμφιτρίτη οὐθέμις, οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐν ταῦτα πρὸς κῆσθαι ὑπὸ τῆς ψάμμω αὐτῶν, ἀλλ' ὅπως ἔφη, ἐν τῆς Τρωάδι ἐν τῆς χερῶν ἦσω τεθάφεται, ἐκείνο δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῆς ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ τὰ καὶ ἠίνω πείσεται, καὶ ἐμπεσῆται ὑπὸ τῆς Ἀθάμαντος διωκουμένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπὸ ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶντος καθόπως καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τ' ἀγκάλης. Ν. ἀλλὰ κακείνῳ σώσαι δεήσει χαρισάμεντο τοῖς Διονύσῳ, τροφὰς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτρη ἠίνω

nauiculam quandam sceleratorum virorum & ubi monstrauit quantum ferret auri & argenti ac posteaquam in medio aëgeo fuerunt insidiantur ipsi nautæ. Ille vero (audiebat omnia) adherens scaphæ. Quandoquidem hæc uerbis uisa sunt ait, ornatu capto & decantato quodam lugubri carmine de me ipso, spontaneum sinite præcipitare me ipsum, concesserunt nautæ. Et ornatum accepit cecinit valde argute, desiliitque in mare, ut statim omnino moriturus. At ego susceptum, & superpositum mihi ipsum, perduxi continens usque in tenaron. N. Laudo amorem musicæ, dignam enim mercedem reddidisti ipsi pro auditu citharæ.

audiente me
Omnia) et
est par ent
Sus if

9. Neptuni. & Nereidum. NEPTVNVS.

Angustum quidem est hoc mare in quod Helles puella decidit, quæ Hellepontus ab ipsa vocetur. Verum mortuam vos Nereides accipientes, ad Troadem afferte, ut sepeliatur ab incolis. NER.

pl many grec
tomo. 1. pla
164

Nequaquam neptune, sed hic in sui nominis pelago sepeliatur, miseremur enim ipsius, quæ miserrime à nouerca passionibus affecta est.

neptunus NEREIDVM. — hoc quidem amphitrite, nec fas est & maxime inhonestum, si hic alicubi iaceat, sub arenam ipsam, sed quod dixi, in Troade in Chersoneso sepeliatur. At istuc solatium erit ipsi, quæ paulopost similia tentare & Ino persuadebitur, quæ incidet, ab Athamante persequuta, in pelagus, à summo Citherone: qua parte descendet in mare, habens filium in uenis.

NEREIDVM. Sed & illam seruare oportebit, quo gratificemur Baccho, alumna enim ipsius & nutrix Ino est.

n iiii

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Π. οὐκ ἔχρῳ ὄντω πονηρὰν ὄψαμ, ἀλλὰ θεῖ Διονύσῳ
 ἀχαριστῆρ ὡς Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον. Κ. αὐτὴ δὲ ἄρα τί πα
 θούσα, κατέπεσε μ' ἀπὸ τοῦ κριού, ὃ ἀδ' ἐλφός, δὲ ὁ φρυζῶ
 ἀσφαλῶς ὀχῆται. Π. εἰκότως, νεανίας γάρ, καὶ δάμασ
 ται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν, ἢ δὲ ὑπὸ ἀκροαίας ἐπιβάσασα ὀ
 χήματ' ὡς παρὰ ὄζου, καὶ ἀπιδούσα ἐσβάθη ἀχανές,
 ἐκπλαγῆσα, καὶ θεῖ δάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλλιγγιάσ
 σατα, πρὸς τὸ σφοδρὸν φθιπτήσεως ἀκρατῆς ἐγένετο πῶ
 κεράτωρ τοῦ κριού, ὡς τῆς ἀπειλήπτο, καὶ κατέπεσε μ' ἐς
 τὸ πέλαγος. Ν. οὐκοῦν ἔχρῳ τὸ μητέρα πῶν Νεφέλλω
 βοηθῆν πιπτονση. Π. ἔχρῳ, ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλῶ φθι Νε
 φέλλης Δυνατωτέρα.

Ἰριδ' ὅ. καὶ Ποσειδῶνος.

ΙΡΙΣ,

τῶν νῆσῶν πῶν πλανωμένη ὡς πόσειδον, ἀποσπασ
 σθεῖσαρ τῆς σικελίας ὑφαλον ἐπινήχου συμβέβηκε,
 ταντῶ φησὶν ὁ Ζεὺς, στήσῳ ἦδη καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίη
 σον ἦδη Δῆλον ἐν θεῖ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στικ
 ρίξας πάνυ ἀσφαλῶς, δῆται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσειδῶ.
 πεωράξεταί τοιτο ὡς Ἰρι, τίνα δὲ ὅμως παρῆξει αὐτῶ πῶ
 χρείαρ ἀναφανῆσα καὶ μηκέτι πλέουσα; Ἰριδος, πῶ
 λητῶ ἐπ' αὐτῆς δῆ ἀποκνηῖσαι, ἦδη γὰρ πονήρως ὑπὸ πῶ ὡ
 δίνωρ ἔχει. Ποσειδῶν τί οὔν οὐχ ἱκανός ὁ οὐρανός
 ἐν τεκῆρ; εἰ δὲ μὴ οὕτ' ὅ, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἄρ ὑποδέ
 ξασθαι δάματο τὰς αὐτῆς γονάς; Ι. οὐκ ὡς πόσειδον,
 ἢ ἦρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε πῶν γῶν, μὴ παρὰ χερ
 τῆ λητοῖ πῶ ὡδίνωρ ὑποδοχῶν, ἢ τοίνω νῆσος αὐτῆ, ἀνώμο
 τός ἐστιν ἀφανῆς γὰρ ἦρ. Ποσειδῶ. σωίημι, στήδι ὡ
 νῆσε, καὶ ἀνάδυσθι αὐθις ἐκ τοῦ βυθού, καὶ μηκέτι ὑποφέρου,

ἰλος. δ. manifest
 tus. hinc dida
 t de los insula qz
 rraznit et se se
 manifestabit.

N. Nō cōueniēs fuerit, tā sceleratā existentē, verūtāmē
 Dionysio nō gratificari o Amphitrite, indignū est. NER.
 Ipsa certe quā passā / decidit ab ariete: frater vero Phry
 xus secure profectus est. N. Merito iuuenis enim est,
 potens resistere periculo. Illa verò insueta / vbi conscen
 dit vehiculum inopinatum, & respexit in patulam exter
 rita profunditatem, prę timore simul detenta / & vocife
 ravit, ob violentiam casus, impotens reddita est cornuum
 arietis: quę vehementer comprehēderat, & decidit in pe
 lagus. NER. Igitur oportebat matrem Nephelen auxi
 liari cadenti. N. Oportebat quidem: sed fatum Nephelē
 porentius est.

.10. IRIDIS. & NEPTUNI,

IRIS.

*Plinij greci
tome. 1. pla.*

Insulam errantem neptune, separatam à Sicilia, subma
 rinam, emergere contingit. hanc ait Iuppiter, firmam si
 ste modo: atq; cura vt appareat, facitoq; eā Delon in Ægeo
 medio firmiter manere: stabilitam valde secure, indiget
 enim in aliquo ipsa. NE. Paulò post fiet hoc iris. Verun
 tamen quam prębebit ipsi vtilitatem apparens / & nō am
 plius natans? IRIS. Latonam in ipsa oportet partum de
ponere, iam enim laborat: ob grauedines. NE. Nūquid
 igitur sufficit illi cęlum ad partum? Si vero neq; hoc equi
 dem tota tellus num suscipere posset ipsius liberos? IRI.
 Non neptune. Iuno enim iuramento magno astrinxit
terram, ne se exhibeat Latonę grauedinum ministram.
 hęc igitur insula ipsa / non addicta iuramento est, eo quod
 tum neutiquam apparuerit. NEPTV. Intelligo. Siste o
 insula, & emerge rursus ex profundo, nec ampli⁹ subsidas

.165

ΔΙΑ. ΔΟΥΝΟΙ

ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι ὡς εὐδαιμονοεστᾶτη τοῦ
 ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν, καὶ ὑ-
 μῆς ὡς τρίτωνες, διαποροῦσάμενσατε πῶς λητῶ ἐς αὐτῶν, καὶ
 γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. Δράκοντα δὲ ὅς νῦν δέξοιστρεῖ, αὐτῶν
 φοβῶν/τὰ νεογνὰ, ἔπειθ' ἀμ τεχθῆ ἅυτικά μέτρησι, καὶ τιμω-
 ρήσῃ τῆ μητρὶ, σὺ δὲ ἀπάγγελε τοῦ Διὸς, πάντα εἶναι εὐπρε-
 πῆ, ἔσθηκερὴ δὴ λος, ἠκέτω ἠ λητῶ, ὅ τικτέτω.

Ξάνθου, καὶ θαλάσσης.

ΞΑΝΘΟΣ.

Δέξαι με ὡς θάλασσα ληνὰ πεπονθότα, κατὰ σβροσόν
 μου τὰ τραύματα. Θ. τί ποιοῦς ὡς Ξάνθε; τίς σε κατέ-

καυσεν; Ξ. ἠφαιστὸς, ἀλλ' ἀπηνδράκωμα ὥλως ὁ κα-
 κοδαίμων, καὶ ζέω. Θ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

Ξ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς θεῆς ἠφαιστὸς, ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς
 φρύγας, ἠκέτευσά, ὅδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑ-

πό τῶν νεκρῶν ἀπέφρομττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀ-
 θλίους, ἐπῆλθον ἐπικλύσαι δέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀπόσχοι-

τὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐντανύθα ὁ ἠφαιστὸς ἔτυχε γὰρ πλοσίου
 πού ὦν, πᾶν ὅσον, ὄϊμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῆ Αἴτην

καὶ εἶπο δὲ ἄλλοθι, φέρωρ, ἐπῆλθε μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς
 πτελέας καὶ μυρρίκας, ὥπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμο-

νας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέλυας, αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι
 ποιήσας, μικρὸν δὲ ἔργον ὀλομίζηρόν εἰργασταί, ὄρα δὲ οὐ ὡς

πῶς δίακειμα ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων; Θαλάσ.
 θολερὸς ὡς Ξάνθε καὶ θερμόεις, ὡς εἰκόεις, τὸ αἶμα μὲν ἀπὸ τῶν

νεκρῶν, ἠ δὲ ῥυμη δὲ ὡς φῆς ἀπὸ τῆς πυρρῆς, καὶ εἰκότως ὡς Ξάν-
 θε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ ἀδυσθεῖς ὅτι κηρε-

δος υἱὸς ἦν. Ξ. οὐκ ἐδὲ οὐ ἔλεῖσαι γείτονας ὄντας τῆς φρύγας; Θ.
 ἔν ἠφαιστὸν ὅς οὐκ ἐδὲ ἔλεῖσαι θεῖος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα.

ἀπέφραττε/τ
 εἶπτο· εὐχαιοσὶ
 πάλι

βλῆμος

sed firma mane: ac suscipe o foelicissima, fratris mei liberos duos pulcherrimos Deorum. Et vos o Tritones, peruehite Latonam in ipsam: tranquillaque sint omnia. Draconem vero, qui nunc furit ipsam perterrens, ac nouiter genitos, ubi pepererit, protinus adorientur paruuli, ac punient pro matre. Tu vero renuncia Ioui, omnia probe esse acta, stetit Delos, venitque Latona, & peperit.

.xj. Xanthi. & Maris.

XANTHVS. *In manu graeci*

Suscipe mare grauia passum, extingue mihi vulnera.

tomo. 1. plan

M. Quid hoc est o Xanthe? quis te combussit? X. Vulca-

166.

nus. Sed ardeo a prunis prorsus incoelix, atque combu-

ror. M. Verum quamobrem tibi iniecit igne? X. Propter

Achillem Thetidis filium. nam cum ille interimeret Phry-

ges, supplex illum rogavi. at ille non cessauit ab ira, praeter mor-

tuis corporibus obturauit mihi alueum. at ego miseratus

summissos, subiitque in mentem, ut eum submergere, quo

territus abstineret a viris troianis. Illic tamen vulcanum erat

Ab vulcano. legi

prope alicubi exans, omnem prorsus, ut puto, ignem tunc simul

que m.

// ille habebat, quantum in Aetna & alibi esset ferens, iniecit

mihi, combussitque vlnos, & myrricas, ac interfecit incoeli-

ces pisces/atque anguillas. At ipsum quidem me exilire fecit,

parum quoque abfuit, ut non integre aridus redderem. Vi-

des vero, quomodo iaceo propter iniustiones? T. turbidus

mare,

es o Xanthe, & calidus, ut par est, sanguis quidem a mor-

tuis est, calor vero, ut ais, ab igne. Et merito o Xanthe, quod

contra meum genitum coniurasti, non veritus, quod Nereidis filius

erat. X. Num oportuit me misereri propinquorum Phrygum?

M. At Vulcanum misereri oportuit Thetidis filij Achillis.

o ij

Δωρίδ' Θ. και Θέτιδος. ΔΩΡΙΣ.

τί Δακρύεις ὦ Θέτις Θέτις. καλλίστῳ ὦ Δω-
 ρί κόρῳ εἶδ' ὄρ' ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσα, αὐ-
 τήν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἄρτι γέννητομ ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ,
 τοὺς ναύτας ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδ' ἄρ' πολὺ ἄ-
 πό τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφῆναι ἐς πλὴν θάλασσαν, ὡς
 ἀπόλοιτο ἢ ἀθλία καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφ' Θ. Δωρίς.
 τίν' Θ' δ' ἔνεκά ὦ ἀδελφὴ. ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα.
 Θέτις. Δακρύσιος ὁ πατήρ αὐτῆς, καλλίστῳ ὄυσαν ἐπαρ-
θένευσεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν, εἶτα, τὸ μὲν
ἀλκίδες οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δ' οὖν τὸν Δία χρυσὸν γένόμε-
νον, ῥυθῆναι Διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτῷ, δεξαμένη δ' ἐκεί-
νῳ ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέ-
σθαι, τοιοῦτο αἰσθόμενον ὁ πατήρ ἀγρίος τις καὶ ξηλότυπος
γέρωμ, ἠγανάκτησε, καὶ ὑπότινος μεμοιχεῦσθαι οἰθεῖς αὐ-
τῷ, ἐμβάλλει ἐς πλὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκνύσασα. Δωρίς.
 ἢ δὲ τί ἔπραττεν ὦ Θέτι, ὁ πότε καθίκετο Θέτις.
 ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα ὦ Δωρί, καὶ ἔφερε πλὴν καταδίκῳ, τὸ
 βρέφ' Θ' δὲ παρητῆτο μὴ ἀποθανεῖν, Δακρύσασα, καὶ τῷ πάπ-
πῳ δ' ἐκινύουσα αὐτὸ κάλλιστον ὄρ. τὸ δὲ ὑπὸ ἀγνοίας τ' καὶ
 κῶμικῶν ἐμειδία πρὸς πλὴν θάλασσαν, ὑποπίμπλαμα αὐ-
 ρίδος τοῦ ὀφθαλμοῦ, Δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.
 Δωρίς. καμὲ Δακρύσαι ἐποίκασα, ἀλλ' ἦδ' ἡ τεθνῆσιν
 Θέτις. οὐδ' αὖ μῶς, νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφι-
 πλὴν σέριφορ, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα. Δ. τί οὖν οὐ
 χὶ σώξομεν αὐτῶν τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλόνσαι ἐς
 τὰ δίκτυα τοῖς σεριφίοις, οἳ ἂν ἀσπασάντες σώσουσι Δηλο-
 νότι. Θ. εὐλέγεις, οὕτω ποιῶμεν μὴ γὰρ ἀπολέσθω μή-

ντιον m αυκις bez
 ωπρισις δαναει

ξ. 3.

ακρισιο.

12. DORIDIS, & THETIDIS. DORIS:

Quid lachrymaris o Thetis? T. Pulcherrimam o Doris puellam, vidi in arcam à patre deiectam. Illam deniq; ac infantem, prolem nuper genitam præcepit pater, vt à nautjs susciperentur in arcula, & vbi multum à terra diuulsi fuerint, demittant in mare, quo pereat misera ipsa cum infante. DORI. Cuius verò rei gratia o soror? quandoquidem exacte didicisti omnia. THE. Acrisius pater ipsius, pulcherrimam, deuouit virginem Dijs, in æneum quedam thalantum immissam. Deinde (quod tamen pro vero non dixerim) aiunt Iouem aurum factum defluxisse per impluuium ad ipsam, vbi suscepit verò illa in sinum defluentem deum, grauidam factam. Hoc sentiens pater, agrestis quidem, & zelotypus, senex, indignatus est, & ab aliquo vitiatam esse putans / ipsam deiecit in arcam, nouiter enixam. DORIS. Illa verò quid fecit o Thetis, quando peruenit ad mare? THE. De se ipsa quidem silebat o Doris, & ferebat condemnationem. Infanti verò precabatur, ne mors contingeret, plorans, & patri auo demonstrans ipsum pulcherrimum existentem. Hoc verò ob innocentiam suam malis subridebat vsq; ad mare. Mox irrigauit oculos, lachrymans ex frequenti illius recordatione. DO. Et me lachrymari fecisti. Ad nunquid iam mortui sunt? THE. Nequaquam nauigat enim adhuc in arca circa riphon, viuentes ipsos asseruans. DO. Quid igitur? nonne seruemus ipsam piscatoribus / iniectam in retia Seriphij? Illi vero deuulsi seruabunt.

THE TIS. Bene dicis, sic faciamus, ne pereat cere-

o. iij.

*Manus greci
tomo. 1. plana
.167.*

*acrisius pater
danaes. que
ex Jobe pepercit
por scuz. vt me
tamorph. libro
.4. et infra
folio. 57. plana
.1.*

ΔΙΑ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

τε αὐτή, μή τε τὸ παιδίον οὕτως ὄμκαλόν.

ΕΝΙΠΕΩΣ, καὶ ποσειδῶν. ΕΝΙΠΕΥΣ.

οὐκαλὰ ταῦτα ὡς ποσειδῶν, εἰρήσεται γὰρ τ' ἀληθές,
ὑπελθὼν μου πλὴν ἐρωμένῳ, εἰκασθεῖς ἐμοί, Διεκόρησας πλὴν
παῖδα. ἢ δὲ ὤετο ἄντ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦ-
το παρῆχερ' αὐτῷ. ποσειδῶ. σὺ γὰρ ὡς ἐνιπεν', ὑπερο-
πτικός ἦσθα καὶ βραδύς, ὅς κόρης οὕτω καλῆς, φοιτώσης
ὁ σήμερον παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἐρωτῶ, ὑπερεώ-
ρας, καὶ εἰχαιρῆς λυπῶν αὐτῷ. ἢ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύ-
σας, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη, ἐνίοτε εὐχετό σοι ἐντυ-
χῆν, σὺ δ' ἐθρύπτου παρὸς αὐτῷ. Ε. τί οὖν; διὰ τοῦ-
το ἐχρῶ σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ κατυποκρίνεσθαι
ἐνιπέα ἀντὶ ποσειδῶν εἶναι, καὶ κακασοφίσασθαι τὸ τυ-
ρῶ ἀφελῆ κόρην οὖσα;

ποσειδῶ. Ζηλυτυπῆς ὡς ἐνιπεν',
ὑπερόπτης παρότερον ὦν, ἢ τυρῶ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθον,
οἰομένη ὑπὸ σου Διακεκορῆσθαι. Ε. οὐ μὲν οὖν, ἔφη γὰρ
ἀπιῶν ὅτι ποσειδῶν ἦσθα, ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτῷ
καὶ ἐγὼ τούτο ἠδίκημα, ὅτε τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, ὅ-
τι παρῆσθαι πορφυρέον τι κῦμα, ὅπως ὑμᾶς συνέκρουσθε
ἅμα συνῆσθαι τῆ παιδὶ ἀντ' ἐμον'. Π. σὺ γὰρ οὐκ ἔθε-
λες ὡς ἐνιπεν'.

Τρίτων. καὶ Νηρείδων. ΤΡΙΤΩΝ.

τὸ κῆτος ὑμῶν ὡς Νηρείδης, ὃ ἐπὶ τῷ κηφέως θύγα-
τέρα τῷ Ανδρομέδῃ ἐκπέμψατε, οὔτε τῷ παῖδα ἠδίκη-
σεν, ὡς οἴεσθαι, καὶ αὐτὸ ἠδίκητέθυκε. Ν. ἀπὸ τίνος
ὡς τρίτων, ἢ ὡς κηφεύς κατάπερ Δέλεας προθεῖς τῷ κόρην,
ἀπεκτενερ' ἐπιῶν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως;
τρίτων, οὐκ, ἀλλ' ἴσθαι, οἶμαι, ὡς Ἰφιάνασσα τὸν περσέα,

Τυρῶ.

ανδρομεδα //
κηφείως θυγα //
ηρ. και κασσι //
της. βε οηδισ //
ω. φ. μετατορη.

te ipsa, neque puerulus a deo formosus.

·13· Enipei. & Neptuni.

ENIPEVS.

Minime honesta hæc sunt Neptune. Dicitur pro vero, quod circumueneris à me amatam, similis effectus mihi, virginitatem proinde ademeris puellæ. Illa vero putabat se à me hæc passam esse, & ob hoc exhibuit seipsam.

NEPT. Tu Enipeu despecticius eras & turbidus, qui puellam sic pulchram euntem quotidie ad te, perditam præ amore contempseris, lætatusque fueris molestijs afficiendo ipsam. At illa circa ripas piscans, & incedens, læuâsq; interdum optabat tecum coire, te delicias agere cum ipsa. E. Quid igitur? num ob hoc oportuit te pretere mihi amorem, & mentiri Enipeum pro Neptune, & decipere Tyro simplicem puellam existentem?

NEPT. zelotypia moueris Enipeu. quum prius contempitor tu extiteris, Tyro vero nihil graue passa est, putans se abs te violatam fuisse. E. Non profecto, dixisti enim abiens te neptunum esse, quod & maxime moleste tulit, & ego ob hoc iniuria afficior, quod propter mea tu lætaris, circundans purpureum quendam fluctum qui vos operuit simul, & coiuisti cum puella pro me. N. At qui tu non uolebas à Enipeu.

·14· Tritonis, & Nereidum.

TRITON.

Cetus vester o Nereides, qui contra cephei filiam Andromedam missus est, neque puellam lesit: ut putatis, & ipse iam interijt. N. A quonam o Triton? numquid cepheus quasi esca proposita puellam adortus interemit, insidians magna uirtute. N. non. Sed nosti puto, nymphea Iphianassa, Perseum,

o iiii

*Pliniam greci
tomo .1. plan d
.169.*

*Pliniam greci
tomo .1. pla
.170.*

τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμ-
 βληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῷ μητροπάτρῳ, ἐσώσα-
 τε οἰκτεῖρασαι αὐτοῦς. Ν. οἶδ' αὖ ὅμ λέγεις, εἰκόσ δὲ ἦ-
 δ' κνεανίαρ εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλόν ἰδέειν.
 Τ. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. Ν. Διατὶ ὤ τρίτων; οὐ
 γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίθειν αὐτὸν ἐχρήω.
 Τ. ἐγὼ ἡμῖν φράσω τὸ πᾶρ ὡς ἐγένετο, ἐστάλη μὲν οὐτοσ
 ἐπὶ τὰς γοργόνας, ἀδρόμ τινα ποτομ τῷ βασιλεῖ ἐπιτε-
 λῶν, ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν λιβύην. Ν. πῶς ὤ τρί-
 των; μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἤγεμ; ἄλλως γὰρ δ' ὕ-
 στωρος ἢ ὀδός. Τ. διὰ τοῦ ἄερος, ὑπόπτειρον γὰρ αὐ-
 τὸν ἡ Αθηνᾶ ἔθηκεν, ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν ὀπουσ Δικτῶντο, αἱ μὲν
 ἐκάθειυδον, οἶμαι, ὃ δὲ ἀποτεμὼν τῆς μεδούσης τὴν κε-
 φάλῳ, ὥχετ' ἀποπτάμενος. Ν. πῶς ἰδῶν; ἀθέατοι
 γὰρ εἰσιν, ἢ ὅς ἄρ ἦδ' ἡ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἦδ' οἱ.
 Τ. ἡ Αθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα, τοιαῦτα γὰρ ἦ-
 κουσα Δικτυμύου αὐτοῦ πρὸς τὸν Ανδρομέδαμ, καὶ πρὸς
 τὸν κηφέα ὕστερον, ἡ Αθηνᾶ δὲ ἐπὶ φθι ἀσπίδ' ὕποσιλα
 βούσης ὡσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχεν αὐτῷ ἰδέειν τὴν
 εἰκόνα τῆς μεδούσης, εἶτα λαβόμενος τῆ λαϊᾶ φθι κόμης,
 ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῆ δεξιᾶ τὴν ἄρπην ἔχωρ, ἀπέτεμε
 τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ πρὶν ἀνέργεσθαι τὰς ἀδελφὰς
 ἀνέπτατο, ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παρὰ λιονταντήν Αἰθιοπίαρ
 ἐγένετο, ἦδ' ἡ πρὸς γηος πετόμενος, ὄρα τὸν Ανδρομέδαμ
 προκειμένῳ ἐπὶ τινος πέτρασ προβλήτοσ προσπεπαττα
 λευμένῃ, ἡ καλλίστῳ, ὡ θεοί, καθεμένῳ τὰσ κόμασ, ἡ μίγυε
 μνον πολύ ἐνερθε τῶν μαστῶν, καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰ-
 κτεῖρασ τὴν τύχῳ αὐτῆσ, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαρ τῆς κατασ

scus danaces //
 sig acisij nepos //
 t Jobu filij. fuit
 iicet in mazi
 uz ysa matie quos
 ex eidei scribave //
 int. // acisius //
 enim ambo //
 mazi ptoice //
 at in quadam
 tea.

αθηνᾶ ετυμολογία
 - idem.

προβλήτος ἦτος
 πηροσ περε //
 ησ.

multus infra -

Danaes prolem tenellam, quam cum matre in arcam in
iectam in mare à materno auo, seruaſtis, commiſertæ
ipſorum. N. Noui quem dicis, at veriſimile eſt talem
modo iuuenem eſſe, valdeque generoſum, ac pulchrum
videri. T. Iſ eſt qui interfecit Cetū. N. Propter quid
ò Triton? nō enim mercedē liberationis eiufmodi nobis
perſoluere ipſum cōueniebat. T. Ego vobis dicā totū vt
accidit. miſſus eſt hic ad Gorgonas / premiū quoddā regi af-
ferēs. Verū vbi peruenit in Libyā. N. Quo pacto ò Tri-
ton? ſolus ne? an & alios auxiliatores duxit ſecū? alioquin
enim difficilis via eſt. T. Per aerem. pennatum enim
ipſum Minerua reddidit. poſtq̄ vero peruenit vbi degebāt
illę quidē dormiebant, vt puto. verū hic abſcindens medu-
ſę caput, abiit euolans. N. Quo pacto cōſpicatus eſt? in-
uiſibiles enim ſunt. vel qui eas viderit, non inſuper aliud
quiddā deinceps cōſpicabit. T. Minerue clypeū prētē-
dens (nā hęc ego audiui predicātē ipſum apud Androme-
dā & Cepheū nouiſſime) Minerua haud dubie in clypeo
reſplendēte quemadmodū in ſpeculo: præbuit ille ipſam
imaginem meduſę vt videret. Deinde adcepta læua co-
ma inſpiciendo imaginem, dextraque falcē habendo, ab-
ſcidit caput ipſius, ac priuſquam excitarentur ſorores, ſur-
ſum volauit. Verum vbi maritimam hanc Æthiopiam
venit, iam volatu terrę proximus, videt Andromedam
adiacentem in quadam eminenti rupe, paloque affixam,
pulcherrimam, Diſ boni, demiſſa coma, ac ſeminu-
dam multum admodum infra vbera. Et primum quidē
miſeratus fortunam ipſius, interrogabat cauſam condē-

ſcilicet acci-
ſio.

Cassiope /
uxor cephei
gis gloriata eſt
pulchriorem eſſe ne-
reidibz. // neciaſ
vero immiſſere illu-
atuz cui expoſita
fuit illoz filia
andromeda. que
liberabz perſenſ
occiſo ato. vt m
tamoz phoſcob
libro. 4. et dux
illam.

δίκη, καταμικρὸν δὲ ἄλουν, ἔρωτι, ἔχρῳ γὰρ σεσῶσθαί τῷ
 παῖδα, βουδῆρ διέγνω, καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτθ ἐπῆει μάλα
 φοβερόν, ὡς καταπφίου μνον πλὴν Ανδρομέδαμ, ὑπεραιωρη
 θεί, ὁ νεανίσκος πρόκωπορ ἔχωρ πλὴν ἄρτω, τῆ μὲν καθι-
 κνῆται, τῆ δὲ προδῆκνύε πλὴν γοργόνα, λίθορ ἐποίησεν αὐτό, τὸ
 δὲ τέθνηκε γούῳ, καὶ πέπκηγεμ αὐτῶ τὰ πολλὰ ὅσα εἶδε πλὴν
 μέδουσαρ. ὁ δὲ λύσαε τὰ δεσμά φηι παρθένου, ὑποσχῶρ
 πλὴν χείρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῆκτὶ κατιούσαν ἐκ φηι πέτραε,
 ὀλισθηρᾶε ὄυσκε, καὶ νῦν γαμῆ ἐν τῷ κηφέωε, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν Ἀργθ, ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμορ οὐ τὸν τυχόντα
 εὔρετο. Ν. ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ βροῖ γεγονότι ἀχθομαί τί
 γὰρ ἡ παῖε ἠδ' ἠκεῖ ἡμᾶε, εἴτι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ
 ἡζίου καλλίωρ εἶναι; Τ. ὅτι οὕτωε ἀρ ἠλγχερ ἐπὶ τῆ
 θυγατρὶ μήτηρ γε ὄυσα. Ν. μηκέτι μεμνήμεθα ὧ Δωρὶ
 ἐκείνωρ, εἴτι βάρβαροε γυνὴ ὑπέρ τῷ ἀξίωμ ἐλάλησερ, ἵκαε
 νῦν γὰρ ἡμῖρ τιμωρίαρ ἔδωκε, φωβηθεῖσα ἐπὶ τῆ παιδί, χαί-
 ρωμερ αὖ τῷ γάμω.

Ζεφύρου. καὶ Νότου.

ΖΕΦΥΡΟΣ.

Ὅυ πώποτε πομπῶν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραμ εἶ-
 διομῶν τῆ θαλάττη, ἀφ' οὗ εἶμι καὶ πνέω, σὺ δὲ οὐκ εἶδες ὧ
 νότε; Ν. τίνα ταύτῳ λέγεε ὧ Ζεφύρε τῷ πομπῶν;
 ἢ τίνεε οἱ πέμπουτεε ἡσαρ; Ζ. ἠδίστου θεάματοε, ἄε-
 πελείφθηε διομ οὐκ ἄλλο ἴδιοιε εἴτι. Ν. παρὰ τῷ ερυ-
 θραμ γὰρ θάλασσαρ εἰργαζόμῳ, ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέ-
 ρθ φηι Ἰνδίκῆε, ὅσα παρὰ λία φηι χώραε, οὐδὲρ οὖν οἶδα
 ὧμ λέγεε. Ζεφύ. ἀλλὰ τὸν σιδῶνιορ Ἀγῆνορα
 εἶδες; Νότ. ναί, τὸρ φηι Ευρώπκεε, πατέρεα. τί μῶν;

αταππιού //
 εγον. ἕρτο.

του κηρέως //
 ήατ οικία.

θετ cassiope.

nationis, Paulopost vero amore capt⁹ (cōueniēs nāq; erat
vt seruareſ puella) adminiculo esse eidē dignū duxit. Pla
ne posteaq; cetus accessit impense terribilis, tanq̄ deuora
turus Andromedā, demittēs oculos iuuenis / strictam que
habens falcem, vnā quidē manū ostendit, altera vero pro
ferens Gorgona lapidē cōfecit ipsum. Ille ita q; morte sub
latus est. induruerunt deniq; multa eorū que conspicata
fuerūt medusam. Porro ille solutis vinculis virginis, susti
nens manū, suscepit summis pedibus descēdētem ex rupe
procliui, & nunc eā ducit i vxorē in ipsa domo Cephei ab
ducet q; ipsam Argos. ideo q; pro morte, nuptias has feli
ces inuenit. N. Ego quidē nō admodū ex hoc facto mœ
rore afficior. in quo enim puella offendit nos, si quo modo
mater gloriata est aliquando, & presumpsit se pulchriore
esse? T. Verūtñ etiā mirū in modū doluit ob filiā mī. N.
Nō ampli⁹ meminērim⁹ Doris illorū, si quid Barbara mu
lier vltra hoc q; decuit locuta est. sufficiētē em̄ nobis pœ
nā dedit territa ppter filiā. Cōgratulemur igitur nuptijs.

15. ZEPHYRI. & NOTI.

zephyrus.

Nunquam pompam ego magnificentiorem vidi in
marī ex quo sum, & spiro. Tu vero nunquid ò note?
N. O. Quæ nam hæc est quam dicis ò zephyre pompā?
aut qui ducentes pompam erant? Z. Suauissimo spe
ctaculo caruisti, quo fit non aliud videre possis post hac.
N. Iuxta rubrum mare occupatus spirabam, atque in
partē indici maris, oibus deniq; maritimis illius regionis.
nihil igit eorū noui que dicis. Z. Attñ sidoniū Agenorē
vidisti? N. Profecto vidi Europe genitorem. quid tum?

P ij

Luciam grec
tomo. 1. plan
172.

Ζ. περι' αὐτῆς ἐκείνης Διηγῆσομαι σοι. Ν. μῶρ' ὅ
 τι ὁ Ζεὺς ἐραστικὸς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδ' ὅς, τοιο γὰρ καὶ καὶ
 πάλαι ἠπιστάμην. Ζ. οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα,
 τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἦδ' ἄκυστον, ἢ μὲν Ευρώπην κατεληλύθει
 ἐπὶ τῷ ἠϊόνᾳ παίζουσα, τὰς ἠλικιώτιδας παραλαβοῦσα.
 ὁ Ζεὺς δὲ ταύρω εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλι-
 στος φαινόμενος λευκότε γὰρ ἢ ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα
 εὐκάμπης, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερόν, ἐσκήρτα οὖν καὶ αὐτὸς
 ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, καὶ ἐμυκάτο ἠλίστορ, ὥστε τῷ Ευρώπῳ
 τολμήσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτὸν, ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, Δρο-
 μάϊος μὲν ὁ Ζεὺς ὄρμησεν ἐπὶ τῷ θάλατταρ, φέρων αὐ-
 τῷ καὶ ἐνήχετο ἐμπεσῶν, ἢ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῶν πράγ-
 ματι, τῆ λαϊᾶ μὲν ἔχετο τῶν κέρατων, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι,
 τῆ ἑτέρα δὲ ἠνεμω μύον τὸν πέπλον ζυγῆχε. Ν. ἦδ' ὅ
 τοιο θέαμα ὦ Ζέφυρε εἶδες καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν
 Δία φέροντα τῷ ἀγαπω μύλω. Ζ.
 καὶ μὲν τὰ μετὰ ταῦτα ἦδ' ἰω παραπολύ' ὦ νότε. ἦ τε
 γὰρ θάλαττα εὐθύς ἀκνῶν ἐγένετο, ὅ τῳ γαλήνῳ ἐπί-
 σπασα μύκη λείαν παρῆχερ ἑαυτῷ, ἡμεῖς δὲ πάντες ἠσυ-
 χίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον πῶ γιγνομύων,
 παρηκολυθῶμεν, ἔρωτες δὲ πρῶτα πεπετώμενοι μικρόν ὑπὲρ
 τῶ θάλατταρ, ὡς ἐνιότε ἀκροῖς τοῖς πρὶν ἐπιψάυειν τ' ὕδατος,
 ἐμμέναι τὰς δᾶδας φέροντες, ἠδον ἅμα τὸν ὑμέναιον, αἰ Νη-
 ρεῖδες δὲ ἀναδύσαι, παρίπτενον ἐπὶ τῶν Δελφίνων ἐπιπρο-
 πτοσαι, ἡμίγυμνοι, αἰ πολλαὶ τότε τ' ἔριτων γένος, καὶ εἰ-
 τι ἄλλο μὴ φοβερόν ἰδῆν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιε-
 χόρεινε τῷ παῖδα. ὁ μὲν δὲ ποσειδῶν ἐπιβεβηκώς ἄρματος,

ἐμυκάτο // mi-
 ebat. φρτορεν
 at' de carnis

z. De ea ipsa narrabo tibi. n. Profecto Iupiter amator fuit ex multo tempore puellæ: quod & olim sciebam. z. Ita que amorem quidem nosti, verū quæ subinde acciderunt nunc audi. Europa illa descendit ad littus Iusura, coætaneis secum simul assumptis. Porro Iupiter tauro ad simulatus ipse, colludebat illis, pulcherrimus apprens, candidus nam que erat vndique, cornua proinde illi sinuosa, & aspectus benignus. saliebat plane & ipse in litore, & mugiebat suavissime. quapropter Europa ausa est inscendere ipsum. Quo pacto, pleno cursu Iupiter exiit in mare, ferens ipsam, vehendo que incidens. Illa vero vehementer territa ex hac re, læua quidem tenebat cornu: ne periret, altera vero vento concitatum peplum continebat. n. Suaue hoc spectaculum o zephyre, quod vidisti, & amatorium quod præstabat Iupiter, nando ferens dilectam. z. Atqui quæ post hæc acciderunt suauiora multo note. Etenim mare statim non fluctuans factum est, & tranquillitatem ostentans, planū exhibuit se ipsum. At nos omnes quietem agentes nihil aliud quàm spectatores facti eorum quæ fiebant sequebamur. Porro (Cupido Venus que) amores aduolantes pedetentim super mare, vt interdum summis pedibus attingerent aquam, accensas faces ferendo, canebant simul hymeneum. Nereides vero emergentes, equitum ritu delphinis vectabantur, applaudentes feminudæ. Ad hæc tritonum genus, & si quæ alia sunt marinarum, quæ terribili non sunt aspectu. Omnia saliebant circa puellam. Et quidem neptunus conscendens currū,

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

παροχούμενός τε, καὶ τὸ Ἀμφιτρίτην ἔχων προῆγε γεγενη-
 θῶς, προσδοκῶν νικημένω τῷ ἀδελφῷ, ἐπὶ πάνσι δὲ
 τὸ Ἀφροδίτῃ δύο τρίτωνες ἔφερον ἐπὶ κόγχῃ κατακει-
 μένω, ἅδη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῆ νύμφῃ, ταῦτα ἐκ
 φοινίκης ἄχρι φθι κρήτης ἐγένετο, ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῆ νύμφῃ. ὁ
 μὲν ταύρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο ἐπιλαβόμενος δὲ φθι χερσὶς ὁ
 Ζεὺς, ἀπῆγε τὸ εὐρώπιον ἐς τὸ Δίκταον ἄντρον ἐρυθριῶ-
 σαι καὶ κάτω ὄρωσαι, ἠπίστατο γὰρ ἡδὲ ἔφ' ὅτι ἄγοιτο
 ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες ἄλλος ἄλλο τῷ πελάγους μέρος διε-
 κυμαίνομεν. Ν. ὦ μακάριε Ζέφυρε φθι θεάε, ἐγὼ δὲ γυῖ-
 πας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέδανας ἀνθρώπων ἕωρων.

γρύπας. 605.
 εὐρυπία

ΝΕΚΡΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.
 Διογένους. καὶ Πολυδένκου.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω ΠΟΛΗΔΕΙΚΕΣ, ἐντέλλομαι σοι ἐπειδ' ἂν ταχι-
 σα ἀνέλθῃς, σὸν γὰρ ἐστὶν οἶμα τὸ ἀναβιῶναι ἀν-
 ρισμὸν, ἢν ποῦ ἴδῃς μένιππον τὸν κύνα, εὐροίε δ' ἂν αὐτὸν ἐν
 Κορίνθῳ ἢ τὸ κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, ἢ ἔριζόντων πρὸς ἄλ-
 λήλους φιλοσόφων καταγελῶντα, εἰπῆς πρὸς αὐτὸν, ὅτι
 σοὶ ὦ μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπερ-
 γῆς καταγεγέλασται, ἢ κἂν ἐνθάδε πολλῶν πλείω ἐπιγε-
 λασόμενον, ἐκῆ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλωδ' ἢ
 καὶ πολὺ δ', τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐν ταῦ-
 τα δὲ οὐ πάυσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μά-
 λιστα, ἐπειδ' ἂν ὄρᾳς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ

transferens'que, & Amphitriten precedebat hilaris, ostentans viam Ioui fratri natanti. Inter omnes vero Venerem duo Tritones ferebant / in concha iacentem, flores varios aspergentem sponsæ. Hæc ex phoenicia vsque Cretam sic contigerunt. Verum vbi peruenit ad insulã, taurus non amplius apparebat. arrepta vero manu Iupiter, abduxit Europam in dictæum antrum, erubescen- tem demissis in terram oculis. sciebat enim iam ob quod duceretur. At nos insidentes, alius aliam in pelagi partẽ fluctibus redimus. O beatum zephyrum, qui talia viderit. Verumtamen ego gryphes, & elephantes, & nigros homines conspicabar.

MORTVI DIALOGI.

I. DIOGENIS. & POLLVCIS.

DIOGENES.

D Pollux, commẽdo tihĩ, postquam celerrime ad superos redieris (tuũ eẽ em arbitror reuiuiscere cras) sicubi videris Menippum canem, inuenies vero ipsum Corinthi iuxta Craneũ, vel in Lyceo, contendentes mutuo philosophos irridentem, dicere velis ad eum: Quoniam tibi menippe iubet Diogenes. Si tibi satis terrena deriseris, vt venias huc, multo amplius habiturus quod irrideas. Alibi equidem in ambiguo tibi adhuc est, cuiusmodi risus sit, & certe multum hoc. Quis enim omnino agnoscat ea quæ sunt in vita! Hic vero non quiesces a constanti risu, quemadmodũ ego nunc. Et maxime, vbi videas diuites, satrapas, &

p iij

*Lucianus greci
tomo. 1. plana
174.*

πύρρανους οὕτως ταπεινούς, καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμῶς
 γῆς Διαγινωσκομένους, καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννῆς εἰ-
 σι, μεμνημένοι τῶν ἄνω, ταῦτα λέγει αὐτοῖς, καὶ προσέτι ἐμ-
 πλοσάμενον πῶς πῆραρ ἤκειν δέξμων τὲ πολλῶν, καὶ εἰ-
 που ἔννοιαν τῆς τριόδου εκάτης δέξμων κείμενον, ἢ ὡς ἐκ
 καθαρσίου, ἢ τί τοιοῦτο. Π. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταν-
 τὰ ὡς Διόγενες, ὅπως δὲ εἶδ' ὡς μάλιστα ὁ ποῖος τίς ἐστὶ τῶν
 ὄψιν; Δ. γέρον, φαλακρός, τριβώνιον ἔχω πολυ-
 θυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτύ-
 χαις τῶν ῥακίων ποικίλον, γελᾷ δ' αἰεὶ, καὶ τα πολλὰ τῶν
 ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει.
 Π. ῥάδιον ἔννοιαν ἀπό γε τούτων. Δ. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλομαί τι τοῖς φιλοσόφους.
 Π. λέγε, οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τίπο. Δ. τὸ μὲν, ὅ-
 λων ἐρίζουσι, καὶ κέρματα φύουσιν ἀλλήλοισι, καὶ κροκοδεί-
 λους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷ διδάσκουσι τὸν
 νοῦν. Π. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι,
 κατηγοροῦντά πῆς σοφίας αὐτῶν. Δ. σὺ δὲ οἰμώξην
 αὐτοῖς παρ' ἑμὸν λέγε. Π. καὶ ταντα ὡς Διόγενες ἀ-
 παγγελῶ. Δ. τοῖς πλουσίοις δὲ ὡς φίλτατον πολυδύ-
 κιον, ἀπάγγελε ταντα παρ' ἡμῶν. τί ὡς μάταιοι τὸν χρυσὸν
 φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθαι ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς
 τόκους καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις σωτιθέεντες, οὐκ χρῆ
 ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγου; Π. εἰρήσεται
 καὶ ταντα πρὸς ἐκείνους. Δ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε,
 καὶ ἰσχυροῖς λέγε, μεγίλλω τε τοῖς Κορινθίοις, καὶ Δαμοζένω
 τοῖς Παλαισῆσι, οὐ παρ' ἡμῖν οὔτε ἢ ξανθὴ κόμη, ἢ οὔτε ἰὰ χροπὰ

tyrannos sic deiectos, & neutiquam insignes, ex solo eiu-
 latu cognitos, & quàm molles & degeneres sint recordã-
 tes eorum quæ sunt apud superos. Hæc illi prædica. pro
 inde vt impleta pera veniat lupino multo, & alicubi re-
 perta in triuio hecatae coena apposita, aut ouum ex pur-
 gatione / vel quid huiuscemodi. P. Sed renuntiabo hæc
 o Diogenes. quo pacto autem agnouero eum maxime?
 qualis nam vultu est? D. Vetulus, caluus, laceram ve-
 stem habens multo aditu, omni vento peruiam, & super-
 ne plicas panniculorum quàm plurimum. Ridet vero sem-
 per, & frequenter arrogantes philosophos obseruat P. Fa-
 cile eum fuerit inuenire apud illos. D. Velis & ad illos
 ipsos referre mandati quippiã philosophos. P. Dic, nõ
 molestum enim hoc est. D. Hoc quidem: vt in totũ tẽ-
 perent sibi ab allegatione nugarum / & ab omni verborũ
 pugna, quæ cornua generant illis mutuo, crocodilos q; fa-
 ciunt, & hæc dubia inquirunt, cum de hoc doceat sensus.
 P. At me indoctum & rudem esse dicent / accusantem
 sapientiam eorum. D. Tu verò plorare ipsis à me
 manda. P. Et hæc Diogenes renuntiabo. D. Di-
 uites verò amicissime Pollux, affare hisce à me verbis,
 Quid o vani aurum amatis? Quid verò excruciatís vos-
 ipsos, computantes vsuram, & talentum super talenta
 addentes: quibus necesse est vnum obolum habentes, ve-
 nire post pusillum? P. Dicam & talia ad illos?
 DIOGENES. Verum tamen & formosis, & præualí-
 dis dic Megillo, Corintho, & Damoxeno luctatori, quo-
 niam apud nos, neque flaua coma, aut faciei venustas

ἢ μέλανα ὄμματα, ἐρύθημα ἐπὶ τῇ προσώπῳ ἔτι ἐστὶν,
ἢ νέρρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί, ἀλλὰ πάντα, μία ἡμῖν κό-
νις φασί, κρανία γυμνά τῇ κάλλους. Π. οὐ χαλεπὸν οὐ-
δὲ τὰντα εἶπῆν πρὸς τοὺς καλοὺς, καὶ ἰσχυροὺς.

Δ. καὶ τοῖς πένησι μὲν δάκων, πολλοὶ δὲ εἰσὶ καὶ ἀχθὸ-
πῆνοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτεῖροντες πῶς ἀπορία, λέγε
μήτε δ' ἀκρίειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενοι τὰ ἐνταῦτα
ὅσοιμίαν, καὶ ὅτι ὄφονται τοὺς ἐκεῖ πλουσιοὺς οὐδὲν ἀμεί-
νους αὐτῶν, καὶ δακεδαίμονις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰδο-
κῆ, παρ' ἐμὸν ἐπιτίμησόν λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς.

Π. μηδὲ μὲν Διόγενες περὶ δακεδαίμωνις λέγε, οὐ γὰρ ἀ-
νέξομαί γε, ἀδὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐφκῆσα, ἀπαγγελῶ.

Δ. ἔασωμεν τούτους ἐπί σοι Δοκῆ, σὺ δὲ οἶς προῖπον,
ἀπένεγκαι παρ' ἐμὸν τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΙΟΣ. ἢ κατὰ Μένιππου. ΚΡΟΙΣΟΣ.

οὐ φέρομεν μὲν πλουτῶν, Μένιππου τοῦτον ἔρκενα πα-
ροικούντα, ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποικατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικί-
σωμεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥΤΩ. τί δ' ἡμᾶς Δι-

νὸν ἐργάζεται ὁ μόνεκρος ὦν; Κ. ἐπειδ' ἂν ἡμεῖς οἰμώ-
ζομεν, καὶ σένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, μίδ' αὖ μὲν
οὐτοσί τῃ χρυσίῳ, σαφ' ἀνάπαλος δὲ οὐ πολλῆς τρυφῆς. ἔ-
γὼ δὲ τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ. Ὁ ἐξουερίση, ἀνδράποδα
καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδωμ ἐπιτα-
ράττει ἡμῶν τάς οἰμωγὰς, καὶ ὅλως λυπηρὸς ἐστὶ.

ΠΛΟΥΤΩ. τί τὰντα φασί μὲν Μένιππος;

ΜΕΝΙΠ. ἀληθῆ μὲν πλουτῶν, μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς
καὶ ὀλεθρίους ὄντας, οἶς οὐκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται καὶ περιέχονται

ἀχθόμενοι.
λεγίτο.

ἰσοτιμίαν. λε-
γίτο

μόνεκρος. λεγί-
το

nigræ oculi, rubor denique vultus amplius adsunt, non
nerui robusti, aut humeri validi, sed omnia quæ de nobis
dicuntur / vnus est puluis, caput nudum forma. P. Nō
graue, neque hæc mihi fuerit dicere ad formosos / & viri-
bus præstantes. D. Et pauperibus ò spartane, (multi
em sunt dolore affecti in rebus / & miseri ob egestatē) dic:
ne lachrymentur: nec eiulent: narrando quam hic habitu-
ri sint equalitatē & q̄ visuri sint diuites nihil meliores ip-
sis. Et Lacedæmonijs tuis talia (si visum fuerit) à me di-
cens, ex cruciatu liberaueris ipsos. P. nihil ò dio, de lace-
demonijs dic. non enim accipiā. Quæ verò ad alios di-
xisti, renunciabo. D. Dimittimus hæc tuæ coniecturæ.
tu verò illis prædica: refer' que mihi eorum sermones:

.Z. PLVTONIS. vel aduersus MENIPPVM.

C R O E S V S.

Non ferimus ò pluto, menippum hunc canem, cohabitā-
tem, quapropter aut illum aliò colloca, aut nos commi-
grabimus in alium locum: P. Quid nobis molesti fa-
ciat paris conditionis mortuus? C. Postquam nos in
fletum prorumpimus, & gemimus, illorum recordantes
que sursum sunt midas quidē tanti auri, sardanapal⁹ vero
multijugæ voluptatis, porro ego thesaurorum, irridet ille
semper & exprobrat, mancipia & scelestos nos cognomi-
nās, interdū vero & cātans, cōturbat nobis fletū. Deniq;
omnino molestus est. P. Quid hæc de te dicunt menippe?
M. Vere ò pluto, odio nam q; ipsos degeneres & pernicio-
sos existentes, quibus non profuit viuere perperam, ve-
rum & morientes recordantur, mentēque concipiunt

q ij

*pluciam greci tom
-1. plana. 177.*

ΔΙΑΛΟΓΙΚΙΑΝΟΥ

τῶν ἄνω, χαίρω τοι γαρὼν ἀνιῶν αὐτούς. Π. ἄλλ' οὐ
 χρή, λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι. Μ. καὶ
 σὺ μωραίνεις ὡς πλούτων, ὁμόψυχος ὡς τοῖς τούτων στεναγ-
 μοῖς. Π. οὐδ' αὖτως, ἀλλ' οὐκ ἄρ' ἐθελήσαμεν στασιάξην
 ὑμᾶς. Μ. καὶ μὴν ὡς κάκιστοι λυδῶν, καὶ φρυγῶν, καὶ
 Ἀσσυρίων οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδ' ἐπαυσομῶν μου, ἐνθα
 γὰρ ἀν' ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατὰ δῶν καὶ καταγε-
 λῶν. Κ. τὰντα οὐχ ὕβρις; Μ. οὐκ, ἀλλ' ἐκείνα ὕ-
 βρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευ-
 θέροις ἀνδράσιμ ἐντρυφῶντες, καὶ τῆ θανάτου τοπαράτῳ
 οὐ μνημονεύοντες, τοι γαρὼν οἰμώξετε πάντων ἐκείνων ἀ-
 φηρηκῶν. Κ. πολλῶν γε ὡς θεοί, καὶ μεγαλῶν κτημά-
 τωμ. Μ. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσού; Σαρδῶνα. ὅσης δ' ἐ-
 γὼ τρυφῆς; Με. εὐγε, οὕτω ποιεῖτε; ὁδ' ὕρεσθε μὲν ὑ-
 μεῖς, ἐγὼ δὲ τὸ γινῶθι σαυτὸν, πολλὰ κίς συνείρωμ, ἐπάσο-
 μαί ὑμῖν, πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιανύταις οἰμωγαῖς ἐπὶ
 δόμονομ.

ρηο

Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ .

Σφῶ μλύτοι ὡς τροφῶνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες,
 οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηζιωθήτε, καὶ μάντις δοκεῖτε, καὶ οἰ-
 μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοῦ ὑμᾶς ὑπελήφασιν εἶναι.

Τ τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιανύτα περὶ
 νεκρῶν δοξάζουσιν; Μ ἀλλ' οὐκ ἄρ' ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶν-
 τες καὶ ὑμεῖς τοιανύτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα
 προεδοῖτε, καὶ προεπεῖν Δυνάμωσι τοῖς ἐρωμένοις.

Τ. ὡς Μενίππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὕτω ἄρ' εἰδὲν
 εἰδείη, ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶ, ἐγὼ δὲ

quæ sunt in vita. Gaudeo ergo molestiis afficiens eos. P.
 Sed non oportet. tristantur enim non paruis rebus orbatim.
 M. Et tu stulte agis Pluto, suffragium præbens talibus suspiriis. P. Nequaquam. haud enim velim seditionem mouere inter vos. M. Atqui ò flagitiosissimi Lydorū, Phrygū & Assyriorum, sic dinoscite: quod mihi non detur quies, quo enim iueritis molestiis afficiēs & occinēs: sequar vos irridendo. C. Heccine contumelia? M. Non sed illa cōtumelia est quā ipsi vobis fecistis, adorari vos dignū iudicantes & à liberis viris delicias capiētes, mortisq; omnino nō recordantes, ita q; deflete omnia illa nunquā quieturi. C. Multas Diū boni, & magnas possedi opes. M. Quantum vero ego auri? S. Quantas ego voluptates? ME. Euge, sic facite, dolorēque affer te vobis ipsis, veruntamen ego verbum hoc, agnosce te ipsum, sæpius obijciens, cantabo vobis, decet nanque talibus suspiriis adhibere cantum.

3. Menippi. Amphilochi, & Trophonij.

M E N I P P V S.

Vos quidem Trophonie, & Amphiloche, mortui cū sitis nescio quo nam modo templis donati extiteris, vates que videamini, vani denique homines deos vos esse arbitrentur. T. Quid igitur nobis imputandum fuerit, si p̄ inscitiā illi talia de mortuis opinantur? M. Verūtamen hæc nō fuissent opinati nisi & vos cū viueretis, eiusmodi portēta ostēdissetis, tanquā futurorū p̄scij, & p̄dicere potētes interrogātibus. T. Menippe, Amphiloche certe hic nouit quomodo ipsi respondendū sit pro se. Ceterum ego

q̄ iij

Lucianus grecus
 tomo. 1. platon

179.

ΔΙΑ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ἦρω εἰμὶ, καὶ μαντενομα ἦν τις κατέλθοι παρ' ἐμὲ, σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπίδεδ' ἡμικέναι λεβαθεία τὸ παρὰ πᾶσα, οὐ γὰρ ἠπίσταις σὺ τούτοις. Μ. τί φῆς; εἰμὴ ἐς λεβάθειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀρθόαις, γελοίως μάξ' ἔσται ἐν ταῖς χερσὶν ἔχωρ, ἐσερπύσω δὲ τῷ στομίῳ τὰ πένου ὄντος ἐς τὸ σπῆλαιον, οὐκ ἄρ' ἐδ' ἠγάμην εἰδέναί ὅτι νεκρὸς εἴωσπες ἡμεῖς, μόνη τῆ γοητεία Διαφέρω, ἀλλὰ πρὸς οὐ μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἦρω ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ τ. Εξ ἀνθρώπου τί, καὶ θεοῦ σώζετο. Μ. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς φῆς, μήτε θεός, καὶ δ' ἄνευ αμφιτέρον ἐστίν, νῦν οὖν πού σου τὸ θεοῦ ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήληθε; Τ. χρᾶ ὡς μένω πᾶσα ἐν βοιωτία. Μ. ὅκ' οἶδα ὡς τροφῶν νε, ὅτι καὶ λέγεις, ὅτι μῦθοι ὅλος εἰνέκρος, ἀκριβῶς ὄρω. ΖΗΝΟΦΑΝΤΗΣ, καὶ καλλιόχμίδης. ΖΗΝΟΦΑΝΤΗΣ. σὺ δὲ ὡς καλλιόχμίδης, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γάρ, ὅτι παρὰ σιτῶν Δηνίου, πλέον τῷ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν ἀπεπνίγην, οἶσθα. παρῆς γὰρ ἀποθνήσκον τί μοι. Κ. παρῶ ὡς Ζηνοφάντες, τὸ δ' ἐμὸν παρὰ δ' ὅσον τι ἐγένετο, οἶσθα γὰρ καὶ σὺ πού ποιοῦσθαι τὸν γέροντα. Ζ. τὸν ἀτεκνοντὸν πλῆστον, ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ ἠίδην συνόντας. Κ. ἐκείνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμην ἔσθ' ἐμοί, τεθνήξουσιν, ἔπειτα δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόντινα ὄδον ἐπὶ τὸν κληῖρον ἴζευσον, πρὸς ἀμύθ' γὰρ φάρμακον, ἀνεπίστα τὸν οἰνοχόον, ἔπειτα ἄρ' τάχιστα ὁ ποιοῦσθαι αὐτῆς σὴ πῆρ, πίνει δ' ἐπισηῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχει αὐτὸ, καὶ ἐπίδ' ὄνα αὐτῶν, εἰ δὲ τῶτο ποιήσῃ,

να μφοτε...
 ν. legito.
 ν βοιωτία...
 legit' μοι
 καὶ σιτα

herus sum? vaticinorq; si quis descenderit ad me. Tu vero videris non adijisse Lebadiam omnino, alioquin non incredulus esses rebus illis. M. Quid ais? nisi Lebadiam fuisset profectus, amictus linteis, ridicule offam manibus gestans, irrepsissem peraugustum aditum in specum, nequaquam fieri potuisset, vt viderem quod mortuus es, perinde atque nos, sola prestigiatura differens: sed per diuinandi artem. Quid tandem est heros? non enim intelligo. T. Ex homine quiddam & deo compositum. M. quod neq; homo sit (vt ais) neq; deus, verum pariter vtrumq;. Nunc igitur quo tua diuina illa dimidia pars recessit? T. Oracula reddit meñ. in Lebaida. M. Haud scio trophonie quid dicas, quandoquidem totus es mortuus, vt ego plane video.

Jurantis est forma.

Omenippe.

4. ZENOPHANTAE & CALLIDEMIDAE. zeno. Tu Callidemides, quo nam modo interijsti? Nam quod ego parasitus existens dinie / immodice me ingurgitans prefocatus sim, tu quidem nosti. aderas enim mihi morienti. C. Aderam zenophantes verum mihi inopinatum quiddam accidit. Nosti equidem & tu ptoeodorum senem. z. Orbum illum diuitum, cui te assidue videbam commorantem? C. Illum ipsum semper colens captabam. promittens mihi fore, vt in rem meam quamprimum moreretur. verum cum ea res in longissimum proferret, videlicet ultra rithonios annos sene viuentis, copediariam quadam via ad hereditatem perueniendi inueni. Si quidem emedo venenum, persuasi pocillatori, vt simul atq; ptoeodorus posceret bibere (bibit autem plixi) presenti in iiceret in calicem paratum hincdo quod porrigeret illi quod si fecisset.

*Lucianus greci
tomo. i. plana
185.*

q. iij.

ελεύθερον ἐπωμοσάμιω ἀφῆσεν αὐτόν. Ζ. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παρὰ λόγον ἐρεῖν ἔοικας.

Κ. ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἦδη ὁ μερικίος κοε κύλικας ἐτοίμους ἔχωμ πὺν μὲν τῷ πτοιοδῶρω πὺν ἔχουσεν τὸ φάρμακον, πὺν δ' ἑτέρω ἐμοί, σφαλείς, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, πτοιοδῶρω δὲ τὰ ἀφάρμακτορ ἐπέδωκεν, εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτικά μάλα, ἐκτάδην ἐκείμιω, ὑπεβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός, τί τοιο γελᾶς ὡς Ζηνόφαντες; καὶ μὲν οὐκ ἔδει γέ ἐταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελάω. Ζ. ἀστῆα γὰρ ὡς καλλιδήμιδην πέπονδας, ὁ γέρωμ δὲ τί πρὸς ταῦτα; Κ. πρῶτον μὲν ὑπετθάχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα συνείδ' οἶμαι, τὸ γε γεννημύορ ἐγέλα καὶ αὐτὸς οἰάγε ὁ οἰνοχόος εἰργασαι.

Ζ. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ πὺν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοὶ διὰ τοῦ λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦμ.

Κνήμων Θ, καὶ Δαμνίππου. ΚΝΗΜΩΝ.

τοῦτο ἐκείνο τὸ φη παροιμία, ὁ νεβρός τὸν λέοντα.

Δ. τί ἀγανακτῆς ὡς κνήμων; Κ. πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιμ καταλέλοιπα, κατασοφισθεὶς ὁ ἀθλιός, οὗς ἐβουλόμιω ἄμ μάλιστα σχῆμ τὰ μὰ παραλιπῶμ. Δ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο;

Κ. ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἀτεκνον ὄντα, ἐθεράπευομ ἐπὶ θανάτῳ, κακῆν Θ οὐκ ἀκρόως πὺν θεραπείαν προσίετο, ἔδοξε δήμοι καὶ σοφόν, τοιτ' εἶναι, θεσθα Διαθήκας ἐς τὸ φανερόμ, ὡς αἱ ἐκείνω καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς κακῆν Θ ζηλώσθη καὶ τὰ αὐτὰ πράξει.

Δ. τί οὖν δὴ ἐκείνῳ; Κ. ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέ-

ἐπίτομος. εἰ καὶ
ταῖο.
εὐφορος. εἰ καὶ
πνο real.

ἀκούσιος. εἰ καὶ
πτο χαλιωσι
finali-

Ζο

manumittendum à me, iureiurando affirmabam illum.
 z. Quid igitur accidit? nam valde inopinatum quidam
 narraturus mihi videris. C. Posteaquam nunc
 loti venissemus: duo iam puer pocula parata habebat: al-
 terum ptoeodoro, habens venenum: alterum vero mihi.
 Errat autem nescio quomodo, mihi venenum, ptoeodo-
 ro innoxium porrigens. At vbi ille bibit: ego statim val-
 de porrectim sternebar, supposititium illius loco funus.
 Cur hæc rides zenophanta? Atqui non conuenit amicū
 virum irridere. z. Lepide p pfecto Callidemides tibi
 res euenit. Senex vero quid ad hæc? C. Primum
 quidem conturbatum est ad subitum casum. Deinde in-
 telligens, puto quod acciderat, risit & ipse huiusmodi quæ
 pocillator fecerat. z. Verum enimvero, neq; te ad cōpē-
dium hoc oportuit diuertere. venisset enim tibi per vul-
 gatā viam quod fuisset tutius & si paulo serius extitisset.

S. C. NEMONIS. & DAMNIPPI. Cnemon.

Hoc illud est quod vulgo dici solet: hinnulus leonem.
 D. Quid conquereris Cnemon? C. Interrogas quid
 conquerar? Hæredem præter animi sententiam reliqui:
 astu delusus miser: quos volebam maxime habere: bo-
 nis meis relictis. DAMNIPPVS. Quidnam istuc
 euenit? C. Hermolaum illum valde diuitem, orbū,
 captabam: inseruiens imminente morte. neque ille gra-
 uatim officium admisit meum. Visum vero erat mihi
 cōsultū esse, si proferrē testamentū in publicū: in quo illi
 reliquisssem res meas omnes, vt & ille me imitaret, idē q;
 faceret. D. Quid igitur ille fecit? C. Quid ille in-

*p. Inciam græci fo
 mo. 1. pla. 18
 habetur hoc.*

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

γράφει ταῦς ἑαυτοῦ Διαθήκαις οὐκ οἶδα, ἐγὼ γοῶν ἀφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγου μοι ἐπιπεσόντος, καὶ νῦν ἐρμόλαος ἔχει τὰ μαῶσπερ τις λάβραξ, καὶ τὸ ἀγκυστρον τοῦ Δελέατι συγκατασπᾶσας. Δ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σὲ δὴ ἀλιεῖα, ὥστε σόφισμα ἢ σ' αὐτοῦ σωτέρεσθαι. Κ. οἶκα, οἰμῶζω τοὶ γὰρ οὐ.

ΣΙΜΥΛΟΥ. καὶ πολυστράτου. ΣΙΜΙΛΟΣ.

ἦκει ποτὲ ὧ πολυστράτε καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη, οἶμαι, οὐ πολὺ ἀποδέοντα πῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. Π.

ὀκτὼ ἐπί τοις ἐννεήκοντα ὧ Σίμυλε. Σ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ τανύτ' ἐβίωσεν τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὴν ἑβδόμη μῆκοντά σου ὄνθ' ἀπέθανον.

Π. ὑπερήδισα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τὸ δοξῆ. Σ.

παράδοξον, εἰ γέρωμ τέ, καὶ ἀσθενής, ἀτεκνός τε προσέτι, ἦδ' εσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο. Π. δὲ μὲν πρῶτον

ἀπαντὰ ἐδύναμην, ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναικες ἀβροτάται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜΥΛ.

καὶ νῦν τὰ, ἐγὼ γὰρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην.

Πολυστρά. ἀλλ' ὑπέρξει μοι ὧ γενναῖε παρ' ἄλλων τὰς γαθαῖ, καὶ ἔωθεμ μοὺ εὐθύς, ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί, μετὰ δὲ πάντοια μοι δῶρα προσήδετο ἀπανταχόθεν ἐν γῆς κάλλιστα. Σ. ἐτυράνησας ὧ πολυστράτε μετ' ἐμεῖ. Π. οὐκ, ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρῖους. Σ. ἐγέλασα, ἐραστὰς, σὺ τηλικῶτος ὦμ, οἶδ' οἶδα, τέτταρας, ἔχωμι

Πολυστράτ. νῆδία, τούε ἀρίστους γε πῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρόν, ὡς ὄραξ ὄντια, καὶ λημῶντα προσέει,

scripserit suo testamento, ignoro. Cæterum ego subito è
vita sublatus sum: tecto me opprimente. & nunc Hermo
laus possidet quæ mea sunt, quasi lupus piscis, hamum cū
esca pariter conuulsisset. D. Non solum hoc. sed & te
ipsum piscatorē simul abstulit. Ita q; technā istā in caput
tuū struxeras. C. Apparet sic factū. deploro iō q; istuc.

.G. SIMYLI, ac POLYSTRATI. Simylus.

Venisti tandem polystrate, & tu ad nos, annos (vt puto)
haud multo pauciores centum quum vixeris. POLY.

Octo supra nonaginta, simyle. SIMYLVS. Qui

nam post me vixisti triginta annos? Ego enim fere te se-
ptuagenario existente, perij. P. Quàm suauissime,

& si tibi inopinatum hoc esse videatur. S. Inopinatum

certe: si vetulo tibi, inualido que, insuper & orbo, iucun-
dum esse quicquam in vita potuerit. P. Principio om-

nia poteram. Denique & pueri formosi aderant multi.
tum mulieres nitidissimæ, vnguenta, vinum, fragrans,

mensę postremo lautiores sicutis. SIM. Noua hæc
sunt. nam ego te apprime parcum credebam. POLI.

At scatebant mihi vir præclare, ex alijs opes. Tum di-
luculo protinus ad fores meas veniebant quàm plurimi,

simul que ex omnium rerum genere mihi dona affere-
bant, quæ vbiuis terrarum habentur pulcherrima. S.

Num regnum gessisti polystrate post me? POLYSTR.

Minime. sed amātes habui innumeros. S. Nō possum
nō ridere. Tu ne amātes? tātus natus quum esses, dētes.

iiij. vix habens. P. Per Iouē optimates eorū habebā qui
fuerūt i ciuitate, etiā senex, calu⁹, vt vides, & isup lippiēs.

¶ Incaam gree
tomo. 1. pla.
-188.

¶ Anoz. 98
obyt polys
tratus Senex
et dices.

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

καὶ κορυζῶντα, ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν
αὐτῶν, ὄντινα ἄρ καὶ μόνον προσέβλεψα. Σ.

μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ φάωρ πλὴν Αφροδίτην ἐκ χίου
Διεπόρθμευσας, εἰτά σοι εὐξαμύω, ἔδοκε νέον εἶναι καὶ κα-
λὸν δὲ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιεράστον; Π. οὐκ ἀλλὰ τοῖς
τῶν ὡν, περιπόρθητος ἦν. Σ. ἀνίγματα λέγεις.

Π. καὶ μὴν πρόδηλός γε ὄρωσ ὅυ τοσὶ πολλῶν, ὁ περὶ
ρί τούτῳ ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. Σ. νῦν

μανθάνω σου τὸ κάλλος ὡς θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τὴν χρυσῆν
Αφροδίτην ἦν. Π. ἀτὰρ ὡς σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐρα-

στῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχί προσκυνούμεν τῶν ὑπ' αὐτῶν;
καὶ ἐθρυπτομῶ δὲ πολλὰκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς

ἐνίοτε, οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν
τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. Σ. τέλῳ δ' οὖν, πῶς ἐκβῶ

λεύσω περὶ τῶν κτημάτων; Π. ἐς τὸ φανερόν μου ἔσ-
καστόν αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπέην ἔφασκον, ὁ δ' ἐπι-

στεύετε, καὶ καλακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτὸν, ἄλ-
λας δὲ τὰς ἀληθεῖς Διαθήκας, ἐκείνας ἔχω κατέλιπον,

οἰμῶξεν ἅπασιν φάσα. Σ. τίνα δ' αἰ τελευταῖαι κλη-
ρονόμον ἔσχον; ἢ που τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

Π. οὐ μαδί', ἀλλὰ νεώϊκτόν τινα πῶν μερακιῶν τῶν
ῥαίωρ φρονέει. Σ. ἀμφὶ πόσα ἔτη ὡς πολὺ στρατεῖ;

Π. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ ἑικοσι. Σ. ἤδη μανθάνω ἄν
τινά σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο. Π. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκεί-

νων ἀξιώτερος κληρονόμος, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν καὶ ὄλε-
θρος ὡν ἦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀριστοὶ δέραπενουσι, ἐκείνῳ

τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου, καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδασι ἀ-
ριθμῆται, ὑπεξυσημύθη μὲν τὸ γένειον καὶ βαρβαρίζω.

ῥράσας - οὐ
ἴστω οτιφίνα

cæcutiēs'q; ac naribus muccosis, inferuientes. deniq; beatus erat ex ipsis quęcunq; etiā solum aspexissem. s. Nūquid & tu quendā vt phaon ille, Venerem ex Chio transuexisti, quę deinde tibi optanti dederit vt iuuenis esses. ac formosus denuo fieres/amabilis'q;? p. Haud quāq; sed talis existens, vt dixi, supra modū amabilis erā, s. Enigmata narras. p. Atqui notissimus est amor ille. in multis existens, erga orbos ac diuites senes. s. Nūc primū discō, vnde tibi forma profecta fuerit vir egregie, nimirū ab aurea illa Venere. p. Verumtamen simile, non modicas ab amātib; utilitates tuli, propemodū etiā adorat⁹ ab ipsis. Porro illudebā illis etiā sepius excludens nōnullos eorū interdum. verū illi tū decertabant: ac mutuo sese preferēbāt apud me quadā ambītiōe. s. Tādē vero de tuis quid statuisti facultatibus? p. In propatulo quē vnū quēq; ipsorū heredem me relicturū dicebā. quod vbi crederent illi, obsequentiozem se quis'q; eorum exhibebat. alteras autem veras testamenti tabulas habens: illas reliqui, in quibus plorare omnes iussi. s. Quem vero extreme pronunciabant? Num quempiam ex cognatis? p. Non per Iouem, sed nouitium quendā adulescētulorū formosum, phrygium. s. Quot propemodū annos agebat. p. Ferme viginti. s. Iam intelligo cuiusmodi te ille obsequiis demeruerit. p. Attamen multo illis dignior, qui hæres esset, etiam si barbarus erat ac perditus, quem iam ipsi etiam optimates colunt captantes. Is igitur hæres extitit mihi: & nunc inter patritios numeratur: subraſo mento, barbaro'que cultu ac lingua,

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΕΙΣ

κόσμου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ ὁδυσσέως
σωετώτερος λεγόμενος εἶναι. Σ. ὄν μοι μέλει, καὶ σα
τηγησάτω φη ελλάδος, εἰδοκῆ, ἐκῆνοι δὲ μὴ κληρονομεί
τωσαν μόνον:

κράτῃτος. καὶ Διογένους. ΚΡΑΤΗΣ.

Μοίριχον τὸν πολόνσιον ἐγίνωσκες ὡς Διογένης; τὸν
πάνυ πολόνσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας
ἔχοντα, οὐ ἀνεψιὸς Ἀριστέας πολόνσιος καὶ αὐτὸς ὦν, τὸ ὁ
μερικὸν ἐκῆνο εἰώθη ἐπιλέγειν, ἢ μὲν ἀνάηξ, ἢ ἐγώ σε. Δ.
τίνας ἔνεκα ὡς κράτης ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑΤ. τὸ
κλήρου, ἔνεκα ἑκάτερος ἡλικιωτάι ὄντες, καὶ τὰς Διαθήκας
ἐς τὸ φανερόν ἐτίθεντο. Ἀριστέα μὲν ὁ Μοίριχος εἰ προα
ποδάνοι, Δεσπότην ἀφιεῖς ἢ ἑαυτοῦ πάντων. Μοίριχον
δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ, ταῦτα μὲν ἐγέγρα
πτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον, ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῆς κολα
κῆας, καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῆν ἄστρον τεκμαιρόμενοι
τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὡς γε καλδαίων παῖδες
ἀλλὰ καὶ ὁ Πυθίας αὐτὸς ἄρτι μὲν Ἀριστῆ παρῆχε τὸ
κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ, καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπι
ποτομ, νῦν δὲ ἐκῆνον ἔρρεπεμ, Διογ. τί οὖν πέραις ἐγένε
το ὡς κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. Κ. ἀμφω τεθνήσκον ἐπὶ
μιάς ἡμέρας, οἱ δὲ κλήροι ἐς εὐνόμιον καὶ ὁρασυκλέα περιήλ
θον, ἀμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευόμενες,
οὕτω γενέσθαι ταῦτα, Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶν ἐς
Κίρραμ, καταμέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ
Γάπυγι, ἀνετράπησαν. Δ. εἰ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ ὁπότε
ἐν τῷ βίῳ ἡμερ, οὐδὲμ τοιοῦτον ἐνενοῶμεν πρὸς ἀλλήλων,

quin Codro generosiorē, Nireo formosiorē, & Vlyf se prudentiorē eum esse predicant. s. Non mihi admodum curæ est, etiam si imperet toti Græciæ, ubi libeat illi modo non potiantur hæreditate.

-7. CRATETIS. & DIOGENIS.

Crates.

Moerichum diuitem noueras ne Diogenes? qui ultra modum diues erat, ex Corintho profectus/multas naues onustas mercibus possidens, cuius consobrinus Aristean ipse quoque diues Homericum illud, solebat in ore habere. Aut me confice, aut ego tete. DIOGENES. Cuius rei gratia Crates, captabant se mutuo? CRATES.

Hæreditatis causa, vtrique æquales quū essent. & testamenta in publicum proposuerant. Aristean quidem Moerichus, si prior moreretur, dominū reliquit rerum suarū omniū. Moerichū verò Aristean, si prius decederet è vita ipsa. Hæc siquidē cōscripta erāt. Illi verò captabāt se mutuo, alter alterū superare cōtēdēs adulationē. Porro vates siue ex astris cōiectātes futurū, siue ex somnijs, quē admodū Chaldei faciūt, quin & Pythius ipse nūc Aristean fore victorē, nunc Moerichū pronūciabat, & trutina modo ad hunc, modo ad illū se inclinabat. D: Quid igitur tādē euenit crates? nā audire est opere preciiū. c. Ambo mortui sunt i vna die. ceterū hereditates ad Eunomiū & Thrasyclē deuenerūt, ābos illi cognatos exnites, ne vnq̄ aliqd̄ predicētib⁹ vatib⁹/ q̄ videlicet futura essent talia. nauigātes em̄ ex siciliōe i cirrhā, i medio cursu vadū ex obliq̄ icidētes, orto Iapyge eo depulsi sunt. D. recte factū. nos verò aliqn̄, dū i vita eram⁹, nihil tale cogitabam⁹ alter de altero

r. iij

Lucianus grecus //
tomo. 1. plana.
197. et 198.

οὔτε πώποτε εὐζάμιον ἀντισθένιον ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι φησὶ βακτηρίας αὐτοῦ, εἶχεμ δὲ πάνυ κάρτερα ἐκ κοτίνου ποιησάμενος, οὔτε οἰμαῖσιν ὡς κράτης ἐπευόμενος κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖνον, ὅτι πλὴν πῆρα, χοίνικας δύο θέρωμα ἔχουσα.

Κ. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐ δὲ σοὶ ὡς Διόγενες, ἃ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε ἀντισθένους ἐκληρονομήσας, καὶ ἐγὼ, σοῦ πολλῶν μείζων καὶ σεμνότερα φησὶ περσῶν ἀρχῆς.

Δ. τίνα ταῦτα φῆς; Κ. σοφίαν, ἀνάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν. Δ. ἢ Δία, μέμνημαι τοιοῦτον διαδέ-

ξάμιλος τὸν πλοῦτον παρ' ἀντισθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλείων καταλιπὼν. Κ. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουσιν ἢ τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεποῦν.

Δ. εἰκότως, οὐ γὰρ εἰχοίενθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεξρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ ἢ βαλαντίων ὥστε εἴποτε καὶ ἐμβάλλει τις ἐς αὐτοῦς ἢ σοφίαν ἢ παρρησίαν ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτειν ἐνδύς, καὶ διέρρηται πυθμένος στέγης οὐδωαμένου, οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῆς Δαναοῦ αὐτὰ παρθένοι ἐς τὸν τετρασημένην πῖνον ἐπαντλοῦσαι τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι καὶ ὄνουσι καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κ. οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔσομεν καὶ ταῦτα τὸν πλοῦτον, οἱ δὲ ὀβολὸν ἢ ζουσι κομίζοντες, καὶ τοιοῦτον ἄχρι τῆς πορθμέως.

Ἀλεξάνδρου. Ἀντίβου. Μίνως, καὶ Σικηπίων.

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ.

Εμὲ δὲ προκεκρίσθαι σου ὡς λίβου, ἀμείνων γὰρ εἶμι.

ΑΝ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμεῖ. ΑΛ. οὐκοῦν ὁ μίνως Δικασά

neque vnquam optabam, Antisthenes vt moreretur: quo hereditate accederet mihi illius bacul⁹. habuit vero egregie validum, oleaginū, à se factū. Neque opinor Crates, tu desyderabas successiōnem me mortuo, rerum mearū: puta doli/ ac peræ, pro uiatico duos lupinos habentis. C. Neque enim mihi his rebus opus erat, sed nec tibi Diogenes. quæ enim ad rem pertinebāt: quæq; tu Antistheni succedens accepisti, & ego: tibi multo potiora atq; splendidiora sunt, q̄ vel persarū imperiū. D. Quenā hæc sunt quæ ais? C. Sapiētīā dico sufficientiā, veritatē, fiduciā, & libertatē. D. Per Iouē, meminī illarū me fuisse successorē opū post Antisthenē: tibiq; etiā longe maiores reliquisse. C. Verūtāmē alij aspernabantur huiusmodi possessiōes: nec quisq; captabat nos ob spē potiūde hereditatis: sed ad aurū omnes itēdebāt oculos. D. Haūd iniuria. nō em̄ habuerūt vbi ad ciperēt hæc à nobis tradita, rimosi ob delicias velut marcida receptacula. quapropter si qñ immittat quis in eo sapiētīā/ libertatē/ aut veritatē: elabitur protinus: atq; perstillat: fundo retinere nō valēte. Cuiusmodi quiddā accidit Danai filiabus, in pertusum doliū haustam aquam importātibus, quū tamē aurū dentibus ac vnguib; omniumq; conatu seruarent. C. Igitur non possidebimus etiā hic nostras opes: at illi obolū veniētes portant solum, & hunc ne vltērius quidē q̄ ad portitorem.

8. Alexandri. Annibalī. Minois. Scipionis.

ALEXANDER.

Me oportet præponi tibi Libice. melior enim sum. AN.
Nonequidem: sed me. ALEXA. Igitur minos iudic

Lucianus grecus
tomo. 1. p. 1a. 200

ΕΔΙΛ. ΛΟΥΝΟΙ

τω. Μ. τίκες δ' ἔστε; ΑΛ. οὗτος μὲν Αννίβας
 ὁ καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ Αλέξανδρος ὁ φιλίππου. Μ. ἢ
 Δία, ἀμφοτέρω ἐνδοξοὶ γὰρ ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις;

ΑΛΕΞΑΝΔ. περὶ προεδρίας, φησὶ γὰρ οὗτος ἅ-
 μείνων γεγενῆσθαι στρατηγοῦ ἐμοῦ, ἐγὼ δὲ ὡσπερ ἅπαν-
 τες ἴσασι, οὐχὶ τούτου μόνου, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν πᾶν
 πρὸ ἐμοῦ, φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

Μ. οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω, σὺ δὲ πρῶτος ὁλί-
 βος λέγε. ΑΝ. ἐν μὲν τούτῳ ὡ μίνως ὠνάμιω, ὅτι
 ἐν ταῦτα καὶ πᾶσι ἐλλάδα φωνῶ ἐξέμαθον, ὥστε οὐ δὲ
 ταύτη πλεον ὁυτος ἐνέγκαιτό μου, φημί δὲ τούτους μάλι-
 στα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ὅτι ἀρχῆς ὄντες, ὅ-
 μως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν δι' αὐτῶν, Δάναμίντε περι-
 βαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ Δύξαντες ἀρχῆς, ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλί-
 γων ἐξορμήσας ἐς πᾶσι Ἰβηρία, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν
 τῶν ἀδελφῶν, μεγίστων ἠζιώθῳ ἀριστος, κριθεῖς καὶ τού-
 κελτίβηρας εἶλον, καὶ γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων,
 καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν ἠριδανὸν ἅπαν-
 τας κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας, πό-
 λεις, καὶ πᾶσι, πεδινῶν Ἰταλία ἐχειρωσάμιω, καὶ μέχρι
 πᾶσι προαστείων τῆς περουχούσης πόλεως ἠλθον, καὶ τοσού-
 τος ἀπέκτεινα μίᾳς ἡμέρας, ὥστε τοῦς δακτυλίους αὐτῶν
 μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, ὅτι τοῦς ποταμοῦς γεφυρῶσαι νε-
 κροῖς, καὶ ταῦτα πάντα ἐπραξα ὅτε Αμμωνος υἱὸς ὀνομα-
 σόμενος, ὅτε θεὸς εἶναι προσπιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μη-
 τρὸς διεζιῶν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν στρατηγοῖς
 τε τοῖς σωετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις
 τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος, οὐκ ἠέθους καὶ

cet. M. Quinam estis? A L. Hic quidem Annibal
 cartaginensis: ego vero Alexander filius philippi. M.
 Per Iouem, gloriosi vtrique. sed circa quod vobis est cō-
 tensio? A L. De præstantia, dicit enim hic meliorē
 se fuisse ducem exercitus: ego vero quemadmodum om-
 nes sciunt. Neque hoc solum, sed omnes quasi qui præ-
 cesserunt me / affirmo mihi cedere in re militari. M.
 Igitur in parte, vterque dicat. tu verò primus Libyce
 dic. A N. Vnum quidem hoc minus me iuuat: quòd
 hic quoque græcum sermonē perdidici: quapropter neq;
 in hoc plus ille tollat lucrum. Aio autem illos maxime
 laudis dignos esse: qui quod nihil ab initio existentes / ta-
 men ad magna euasere à se ipsis: potentiam que adcipien-
 tes / & digni visi sunt principatu. Ego igitur cum paucis
 adpulsi ad Iberiam: primum primas existens fratri / ma-
 ximas ad res gerendas iudicabar optimus. Proinde & Cel-
 tiberos coepi. Gallos deuici hesperiae. magnos montes
 transmigraui, que circum Eridanum sunt omnia transcur-
 ri: vastationem feci eorum quæ illic erant: vrbes / & pla-
 nam Italiam subiugauit, vsque ad suburbia præminen-
 tis ciuitatis (romæ) veni. Tantos deinde occidi vna die
 vt anuli ipsorum modijs mensurati sint. Postremo flu-
 minibus pontes feci ex mortuis. Et hæc omnia gessi nec
 Ammonis filius nominatus, neque deum me esse ex cō-
 posito prædicans, vel insomnia matris narrans, sed ho-
 minem plane me esse confitens, ducibus sapientissi-
 mis comparatus, & militibus pugnandi arte clarissi-
 mis congregiens.

Non medos &

f ij

ΔΙΑΛΟΓΙΚΙΑΝΟΥ

ἄρμενίουσ, ὑποφεύγοντασ πρὶν Διώκειν τινὰ, καὶ τοῖσ τολ-
 μήσαντι παραδιδόντασ ἐνθὺ πῶν νίκῃσ, Ἀλέξανδρσ δὲ
 πατρώων ἀρχῶσ παραλαβῶσ, ἤνυξσε καὶ παραπολυ ἄξέ-
 τεινε, χρῆσάμενσ τῆσ τῆσ τύχης ἐσμῆ, ἔπειδ' οὖν ἐνίκησέ
 τε, καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκείνον Δαρξῆσ, ἐν ἰσσοῦ γέ καὶ ἀρβή-
 λοισ ἐκράτησεμ, ἀποσ τὰσ πῶν πατρώων, προσκυρεῖσθαί ἡ-
 ξίου καὶ Διαίταμ πῶν μηδ' ἰτῶν μετεδ' ἠήτησεμ ἑαυτῶσ, καὶ ἐ-
 μισοφόνουσ γὰρ τοῖσ συμποσίοισι τοῖσ φίλουσ, καὶ σωελάμ-
 βανερ ἐπὶ θανάτω, ἐγὼ δὲ ἠρξα ἐπίσκεισ τῆσ πατρίδσ,
 καὶ ἐπειδ' ἡ μετεπέμπετο τῶν πολεμῶν, μεγάλω στώ-
 λω ἐπιπλευσάντωσ τῆσ λιβύκεισ, ταχέωσ ὑπήκουσα, Ἰδῶ
 τῶ ἐλαυτὸν παρξέσχομ, καὶ καταδικασθεῖσ ἠνεγκα ἐυγνω-
 μόνωσ τὸ πρῶγμα, καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαροσ ὦμ, καὶ ἀ-
 πέδευτσ παιδείασ τῆσ ἑλληνικῆσ, οὔτε οὔτε ὄμηροσ ὡσ πρσ
 οὔτσ ἐραφῶδοσ, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τοῖσ σοφιστῆσ παι-
 δευθεῖσ, μόνκ δὲ τῆσ φύσει ἀγαθῆσ χρῆσάμενοσ, ταῦτα ἐστίμ,
 ἃ ἐγὼ Ἀλέξανδρσ ἀμείνωσ φημί εἶναι, εἰ δ' ἐστί καλλίωσ,
 οὐ τοσὶδιότι Διαθήματι πῶν κεφαλῶσ διεδεδέτο, μακεδ' ὀ-
 σι μὲν ἴσωσ, καὶ ταῦτα σεμνά, οὐ μὲν δὲ δια τοῦτ' ἀμείνωσ
 Δοξείεμ ἀνγενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸσ τῆσ γνώμησ πλέ-
 ομ' ἢ περσ τῆσ τύχῆσ κεχρημῶσ. ΜΙ. ὁ μὲν εἰρηκεμ οὐκ
 ἀγεννῆ τὸν λόγομ, οὐδ' ὡσ λίβωσ εἰκόσ ἦμ ὑπὲρ αὐτοῦσ σὺ δὲ
 ὦ Ἀλέξανδρσ, τί πρσ ταῦτα φηῖσ; ΑΛ. ἐχρῶ μὲν ὦ
 μίνωσ, μηδὲμ πρὸσ ἄνδρα οὔτω θρασῶσ. ἱκανῆ γὰρ ἡ φήμη
 Διδάξαισ σε οἶοσ, μὲν ἐγὼ βασιλεύεσ, ἴδῶ δὲ οὔτσ λησῆσ
 ἐγείετο, ὁμωσ δὲ ὄρα εἰ κατ' ὀλίγομ αὐτοῦσ Διήνεγκα, ὅσ
 νέσ ὦμ ἐτι παρελθῶμ ἐπὶ τὰ πρῶγματα, καὶ πῶν ἀρχῶσ
 τεταραγμῶσ κατέσχομ, καὶ τοῖσ φονέασ τῶσ πατρὸσ

Armenios fugientes priusq̄ sequatur quispiam & audenti tradentes statim victoriam. Alexander vero patriū regnum adceptum / illud admodum ampliauit: vsus fortunæ impetu. Postquam verò vicit miserū illum dariū in'isso & arbilos deuicit: recedens à patrio more, adorari se passus, & modum viuendi medorum consequutus / interemit in conuiuio amicos, & auxiliari eis conatus in morte. Ego vero dominatus sum æqualiter patriæ. Et postquam reuocabar è prælio, magna classe traiciens in Libyam / continuo parui, & priuatum hominem me exhibui, damnatus que tuli æquanimiter rem ipsam.

Atque hæc feci Barbarus existens, & expers disciplinæ græcanicæ, neque homerum quemadmodum ille edidici, neque sub Aristotele præceptore sum eruditus sed sola natura optima vsus sum.

Hæc sunt, quibus ego me Alexandro meliorem prædico. Si vero est pulchrior, quia diademate caput ornauerit: macedonibus quidem similis, quibus hæc veneranda sunt. non tamen propter hæc melior videbitur generoso duce, viro consilio magis quàm fortuna vso. MINOS.

Hic quidem, dixit non ingenerosam orationem, neque vt Libycum decuit. Tu vero Alexander, quid ad hæc dicis? ALEXANDER.

Oportuit quidem d' Minos, nihil ad hominem sic confidentem respondere. Satis enim fama ostendit tibi qualis ego sim rex: cuiusmodi vero hic latro fuerit. Tamen vide si in par illū vicerim qui iuuenis quū adhuc essem aggressus sum res: & regnum perturbatum obtinui, Interfectoris patriæ

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

μετῆλθον, καταφοβήσατε πῶς ἠλλάδα τῆς Θηβαίων ἀποσε-
 λεία, στρατογός ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθείς, οὐκ ἠξίωσα πῶς Μα-
 κεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὀπίσσω ὁ πα-
 τὴρ κατέλιπε, ἀλλὰ πᾶσα ἐπινοήσατε πῶς γῆν, καὶ δει-
 νόμ ἠγασάμενος εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσῃμι, ὀλίγους ἀ-
 γων, ἐσέβαλον ἐς πῶς Ἀσίαν, καὶ ἐπίτε γρηνικῶς ἐκράτησα
 μεγάλη μάχη, καὶ πῶς Λυδία, λαβῶν, καὶ Ἰωνία, καὶ Φρυ-
 γία, καὶ ὄλωσεν τὰ ἐν ποσίμ' αἰὲρ χειρούμενον, ἦλθον, ἐπιισ-
 σὸν ἔνθα δαρθῆναι ὑπέμενε, μυριάδας πολλάς στρατοῦ
 ἄγων, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ὡς μίνως, ὑμεῖς ἴστε, ὅσους ὑμῖν
 νεκρούς ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ κατέπεμψα, φησὶ γὰρ ὁ πορθμεύς,
 μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίασθε Δια-
 πηξάμενους, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν Διαπλεῦσαι, καὶ ταῦ-
 τα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι
 ἄξιων, καὶ ἴνα σοι μὴ τὰ ἐν τύρῳ, μὴ δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι Διη-
 γήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρι Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ωκεαν-
 νόμ ὄρον ἐποίησά μιν τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐ-
 τῶν εἶλον, καὶ πῶρον ἐχειρῶσά μιν, καὶ σκνῆσας δὲ οὐκ ἔυ-
 κατοφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβάς τὸν πάναιμ ἐνίκησα με-
 γάλῃ ἵππομαχίᾳ, καὶ τοὺς φίλους ἔυ ἐποίησα, καὶ ἐ-
 χθρούς ἠμυρᾶ μιν, εἰ δὲ καὶ θεός ἐδόκειν τοῖς ἀνδρώ-
 ποισι, συγγνωστοὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγ-
 μάτων, καὶ τοιοῦτόν τι πιστέυσαντες περὶ ἐμοῦ,
 τὸ δ' οὖν τελευταῖον ἐγὼ, μὴ βασιλεύων ἀπέθανον,
 οὐτῶς δὲ ἐν φυγῇ ὡς παρὰ πρῆσιαν, τῶν Βιθυνῶν
 κατὰ πρῆσιαν ἀξίον ἢ πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα,
 ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἕως λέγειν ὅτι, οὐκ ἴσχυι,

ultus sum. Terrui græciam / thebarum subuersione:
 dux' que illis præpositus / indignum putauí, macedonum
 me regno cōtēptū esse, sed cupidus imperandi vltra hoc
 quod pater reliquerat: totam sperans terram: & molestū
 putans / si non omnibus imperarem. paucos ducens / su-
 stulí in Asiam: & apud granium vici magna pugna: Ly-
 diam capiens, Ioniam, & phrygiam. Et omnino quæ
 transierim semper subiugans / veni ad ipsum ísson vbi
 darius expectabat: infinitum exercitum ducens.
 Et ab eo tempore ò minos, vos scitis quantos vobis mor-
 in vna die miserim.

Dicit igitur portitor (Charon) non suffecisse ipsis tunc
 scapham, sed ligna multa adiungens / multos ipsorum trās-
 uexisse. Et hæc quidem feci ipse periculis expositis / &
 vulnerari non timens. Et vt non quæ in tyro / neque in
 arbilis narrem, sed & vsque ad Indos veni: atque Ocea-
 num meí terminum feci regni, ac elephantes eorum coe-
 pi: porrum' que subegi: & scythas non aspernandos vi-
 ros:

Transiens deinde ranaím / vici magna, equestri pugna,
 Amicis benefeci: & de inimicis ultus sum.

Quòd si & deus visus sum hominibus, digni venia sunt,
 præ magnitudine rerum tale quippiam credentes de me.
 Igitur tandem ego regno potitus moriebar.

Hic verò Annibal, in exilio fuit apud perusiam, Bithy-
 nium.

Quēadmodū decuit in p̄bissimū & crudelissimū hoīem
 Quòd vero vicit Italos, omitto dicere, qm̄ non virtute

ἀλλὰ πονηρία καὶ ἀπιστία καὶ λόγοις, νόμιμον δὲ ἢ προφανές οὐδὲν, ἐπεὶ δὲ μοι ὠνεΐδισε πῶς τρυφῶ, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ δια ἐποίει ἐν καπύῃ, ἑταίρας συνῶν, καὶ τοὺς τοπολέμου, καιροῦς ὁ θαυμασίου καθήκοντα, ἐγὼ δὲ εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξα, ἐπὶ πῶς ἔω μᾶλλον ὠρμησα, τί ἄν μέγα ἐπραξα, ἰταλίαν ἀναιματὶ λαβῶν, καὶ λιβύην, καὶ τὰ μέχρι γαλιείων ὑπαγόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀξιόματα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἥδη καὶ δεσποτίω ὁμολογούντα εἰρηκα, σὺ δὲ ὡς μίνω, δικάζε, ἵκανά γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ πάντων.

Σ. μὴ πρότερον ἢ μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης. Μ. τίς γὰρ εἰ ὡς βέλτιστε, ἢ πόθεν ὦν εἶς; Τ. ἰταλιώτης σικκώων στρατηγός, ὁ καθελὼν καρχιδόνα, καὶ κρατήσας λιβύων μεγάλας μάχαις. Μ. τί οὖν καὶ σὺ εἶς;

Σ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττωμ εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων, ὅς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως, πῶς οὖν οὐκ ἀκίσχωνται οὗτος, ὅς πρὸς Ἀλέξανδρον ἰαμιλλᾷται, ὃ δὲ σικκώων ἐγὼ ὀνεικκῶς αὐτὸν, παραβάλεσθαι ἀξιῶ. Μ. νῆ Δί' εὐγνώμονα φῆς ὡς σικκώων, ὥστε πρῶτον μὲν κεκρίσθαι Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ σὺ, εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὗ δὲ οὗτος ἐγκαταφρόνητος ὦν.

Διογένους, καὶ Ἀλεξάνδρου. ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Τί τοιοῦτον ὡς Ἀλεξάνδρου, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἄπαντες; Α. ὄρα, ὡς Διόγενης οὐ παράδοξος δὲ εἰ ἄνθρωπος ὦν ἀπέθανον.

Διογ. οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐφενδέτο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι εἰδόμεν, σὺ δὲ Φιλίππου ἀραϊήσθαι; ΑΛΕ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

sed malicia, & perfidia, ac verbis id egit, iusti vero nec memor vnquam. Verum quoniam mihi probro dedit delicias, obliuisci mihi videtur, qualia admisit in Capua, mulieribus deditus, & belli tempore mirabilis ille vir ijs inseruiebat. Ego vero (quum parua que in occidente gessi videantur) ad orientem magis impulisse, & quid magni effecissem, Ita iam incruentus accipiens / & Lybiam: vsque ad Gades imperans? Sed indigna visa sunt mihi illa: formidantia me nunc & dominum confitentia, dixi. Tu vero o Minos iudica, sufficientia enim ex multis hæc sunt.

sc. Non prius quam & me audias. M. Quis tu es optime vir, aut unde: vt cum his contendas? sc.

italus Scipio, dux aduersus Carthaginem, & deuincens Libyam magna pugna. M. Quid igitur & tu contendis? sc.

Alexandro quidem præstare: ipsiq; Annibali melior esse, qui persequens vicium, ac fugere compulsi ignominiose. Quomodo igitur non erubescit ille, qui ante Alexandrum certat, cui neque ego Scipio, qui eum deuici, me comparari dignum puto. M. Per Iouem, recta dicis o Scipio. Quapropter primus quidem Alexander, post ipsum vero tu, deinde (si visum fuerit) tertius Annibal sit, neque ille spernendus existens.

9. DIOGENIS. & ALEXANDRI. Diogenes.

Quid hoc rei est Alexander? Ita ne & tu mortuus es perinde atque nos omnes? A. Vides Diogenes nimirum. Minime tamem admirandum est, si homo existens mortuus sim. D. Igitur Ammon ille Iupiter metiebat, dicens te suum esse filium. An vero Philippo preppugnatus eras? A. Philippo

*Lucianus greci
tomo. 1. plano
205.*

Δηλόδ' ἴδου γὰρ ἄμ' ἔτεθνήκειν Ἀμμωνίου ὧν. Δ καὶ
 μὲν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, Δράκοντα
 ὁμιλεῖν ἀντὶ καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ, εἶτα οὕτω σε τεχθεῖ-
 ναι, τὸν δὲ φίλιππον δεξασσάμενος, οἰόμενον πατέρα σε
 εἶναι. Α. καὶ γὰρ πάντα ἤκουον ὡς περὶ σὺ, ἡνῶν δὲ ὄρω,
 ὅτι οὐδὲν ὑγιᾶς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ παῖδες Ἀμμωνίου προφη-
 ταῖ ἐλέγον. Δ. ἀλλὰ τὸ φενδύσασθαι οὐκ ἄχρη-
 σὸν σὺν Ἀλέξανδρῳ πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο, πολλοὶ
 γὰρ ὑπέπτησαν, θεοὶ εἶναι σε νομίζοντες, ἀτὰρ εἰ πέμοι
 τίνι τῶν τοσάντων ἀρχῶν καταλέλοιπας; Α. οὐκ
 οἶδα ὡς Διόγενες, οὐ γὰρ ἐφθασας ἐπισκεψαί τι πρὸς αὐ-
 τῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀπορνήσκων περὶ ἴκκα τὸν Δατύλιον
 ἐπέδωκα, πλὴν ἀλλὰ τί γελᾶς ὡς Διόγενες; Δ.
 τί γὰρ ἄλλοι ἀνεμνήσθην; οἷα ἐποίησεν ἡ ἑλλάς ἄρτι σε παρ-
 ρηκτότα τῶν ἀρχῶν κολακεύοντες, καὶ προστάντων ἀιροῦ-
 μνοι καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοῖς βαρβάροις, ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς
 δώδεκα θεοῖς προστιθέιντες, καὶ νεῶς οἰκοδομοῦντες, καὶ
 θύοντες ὡς Δράκοντες ὑἱῶν; ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόν-
 νες ἐθαψάν; Α. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῳ ταύ-
 τῳ ἡμέρῃ, ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἢν
 ποτε ἀγάγη σχολῶν ἀπὸ τῆς Βορβόρων τῆς ἐν ποσῖν, εἰς
 Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν μεθάψαι ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν
 Αἰγυπτίων θεῶν. Δ. μὴ γελᾶς ὡς Ἀλέξανδρῳ,
 ὄρω καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα ἄννου-
 βον ἢ ὄσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ πάντα μὲν ὡς δειώτατα, μὴ
 ἐλπίσῃς, οὐ γὰρ νέμεις ἀνελεῖν τινὰ τῶν ἀπαξ Διαπλευσάν-
 των τῷ λιμένι, καὶ εἰς τὸν εἰσω, τῆς σομίου παρελθόντων, οὐ
 γὰρ ἀμελῆς ὁ Λιακός, οὐ δὲ ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος,

haud dubie. nō enim obiissem Ammonis filius existens. D. Atqui de Olympiade cōsimilia dicebātur, puta draconē cōgressum fuisse cum ea, vīsum q; in cubiculo. deinde sic ex eo te peperisse. porro philippū errare, credentem se patre tibi esse. A. At ego quoq; hęc audierā vt tu: nunc vero video, quoniam nihil sani mater / neque Ammonij vates dixerunt. D. Attamen mendacium ipsorum non inutile tibi Alexander, ad res gerendas fuit. multi enim me tuebant te, deum esse credentes. Sed dic mihi, cui nam ingens illud imperium reliquisti? A. Ignoro diomedes, non enim (cum preuentus essem subita morte) statui quicq; de hoc praeter hoc vnū. q; moriens perdicę anulū tradidi. Sed quid rides Diogenes. D. Quid enim aliud agam? An meministi quid fecerint Græci, nuper arrepto imperio adulantes: & ob hoc eligentes te ducem aduersus Barbaros, aliqui proinde duodecim dijs addiderunt, phana aedificauerunt: sacrificantes tibi tanquam draconis filio? Sed dic mihi, vbi te macedones sepelierunt? A. Etiamdū in Babylone iaceo tertium iam diem. Porro promittit Ptolomeus ille satelles meus, si quando detur ocium à tumultibus rerum, qui instant, Ægyptum se deportaturum me / vt sepeliar illic: vnusque fiam ex dijs aegyptijs. D. Quomodo non rideam Alexander, videns & in inferno adhuc te desipientem, sperantemque fore! vt Anubis / aut Osiris fias? Verum hęc o diuinissime, ne speres. non enim fas est reuertí quempiam / qui semel transmiserit paludem, & in hiatū specus descenderit. non enim negligens est Æacus, neq; Cerberus cōtēnēdus.

ΔΙΑΛΟΓΙΚΙΑΝΟΥ

ἐκεῖνα δὲ ἠδ' ἔως ἂν μάθοιμι παρὰ σου, πῶς φέρεις ὅπου
 ἂν νοήσης, ὅσω ἐυδαιμονία ῥυπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξει, σω
 ματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυ
 σὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ βαβυλῶνα, καὶ
 Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμῶν, καὶ Δώζαρ, ὅτι
 ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα Διαδεδεμμένην ταινίαν λευκὴν τῆ
 κεφαλῶν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένην, ἧς λυθεῖ πάντα
 σε ὑπὸ πῶν μνημῶν ἴοντα; τί δ' ἀκρύβης ὧ μάταιε; οὐ δὲ
 πάντα σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν, μὴ οἶσθαι βαί
 βαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Α

σοφὸς; ἀπάντων ἐκεῖν' ὅτι κολάκων ἐπιτριπτότατος ὢν, ἐ
 μέμνηται ἕασθαι τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἠιτήσεν
 παρ' ἐμὸν, οἷα δὲ ἐπέσελλεν, ὡς δὲ κατεχρήματο μου τῆ περι
 παιδείᾳ φιλοτιμία, θωπεύων καὶ ἑταιρῶν ἄρτι μὲν ἐς
 τὸ κάλλος, ὡς ὅτι τούτο μέρ' ὄντ' ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς
 πράξεις ὅτι τὸν πλοῦτον, καὶ γὰρ αὐτὸν τούτ' ἀγαθὸν ἠγεί
 ρε εἶναι, ὡς μὴ ἀισχάοιτο ὅτι αὐτὸς λαμβάνων, γόνης ὧ Διό
 γενες ἄνθρωπος ὅτι τεχνίτης, πλὴν ἀλλὰ τούτο γε ἀπο
 λαυκαῦτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυθεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις
 ἀγαθοῖς ἀκατηρίθμησώ μιν ὡς ἐμπροσθεν.

Δ ἄλλ' οἶσθαι ὁ Δράσης; ἀχ' ὅτι γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο
 θίσσομαι, ἐπεὶ ἐν ταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ καὶ
 τὸ Λήθης ὕδωρ χανθὸν ἐπιπασάμεν ὅτι πῆ, καὶ αὖτις
 πῆ καὶ πολλὰ κίε, οὕτω γὰρ ἂν πᾶσι ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέ
 λους ἀγαθοῖς ἀνιῶμεν, ὅτι γὰρ καὶ κλητορὸν ἐκεῖνον ὄρω, καὶ
 καλλίσθην, καὶ ἄλλους πολλὰς ἐπίσεν ὄρω ὡς Διὰ
 πᾶσαι καὶ ἀμνησιντόσε, ὡς ἑδραῖα αὐτοῦ ὡς τε τῆ
 ἑτέραν, σὺ πάντην βάθιζε, ὅτι πῆ πολλὰ κίε, ὡς ἐφίω,

Illud vero iucunde admodum velim discere abs te, quomodo feras quoties in mentem venit, quanta felicitate in terra derelicta, huc accesseris. puta corporis custodibus, satellitibus, ac ducibus, tū auro tanto, ad hæc populis qui te adorabāt. præterea Babilone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria. Deinde quæ eminebas cōspicuo, dū vetereris reuinctus amiculo cādido caput, purpura circūamictus. Nūquid discutiāt hæc te immemoriā subeuntia. Quid fles stulte? Nū hæc te sapiens Aristoteles docuit, ne putes firma esse quæ pendent à fortuna? A. Sapiens? omnium ille quum sit adulatorum perditissimus. Me solum sine quæso Aristotelis facta scire, quàm multa petierit à me pro quibus mittendis scripserit. deinde quomodo abusus sit mea doctrina ambitione, colens simul ac laudans nunc ob formam, tanquam & ipsa pars sit summi boni, nūc ob res gestas, atque opes. Nam post & has inter bona putabat collocanda. ne vitio sibi verteretur, quū & ipse eas adciperet. Præstigiōsus ò Diogenes plane homo, & fraudulentus. Verum illud fructus tuli ex ipsius sapientia, quæ nunc excrucior vt de maximis bonis quæ tu commemorasti paulo ante. D. At nū scis quid facies? remediū enim tibi molestiæ ostendam. Quandoquidem hic veratrum non nascitur, tu Lethæi fluminis aquam abundanter attrahens bibe, iterum que bibe, ac sæpius, sic que desine de illis, Aristotelis bonis discruciarī. Sed & Clitū illū video ac Callisthenē aliosque multos ad te rapti se mouētes, quæ discrepāt atque puniāt, ob ea quæ cōmisisti quōdā in illos. quare in alterā te hanc ripā conferas, & bibe crebrius, vt dixi.

ΔΙΑ. ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΜΟΝΙΠΠΟΥ. ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΤΙΚΛΑΕΣ ὦ Τάνταλε; ἦ τί σε αὖτὸν ὀδύνη ἐπὶ τῆς λίμνης
ἔστώς; Τ. ὅτι ὦ Μένιππε ἀπόλλω λαυπό τῃ Δίφου.

Μ. οὕτως ἀργός εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πῖσμα, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀ-
ρυσάμεν ὁ κοίλῃ τῆς χειρὶς τ' οὐδὲν ὄφελος εἶ ἐπικύ-
ψαμι, φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπεὶ δ' ἄμ προσιόντα ἄισθηταί
με ἢ μ Δέποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσεν γκωτῶ σῶματι, ὅν
φθάνω βρέζας, ἄχρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶ δακτύλων δια-
ρῦμι, οὐκ οἶδ', ὅπως αὖθις ἀπολείπει χερῶν τὴν χεῖράμου.

ΜΒΝΙΠ. τεράστιόν τι πάσχεις ὦ Τάνταλε, ἅτῃς εἶπέ
μοι, τί γὰρ καὶ Δέν τοῦ πιῆμ, οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις; ἀλλ' ἐκείνο
μὲν ἐν Διδία πρὸς τεθάπται, ὅπως καὶ πηνίω καὶ Διφίω ἐδύ-
νατο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς ἄμ ἔτι ἢ Διφώικε ἢ πίνοις;

Τ. τοῦτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστὶ, τὸ Διφίω με τὴν ψυχῶν
ὡς σῶμα οὐσαμ. Μ. ἀλλὰ τοιο μὲν οὕτω πῖσεν σο-

μην, ἐπεὶ φῆς τῶ Δίφει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ Δένον
ἔσται; Δείδια μὴ ἐνδεία τῆς ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ' ὄρω γὰρ
ἄλλον μετὰ τοῦτ' ἄδ' ὡν, ἢ θάνατον ἐντενῆμ εἰς ἔτε-

ρον τόπον. ΤΑΝΤΑΛ. ὀρθῶς μὲν λέγεις, καὶ τοιο
δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμῆμ πῖσμα μὴδὲν δεό-
μενον. Μ. ληθεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ Δείσ-

θαι Δοκῆς ἀκράτου γε ἐλλεβόρου, νῆ Διὰ, ὅσοις τὸνναντίου
τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδ' ὑγμένοις πέπονθας,
οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν Δίφην πεφοβημένος. Τ. οὐ δὲ

τὸν ἐλλεβόρον ὦ Μένιππε ἀναίνομα πιῆμ, γένοιτό μοι μό-
νον. Μ. θάρρη ὦ Τάνταλε, ὡς οὐτε σὺ, οὐτε ἄλλος πίε-

ται τῶν νεκρῶν, ἀδύνατον γὰρ, τοιοῦτο οὐ πάντες ὡπῆς σὺ ἐκ
καταδίκης, Διφῶσι τὸ ὕδατ' οὐχ' ὑπομῖοντος,

-10. MENIPPI. & TANTALI. Menippus. *pluriam greek
mo. 1. pla. 215.*

Quid eiulas ò tantale? aut cur te ipsum moerore afficis
stagnò imminens? τ. Quoniam menippe enecor ob sitim.
m. Adeo ne piger es, vt nò pronus incubens bibas:
aut hauriens caua vola? τ. Nihil vtilitatis consequor si
procumbā. refugit enim aqua simul atque admoueri, me
propius senserit. verū si quādo hausero: ac applicare conor
ori: nò pruenio effluxū: rigans tantū summa labia: & in
ter digitos aqua elabatur. haud scio quomodo rursus relin
quit aridā manū mihi. m. Prodigiousum quiddā tibi ac
cidit tantale. verū dic mihi: quid opus est tibi bibere, cū
nò habeas corpus? nā illud in Lydia sepultū est quod bi
bere ac sitire poterat. tu verò anima cū sis, quinā post hac
sitire queas, aut bibere? τ. Hoc ipsum supplicij quiddā
est: vt sitim sustineat aīa ac si corpus sit. m. Sed hoc sic
esse credimus: qñ quidē ais te siti excruciarī. verū quid tibi
acerbi ob hoc accidet? Nū metuis ne inopia potus mori
riare? nò video enim alios intra hos inferos, nec mortem
aliā, si hinc migraueris, quę tibi eueniat in alio loco. τ.
Recte quidem dicis. at hęc cerre pars est supplicij: deside
rio angī bibendi, vbi nò opus sit. m. Desipis tantale,
& vere potu egere videris mero veratro. nā per Iouē,
diuersum ab his qui à rabiosis canibus morsu lesi sunt pa
teris, qui non aquam / sed sitim horreas. τ. Neque
veratrum menippe recusauero bibere, si liceat mihi solū
m. Confide tantale sic futurum: vt nec tu / nec alius quisq̃
bibat mortuorū. impossibile em̄ id quanq̃ nò oēs vt tu affi
ciantur hac poena vt sitiant aqua eos non expectante.

ΔΙΑ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ. ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΠΟΥ ΔΕ ΚΑΛΟΙ ΕΙΣΙΜ, ἢ ΚΑΛΑΙ ὦ ΕΡΜΗ; ΖΕΥ ΑΓΗΣΟΝ ΜΕ ΝΕΚ-
 ΛΩ ὄΝΤΑ. ΕΡΜ. ΟΥ ΣΧΟΛΗ ΜΟΙ ὦ ΜΕΝΙΠΠΕ, ΠΛΥΝ
 ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΟ ΑΥΤΟ ΑΠΟΒΛΕΦΟΜ ὡς ΕΠΙ ΤΑ ΔΕΞΙΑ, ἔΝΘΑ ΤΑΚΙΝ-
 ΘΟΣ ΤΕ ΕΣΙ, ΚΑΙ ὁ ΝΑΡΚΙΣΣΟΘ, ΚΑΙ ΝΙΡΕΥΕ, ΚΑΙ ΑΧΙΛΛΕΥΕ, ΚΑΙ
 ΤΥΡΩ, ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ, ΚΑΙ ΔΙΔΑ, ΚΑΙ ὅΛΩΣ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΛΛΗ ΠΑΝ-
 ΤΑ. Μ. ὍΣΤΑ ΜΟΝΟΜ ὄρω ΚΑΙ ΚΡΑΝΙΑ ἄνθρωπων σαρκῶν γυμνά,
 ὁμοια τὰ πολλὰ. Ε. ΚΑΙ ΜΥΝ ΕΚΕΙΝΑ ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΣΙΜ ΟΙ
 ΠΟΙΚΤΑΙ ΔΑΥΜΑΖΟΥΣΙ, ΤΑ ὅσα, ὦμ σὺ ἔοικας ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΙΜ.

Μ. ὍΜΩΣ ΠΥΝ ΕΛΕΝΩ ΜΟΙ ΔΕΪΞΟΜ, ὅν γὰρ ἄμ Διαγνοίλω
 ἔγωγε. Ε. ΤΟΥΤΙ Τὸ ΚΡΑΝΙΟΝ ἢ ΕΛΕΝΗ ΕΣΙΜ. Μ.

ἔΙΤΑ Αἰ ΧΙΛΙΑΙ ΝῆΕΣ ΔΙΑ ΤΟΤΟ ΕΠΛΗΡΩΤΗΣΑΜ ἢ ἀπάσης
 φη ΒΛΛΑΔΟΘ, ΚΑΙ ΤΟΣΟΥΤΙ ἔΠΕΣΟΜ ἙΛΛΗΝΕΣ ΤΕ ΚΑΙ ΒΑΡ-
 ΒΑΡΟΙ, ΚΑΙ ΤΟΣΑΥΤΑΙ ΠΟΛΕΙΣ ΑΝΑΣΤΑΤΟΙ ΓΕΓΟΝΑΣΙΜ;

Ε. ἄλλ' οὐκ εἶδες ὦ ΜΕΝΙΠΠΕ Ζῶσαμ ΠΥΝ ΓΥΝΑΪΚΑ, ἔφη
 γὰρ ἄμ, ΚΑΙ Σὺ ἀνεμέσητομ εἶναι,

ΤΟΙῆ Δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὸν χρόνον ἀλγεα πάσχημ
 ἔπει ΚΑΙ ΤΑ ἄνθρωποι Ζηρά, ὄντα εἴτις βλέποι ἀποβεβληκότα
 ΠΥΝ ΒΑΦΥΝ ἄμορφα Διλονότι αὐτοῖς ὁξεία μόν, τοι αὐθεῖ κῆ
 ἔχει τὸ χορῆαμ κάλλιστά ἐστιμ. Μ. ΟὐΚΟῦ ΤΟΤΟ ὦ

ΕΡΜΗ ΘΑΥΜΑΖΩ, εἰ, μὴ σιωήσαμ οἱ ἀχαιοὶ περὶ πράγματος
 οὕτως ὀλιχρονίου, ΚΑΙ ῥαδίως ἀπανθοῦτομ πονοῦντες.

Ε. ΟΥ ΣΧΟΛΗ ΜΟΙ ὦ ΜΕΝΙΠΠΕ, ΣΥΜΦΙΛΟΣΟΦΕΙΜ ΣΟΙ, ὥστε ἐξ-
 ΠΙΛΕΖΑΜΕΝΟΘ ΤΟΠΟΝ ἔνθα ἄμ ἐθέλης, κῆσο ΚΑΤΑΒΑΛΩΝ
 ΣΕ ΑΥΤΟΝ, ἔγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκρούς ἠδὲ μετελεύσομαι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ. ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ. ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ὦ ΚΕΡΒΕΡΕ, ΣΥΓΓΕΝΗΣ ΓΑΡ ΕΙΜΙ ΣΟΙ ΚΝΩΜ ΚΑΙ ΑΥ-
 ΤΟΣ ὦμ, εἶπέ μοι πρὸς ΠΥΝ ΣΤΥΓΟΣ, οἶΘ ἢ ὁ ΣΩΚΡΑΤΗΣ

· 21 · MENIPPI. AC MERCVRII.

Menippus. *plucianj greci*

Vbi nam formosi illi sunt, aut formosae ò mercuri hospitem excipe me recens huc profectum. M.

tomo. 1. plana
· 217 ·

Haud ocium est mihi Menippe. Verum istuc ipso loco respice dextrorsum. Illic hyacinthus est, narcissus, nireus, achilles, tyro, helena, ac leda. Denique omnino quicquid est veterarum formarum omne. MEN.

Ossa solum video, & caluarias carnibus renudatas, similia proinde sunt omnia. M. Atque haec sunt quae omnes poete mirantur, ossa videlicet quae tu videris contemnere. MEN. Attamen helenam mihi ostende. non enim

dignosco ego. M. Haec caluaria helena est. MEN. Et quidem mille naues ob hanc implete sunt, ex oibus grecis acto delectu, tantiq; confluxerunt greci ac barbari, tot de inde vrbes euerse sunt. M. Caeterum, non vidisti Menippe,

viuam hanc mulierem. diceres enim sic & tu vitio dandum non esse: Pro tali muliere diu tollerare labores. Deniq; & flores arefactos si quis conspiciat, abiicientes colorem, deformes nimirum ipsos videri contingit. iidem florentes ac detinetes colore, speciosissimi sunt. MEN. Igitur hoc

Mercuri demiror, si non intellexerunt greci, pro re vsque adeo momentanea, ac facile emarcescente, laborare. M.

Non vacat mihi Menippe philosophari tecum quare delecto loco, vbi velis prosterne te ipsum, ego enim alias umbras habeo traducendas.

· 12 · MENIPPI. & CERBERI.

Menippus. *plucianj greci*

O Cerbere, quoniam quidem tibi cognatus sum, canis & ipse ex his, dic mihi per stygiam paludem, quomodo se habeat Socrates.

tomo. 1. plana
· 223 ·

U

ὅποτε κατήει πρόσ ὑμᾶς; εἰκός Δέ, σε θεόν ὄντα, μὴ ὑλα-
κτῆρμόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων φθέγγεσθαι ὅπου ἐθέ-
λοις. Κ. πῶς ἔρωθερ μὲν ὦ μένιππε, πάντ' ἀπασιν
εἶδοκει ἀτρέπτω τῷ πρῶσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέ-
ναι τὸν θάνατον Δοκῶν, ἢ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῆ σομίου
ἔστῶσιν ἐθέλον, ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰς ἡ χάσματος, ἢ εἰ-
δε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι Διαμέλλοντα αὐτὸν διακῶν τῶν κο-
νείῳ κατέσπασα τῆ ποδός ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, Ἐτὰ
ἑαυτοῦ παρδία ὡς ὕρξετο, καὶ παντοῖθ' ἐγένετο. Μ.

ὁυκοῦ σοφιστῆς ὁ ἄνθρωπος ἦν, Ἐτὸν ἀληθῶς κατεφρόνει τῆ
πράγματι. Κ. οὐκ, ἀλλ' ἐπέειπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ
ἔώρα, κατεθρασύνετο ὡς Δῆθερ οὐκ ἄκωρ πεισόμην Ἐτὸν πάν-
τως εἶδε παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί, καὶ ὅλως περὶ
πάντων γε τῶν τοιούτων εἶδ' ἔμ' ἄρ' ἔχοιμι, ἔως τῆ σομίου
τολμηροὶ καὶ ἀνδρείοι, τὰ δ' ἐνθ' ὅθεν ἔλεγχος ἀκριβής.

Μ. ἐγὼ Δε πῶς σοι κατεληλυθέναι εἶδοξα;

Κ. μόνθ' ὦ μένιππε ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογέ-
νης πρόσον, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήητε, μὴ δ' ὠθούμε-
νοι, ἀλλ' ἐθέλονσιν, γελῶντες, οἰμώζην παρραγγείλαντες
ἀπασιν.

Χάρωνες, καὶ μένιππου. ΧΑΡΩΝ.

Ἀπόδος ὦ κατάρατε τὰ πορθμῖα. Μ. βόα εἰ τι το-
σοι ἦδ' ἰον ὦ Χάρων; Χ. ἀπόδ' ἔφημι, ἀνδ' ὦν σε διεπορ-
θμευσάμην. Μ. οὐκ ἂν λάβοις πρὸς τὸ μὴ ἔχοντ'. Χ.
ἔστι δὲ τις ὀβολός μὴ ἔχω; Μ. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις
οὐκ οἶδα, ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. Χ. καὶ μὲν ἄγξω σε, νῆ τὸν
πλούτωνα, ὦ μίαρ, ἢ μὴ ἀποδῶς. Μ. καὶ γὰρ τῶν ζύλων

quando descendebat ad vos. Verisimile est autem, cum deus sis, non latrare solum: sed & humano more loqui quando velis. C. Procul quum esset Menippe, omnibus apparuit interrito vultu accedere, & non valde formidare mortem visus est, ac ostendere se talem illis qui extra specum stabant volens. Posteaquam vero despexit in hiatus: vidit que caliginem: & ego insuper contantem ipsum mordendo, aconito corripere pedes: quemadmodum infans eiulabat: suos que liberos deplorabat: omniformis factus. MENIPP. Igitur fucate sapiens homo erat: nec vere contemnebat res omnes. C. Haud vere, sed ubi necessitatem ipsi incubere vidit, confidens fuit, quasi vero non inuitus passurus esset quod omnino opus erat eum pati. quo miraculo esset spectatoribus. quod omnino de omnibus istiusmodi viris dicere possum, usque ad fauces specus audaces sunt ac viriles: atqui intus depræhenderis & pueros. M. Ego vero quinam tibi subiisse specum visus sum? C. Solus menippe, dignus genere apparuisti: & diogenes prior te: eo quod non coacti subieritis, nec intrusi, sed ultronei, ridentes, ac plorare renunciantes omnibus.

13. CHARONIS, & METIPPI. charon:

Redde o perfide malum. MENIPPVS. Vociferare si isthuc tibi voluptati est? CHAR. Redde inquam pro eo quod te transuexi. MENIPPVS. Non accipies certe a non habente. CHAR. Est ne quisquam qui nec obolum habeat? M. Si quidem & alius quisquam sit haud scio, ego certe non habeo. CHAR. Atqui prefo cabo te, per ditē, o impurissime, ni reddas. M. Et ego baculo

u. ij.

*Lucianam greci
tomo. i. plani*

124

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

σου πατάζας, Διαλύσω τὸ κρανίον. Χ. μάτιω οὐκ ἔσθ' πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν; Μ. ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδ' ὅτως με παρέδωκέ σοι. Ερ. νῆ Δία, ὄναίμιω, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίθειν τῶν νεκρῶν. Χ. οὐκ ἀπρ- στήσομαί σου. Μ. τούτου γε ἔνεκα νεωλκήσας δ' προ- θμφορ παράμενε, πλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; Χ. σὺ δ' οὐκ ἤδη εἶδες κομίζεσθαι Δέρον; Μ. ἤϊδ' ἔμμεν, οὐκ εἶχον δὲ, τί οὐκ ἔχρησθαι Δία τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Χ. μόνος οὐκ ἀυχήσεις, προῖκα πεπλευκέναι. Μ. οὐ προῖκα ὤ βέλτιστε, καὶ γὰρ ἠντλησά, καὶ τῆς κώπης ἐπε- λαβόμενω, καὶ οὐκ ἔκλαμον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. Χ. οὐδὲρ τὰ πάντα πρὸς τὰ πορθεῖν, τὸν ὀβολὸν ἀποδ' οὐκ- ναί σε Δεῖ, οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μ. οὐκοῦν ἀ- πάγαγέ με αὐθις εἰς τὸν ἰβίον. Χ. χαρίεμ λέγεις, ἵνα ὦ πληγῆς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῆς Διακοῦ προσλάβω. Μ. μὴ ἐνόχλησῶ. Χ. Δεῖξον τί ἐν τῷ πῆρα ἔχεις. Μ. δέξμους εἰ θέλεις, καὶ ὅλη ἐκάτης τὸ Δεῖπνον. Χ. πότερ τούτῳ μὴ εἶρη τὸν κύνα ἢ γαγεῖς; οἷα δὲ καὶ ἐλά- λει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγε- λῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνῳ ἄδων ὀιμωζόντων ἐκεί- νων. Ε. ἀγνοεῖς ὅτι χάριον ὁποῖον ἄνδρα διεπορευεμέν- σα; ἐλεν δ' εἰς ἀκριβῶς, καὶ οὐδ' ἐνόεσ' αὐτῷ μέλει, οὐτ' ὅτι ὄξιν ὀ- μένιππος. Χ. καὶ μὴν ἄρ' σε λάβω; Μ. πότε ἄρ' λάβης ὃ βέλτιστε. Δίς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

Διογένους, καὶ Μαυσώλου. ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ὃ καὶ ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ῥήμασιν προτι- μάσθαι ἀξιοῖς. Μ. καὶ ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ μὲν ὃ σινω- πεῦ, ὃς ἐβασίλευσα καρίας μὲν ἀπάσης, ἠρξά δὲ καὶ

tibi illiso comminuam caput. C. Gratis igitur fueris transfuectus tanto traiectu? M. Mercurius pro me tibi reddat: qui me tradidit tibi. M. Per Iouem, bene mecum agitur: si deinceps & persoluere debeam mortuorum nomine. C. Haud omittam. M. Huius rei gratia trahendo cymbam, in proposito persiste. verumtamen quod non habeo quinam auferes? C. At tu nesciebas quid tibi fuerit apportandum? M. Sciebam quidem: sed non habebam. quid igitur nunc oportuit ea gratia me non emori? C. Solus igitur gloriaberis, gratis te fuisse transfuectum? M. Haud gratis o proclare, siquidem exhausti sentinam & remum arripui, neque eiulaui solus inter alios qui vecti sunt. C. Nihil hoc ad nauulum. obolum reddere oportet. haud enim fas est aliter fieri. M. Igitur reuehe, me rursus in vitam. C. Belle dicis: ut & verbera ob hoc ab Aeaco accipiam. M. Ne igitur sis molestus. C. Ostende quid in pera habeas. M. Lupinum si velis, & hecate comam. C. Unde huc nobis mercuri adduxisti? tum qualia garriebat inter nauigandum, vectores omnes erridens, dicterijsque incessens, vnus proinde cantillans, plorantibus illis. M. An ignoras Charon quem virum transuexeris? Liberum plane, & cui nihil curae sit. Hic est Menippus. C. Atqui si vnquam post hac te recepero? M. Si receperis aliunde o proclare denuo quidem non possis recipere.

14. DIOGENIS, & MAVSOLI. DIOGE.

Ohe tu Car. quare insolens es, & omnibus nobis preponi dignum ducis? M. Equidem ob regnum o sinopensis qui prope qui imperaui Carie vniversae. Dominatus sum propterea

u iij

Lucianus gre
tomo. 1. plane
. 227. Inbem
iste dialogus

Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπὲρ ἀγόμεναι, καὶ ἄχρι
 μιλήτου ἑπέβλω, τὰ πολλὰ φησι ἰωνίαι, κατασρεφόμεναι,
 καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός, τὸ δὲ
 μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμα παμμέγεθες ἔχω
 ἐπικείμενον, ἠλικον οὐκ ἄλλο νεκρός, ἀλλ' οὐδ' ἐὼς
 ἐς κἀλλος ἐξήσκημένον, ἴστωρ καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέ-
 στατον ἕκαστον λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν
 εὐρῆ τις ἄρ' ἔραδ' ἴως, οὐ δοκῶ σοι Δικαίως ἐπὶ τούτοις μέ-
 γα φρονεῖν. Δ. ἐπὶ τὴ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ κάλ-
 λει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου. Μ. νὴ Δί', ἐπὶ τούτοις.
 Δ. ἀλλὰ ὦ καλὲ μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη,
 οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν, εἰ γοῶν τινὰ ἐλοίμεθα Δικαστῶν
 εὐμορφίας πέρρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον
 πρῶτον κηδεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ, φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά,
 καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ἀφῆρημεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ὅ-
 σοι πολυτελεῖς ἐκένθη λίθοι, Ἀλικαρνασσέσσι μὲν ἴσως εἴην
 ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς τοὺς ξενούς, ὡς Δὴ
 τί μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστί, σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ ὅ-
 ρω, ὅτι ἀπολαύειν αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τούτο φῆς ὅτι μάλ-
 λον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλεκόντοις λίθοις πιεζόμενος.
 Μ. ἀνόνητα οἶμαι μοι ἐκείνα πάντα, καὶ ἰσότημος ἔσται
 μαύσωλος καὶ Διογένης. Δ. οὐκ ἰσότημῳ ὦ γεν-
 ναϊότατε, οὐ γὰρ μαύσωλῳ μὲν γὰρ ὀμωξεται μεμνη-
 μένῳ τῷ ὑπὲρ γῆσ' ἐν, οἷσ' ἐυδ' αἰμονεῖν ὤιετο. Διογένης δὲ
 καταγελάσεται αὐτοῦ, καὶ τάφορ' οὐ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ
 ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας φησι γυναικὸς καὶ ἀδελφῆσ'

Lydiæ gentibus quibusdam, & insulas quasdam subegi: Miletum vsque perueni, multis partibus Ionix deuastatis. adhæc formosus eram, ac procerus, & in rebus bellicis præualidus. Deniq; (quod maximū est) in halicarnasso monumentum per magnum humi, quantum non alius quisquam defunctorum: sed neque pari pulchritudine conditum: equis & hominibus diligentissime expressis lapide pulcherrimo, adeo vt neq; phanum simile quis facile inueniat. Num videor tibi iniuria ob hæc efferri animo? D. Nunquid ob imperium ais, formam, atq; molem sepulchri? M. Per Iouem, ob hæc inquam. D. Sed ò formose mausole, neq; robur adhuc tibi illud/neque forma adest. Si igitur quempiam elegerimus qui iudicet de forma: non habet quid dicat, cuius rei causa tua caluaría præferenda sit meæ. calua enim vtraque est & nuda, dentes deinde pariter eminus ostentamus, ac oculis orbatí, naribus sumus simis. cæterum sepulchrum, & sumptu magno extractos illos lapides, halicarnasseis forsitan licebit ostentare atque gloriari erga hospites, tanquam quædam magna structura apud ipsos sit. tu vero vir egregie, nō videro quomodo fructū capias ex ipso, nisi hoc dicas, quod plus oneris atque nos sustines, sub tantis saxis pressus. M. Inutilia igitur mihi fuerūt illa omnia, & paris cōditionis erunt mausolus & diogenes? D. Haúd paris cōditionis ò generosissime, imo mausol⁹ discruciaabit recordatione eorū quæ sunt in terra: quibus feliciter agere cōsuevit. at cōtra diogenes irridebit eū. atq; ille q̄dem de halicarnasseo monumento memorabis, sibi ab Artemisia vxore, ac sorore

κατασκευασμένον, ὁ Διογένης δὲ τοῦ μὲν σώματος εἶ καὶ
τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδ' ἐμ', οὐδὲ γὰρ ἔμελερ' αὐτῷ τούτου
λόγον, δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν ἀνδρῶς
βίον, βεβιωκῶς ὑψηλότερον ὢ καρῶν ἀνδραποδ' ὠδέστατε
τοῦ σου μνήματος, καὶ ἐν βεβαιότηρῳ χωρίῳ κατέσκευασ-
μένον.

Νίξεως, καὶ Θερσίτου, καὶ Μένιππου. Ν

Ιδούδ' ἡ Μένιππος οὐτσὶ Δικάσει πότερος εὐμορφώ-
τερος εἶμι, εἶπέ ὢ Μένιππε, οὐ καλλίω σοι δ' ὀκῶ. Μ.
τίνες δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον δῖμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι.

Ν. Νίξευς, καὶ Θερσίτης. Μ. πότερος ὁ Νίξευς, καὶ πό-
τερος οὖν ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τῷτο δῆλον. Θ. ἐμ-
μὴν ἠδὲ τούτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιος εἰμι σοι, καὶ οὐδὲρ τήλικου
τοῦ Διαφέρει, ἡλικίῳ σε ὄμνηρος ἐκείνος ὅτι φλός ἐπήνεσερ,
ἅπαντων εὐμορφώτατον προσεπῶν, ἀλλ' ὀφοζὸς ἐγώ, καὶ
χερδ' ἄνός, οὐδὲρ χείρων ἐφ' ἀνίω τῷ Δικαστῆ, ὥρα δὲ σοι ὢ μέ-
νιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφώτερον ἦγῃ. Ν. Ἐμέγο δ' ἐν Ἀγί-
λαστας, καὶ Χάροπος, ὅς κ' ἀλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον ἦλ-
θορ. Μ. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γλῶσσοι, ὡς δῖμαι, ἀλλιστος
ἦλθερ, ἀλλὰ τί μὴν ὅσα ἴμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον
ἄρα Διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐδρυπτον
τὸ σὸν, ἀλαπαδ' ἄνός γὰρ αὐτό, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις.

Ν. καὶ μὴν ἔρου ὄμνηρον ὁποῖοτ' ἦν ὅποτε σωεστράτευον
τοῖς Ἀχαιοῖς. Μ. οὐεῖρά τά μοι λέγεις, ἐγὼ δὲ ἀβλέ-
πω, καὶ νῦν ἔθεις, ἐκείνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

Ν. οὐκ οὖν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφώτερος εἰμι ὢ Μένιπ-
πε; Μ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφῶ, ἰσοτιμία γὰρ
ἐν ἄλλοις, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡΣΙΤ. ἐμὶ

parato, prout lubeat. verum diogenes hoc de suo corpore an aliquod sepulchrum habeat, minime nouit. neq; enim curę est sibi ea res. Sed optimatibus de se reliquit viro dignam vitam, celsiorem ò Carum abiectissime, tuo monumento, ac firmiore in loco substructam.

15 NEREI. AC THERSITAE. et menippi. Nireus.
 En, vel menippus hic iudicabit, vter nostrum formosior sit. Dic menippe, num pulchrior tibi videor. M. Qui nam sitis, prius puto inquirendum. necesse est enim & hoc scire. N. Nireus, ac Thersites. M. Vter nireus, & vter Thersites? nondum enim hoc liquet. T. Vnum quidem nunc habeo hoc, quòd similis sum tibi. neque tantopere excellis, quantum te homerum ille cæcus extulit, omnium formosissimum appellans. Quin fastigiato vertice ego, raris que capillis, nihilo minor visus sum hoc iudice. Contemplare vero tu ò Menippe, quenam formosiozem arbitreris. N. Me Aglaia, Charope que prognatum, Qui pulcherrimus vir, ad troiam veni. Menippus. At non sub terram (vt puto) formosissimus venisti, sed ossa omnia sunt similia. Verum caluaria tua hoc solum dijudicari à Thersitæ caluaria poterit, quòd mollis est. at effœminatam certe hoc, indecorum deniq; viro fuerit. N. Verumtamen percontare homerum, qualis fuerim cū pugnarem inter grecos. M. Sõnia mihi narras. ego vero que video attēdo: queq; nūc tibi præsto sunt. Cæterū illa alia qui tūc viuebāt norūt. N. Igit̃ nūquid hoc formosior ego sum. Menippe? M. Neq; tu, neq; alius formosus hic. equalitas enim apud inferos est, paresq; sunt oēs. T. Mihi

u v

*Lucram grec
tomo. 1. plano
229.*

ΔΙΑ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

μὴ καὶ τὸτο ἴκανόν.

ΜΕΝΙΨΨΟΥ. καὶ χείρωνος, ΜΕΝΙΠΠΟΙΣ.

ἤκουσα ὡς χείρων, ὡς θεός ὡς, ἐπιθυμήσῃς ἀποθανεῖν.

Χ. ἄλλήτῃ ταῦτ' ἤκουσας ὡς Μένιππε, καὶ τέθνηκα, ὡς ὄρα, ἀθάνατος εἶναι Δινάμω. Μ. τίς δέ σε ἐρωεσι θάνατον ἔσχερ' ἀνεράσου τοῖς πολλοῖς χρήματος; Χ. ἐγὼ πρός σε οὐκ ἀσίνετομόντα, οὐκ ἤρ' ἐτι ἤδ' ἄπρ' ἀθανασίας. Μ. οὐκ ἤδ' ἤρ' ζῶντα ὄρα τὸ φῶς; Χ. οὐκ ὡς Μένιππε, τὸ γὰρ ἤδ' ἐγὼ γε ποικίλον τί καὶ οὐκ ἀπλοῦν ἠγούμαι εἶναι, ἐγὼ δὲ ζῶν, αἰεὶ καὶ ἀπολάω τῶν ὁμοιωῶν, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἰσῶραι δὲ αἰαυταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἐκαστομῶσπερ ἀκολυθούντα θάπερον θάτέρω, ἐνεπλήθω γούρ' αὐτῶν, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερονόρη. Μ. εὐλέγεις ὡς χείρων, τὰ ἐν ἀδου δὲ πῶς φέρεις; ἀφ' οὗ προελόμην αὐτὰ ἠκεις. Χ. οὐκ ἀκδ' ὡς ὡς Μένιππε; ἢ γὰρ ἴσοτιμία πάνυ Δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα, οὐδὲρ ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτίζεῖναι, ἢ ἐν σκότῳ, ἄλλωστε οὐδ' εἰς ὡς ὡς ἀνω, οὔτε πενύω δέ, ἀλλὰ ἀνεπίδειξίς τούτων ἀπάντων ἐσμέμ. Μ. ὄρα ὡς χείρων, μὴ περιπίπτῃς σε αὐτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περὶ τῆς. Χ. πῶς τὸτο φῆς; Μ. ὅτι εἰς τὸν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὁμοιον, αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγένετό σοι, προσκορὲς καὶ ἐν ταῦθα ὁμοια ὄντα, πρόσκορ' ὁμοίως, ἄρ' γείνοιτο καὶ δείσῃ μεταβολήν γε ζητήσῃ τινά, καὶ ἐν τεῦθ' ἐρ' ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χ. τί οὖν ἄρ' πάνσοι τις ὡς Μένιππε; Μ. ὅπερ οἶμαι, καὶ χρῆ, συνετόν ὄντα, ἀρεσκείας, ἐλ' ἀγαπᾷν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἰεσθαι.

τῷ θεῷ Δόξα.

quidem & hoc fat est.

16. MENIPPI, & CHIRONIS.

Menippus: *φινάμ γρεσι*

tomo. 1. plana

.230.

Audiui ò Chiron, cū esses deus/ desyderasse tamen te mortē. C. vera sunt quæ audiuisti menippe, mortuus' q; sum/ vt vides: cū immortalis esse potuerim. M. Quenā te cupido mortis tenebat, horrendę vulgo rei? C. Dicā ad te nō imperitū, haud amplius iucundū erat mihi frui immortalitate. M. Iniucundū erat te viuere/ lucēq; intueri? C. Nō hoc menippe: sed iucundū ego quod variū/ & non simplex arbitror existere. at ego viuēs ac perpetuo fruens iisdē sole, luce, cibo, cumq; horę redirēt eedē: & reliquorū oīm q̄ cōtingūt foris qđlibet, veluti cōsequēs reciproco quodā ordine succederet, satiabar illis. nō em̄ in hoc ipso quod perpetuo est tenore/ sed in permutādo oīno de lectatio. M. Probe dicis Chirō: sed illa quę apud inferos agunt quō fers? cū ad hęc tāq̄ potiora te cōtuleris. C. Nō insua uiter menippe, siquidē equalitas admodū est populare qđ dā. & hoc rei est: nihil plane habet quod intersit: in luce q; agat/ aut in tenebris. pręterea neq; sitire/ vti apud superos, neq; esurire nobis necesse est: sed minime egētes harū rerū oīm summ⁹. M. Vide Chirō ne inuoluaste ipsum, & eodē tibi sermo recidat. C. Quare istuc ais? M. Qm̄ si ea quę in vīta sūt similia sem p̄ & eodē tenore fuerit tibi, refelles parī rōne quę his sunt similia oīa, ac satiaberis eque, fiatq; necesse est/ cōmutatio in aliā quādā vitā. verū vt hīc in aliā migres/ existimo ipossibile. C. qđ igiř faciēdū est M. M. vtī puto. & vulgo prędicāt, sapiēs cū sis, boni cōsule ac dilige pręsentia: nihil' q; in illis intollerabile arbitreris.

DEO GLORIA.

TO
BIBLIOTECA

Sala
Número

7

COLEDO

OECA PROVINCIA

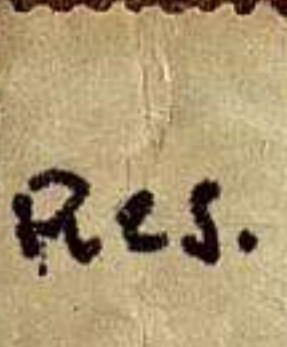
Rarissima

Numero

762

DIALO

GIL

Res.

762

LIBRERIA DE